Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

X

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

quæro, perueſtigo: ducta ſignificatione ab iis qui ſcrutantur ad deprehendendum furtum. Ariſtop. in Nub. ἀχὶ φωράσων ἐγὼ εἰσέρχομαι. Et cum accuſat. per ſe apud Plut. Cum accuſat. rei. apud Plat. de leg. lib. 12. Item deprehendo: vnde partic. paſſ. φωραθεὶς, deprehenſus. Ariſt. polit. 5. φωραθεὶς ὑπὸ βυλλόνων. Sic apud Plut. in ſymp. ſept. ſap.

Φώρασις, ἡ, deprehenſio. Φωρατὴς, οῦ, ὁ, deprehenſor.

Φωρεών, idem quod φωρεῶ. Heſyc.

Φωρεὼς, ῶ ὁ, arca, ſcrinium, aut arcula. Il. ω. Od. ε. Apollon. Arg. γ. ἀλλὰ τὰς φῶρας, ἀλλ' τὸ τὰς φῶρας ἀπείργειν, vt inquit Euſt. vel quia φῶς φυλακὴ τῆς φωρῶν κατασκεύασται id eſt ad cauendum ſibi è furibus, vt vult. Etym. Eratoſthenes ὁ τῆς Ἑρμῆς à nomine φωρεῶ deducit, dicens φωρεὼ μὲν ἡ ἑρμῆνα, ὁ μὲν κύδε φωρεῖν ἄγελον.

Compoſita.

Αὐτόφωρος, vnde ἐπ' αὐτοφώρῳ aliquis ἁλίσκεσθαι, dicitur qui in ipſo furto deprehenditur, vel in aliquo alio ſcelere. Ariſtoph. in Plut. ἐκ δὲ θέρματι, Ἐπ' αὐτοφώρῳ δ' ἐστὶ δρῶντ' εἰλημμένον. Hinc & κολάζων αὐτόφωρος, apud Thucyd. l. 6. ſchol. exp. ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνων puniens in ipſo facinore deprehenſos.

Αὐτοφωρεία & αὐτοφωρεί, idem quod ἐπ' αὐτοφώρῳ: vnde αὐτοφωρεῖν. Heſyc. exp. ἐπ' αὐτῇ τῇ φωρᾷ.

Ἀφώρατος, non deprehenſus, ſeu qui deprehendi non poteſt: proprié, in furto.

Δυσφώρατος, qui difficilè deprehendi poteſt.

Ἐπιφωράω, idem quod φωράω, deprehendo & comperio, proprié, in furto, aut alio facinore. Syneſ.

Εὐφώρατος, deprehenſu facilis.

Καταφωρὸς, deprehenſus, manifeſtus: vel manifeſtarius. Plut.

Καταφωράω, idem quod ὑπαφωράω. Thuc. l. 1. τοὺς ὑπεβυλλόνου ἢ μὴ καταφωρᾷν. Exponitur etiam furto prodo. Item manifeſtarium facio: apud Luc. in ſomnio. Item ſcrutor, exquiro. Heſy. Item intelligo, apud Xen. Pæd. 8.

Πανεπίφωρος, manifeſtus, idem quod καταφωρὸς. Plut. in inſtitut. Lacon.

Εὐεπίφωρος, (*dec.*) qui facilè fieri poteſt manifeſtus, deprehenſu facilis. Et general. pro eo in quo aliquid facilè animadvertitur, apud eundem ibidem.

Πληροφορία, quomodo huc pertineat, vide in tertio ordine compoſitorum ex φέρω.

Φῶς. Φώς. Φωσφόρος vide in Φάω, 1. luceo. Φώστωρ, in Φωσφόρος. Φωτεινός, Φωτίζω, &c. in Φάω, 1. luceo.

X.

, Litera, qua Athenienſes adulterinos nummos notabant, idque ſignificabant verbo χαράξαι. Quū enim Chios odio proſequerentur, quemcumque nummum vitioſum offendebant, ei notam literæ χ imprimebant, à ſe Chios eodem modo reiici innuentes: talem deinde nummum dicebant χίδηλον. Alij Athenienſes in ſuo tantùm aduerſus Chios bello id feciſſe commemorant. Plato in Timæo, οἷον χ ἀποβαλὼν κατέκαμψεν εἰς κύκλον. ¶ X litera punctulis quatuor velut intercisa, nota erat aſteriſci. Euſt.

Χαράξαι, litera χ noto vt ſpurium: vt χαράξαι ὑφ' ἑνὸς χ, qui notatur vt ſpurius. Latinè exponitur, decuſſo. ¶ Significat etiam χαράξειν Chium illum Democritum imitari in curioſa nimium & aliquid ſuperuacaneæ artis habente modulatione. Suid.

Χιασμὸς, decuſſatio, οἷς τὸ χ καταπαμψεῖς. Plat. Eſt etiam figura quando quatuor propoſitis, tertium ſecundo reſponder, & conuenit, quartum primo. Hermog.

Χιαστὸς, decuſſationis formam habens. apud Euſt.

ΧΑΖΩ, recedo, retrocedo, ἀναχωρῶ. Heſych. In qua ſignificatione vſurpatur potiùs vox paſſiua. ¶ Item prior: vnde particip. aor. 2. κεχαδὼν (Ionicè pro χαδὼν) apud Homer. Il. λ. θυμῷ καὶ ψυχῇ κεχαδὼν, quū vita priuaſſet. Euſt. exp. σπεύδοντα μᾶλλον ἢ ὑποχωρεῖν ποιοῦντα. originem huius ſignificationis exprimens ¶ Item capio, capax ſum: in qua ſignificatione legitur aor. 2. ἐχαδὸν, & fut. 2. infinit. χαδέειν pro χαδεῖν, item præt. med. κεχανδόμα, pro κεχαδόμα. Il. δ. Ἥρη δ' οὐκ ἐχαδὸν σῦ χόλον. Il. ξ. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀίρης πυρ ἐὼν ἐδ ωκέα πάλλας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, naues littus capere non poterat. Odyſſ. δ. κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά, domum quæ capacitate ſua continebat multa bona.

Χάζομαι, idem quod χάζω, recedo. Il. π. Χάζεο δυσφορίης Πατρόκλεες. Cum gen. Il. λ. Οὐδ' ἄρ πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί. Sic & Il. π. Item, cedo, non repugno, non recuſo. Euri. in Oreſt. Καὶ μὴν τόδ' ἔρξας δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι, bis mori nō recuſo.

Χάσις, ιος, ἡ, priuatio. Item ſegregatio, ſeparatio. Heſ.

Χανδάνω, idem quod χάζω, capio, capax ſum. Od. ρ. Καὶ κρίας ὡς εἰ χείρες ἐχανδάνον ἀμφιβαλόντες.

Ἀΐζω, Καὶζ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναχάζω, ſeu ἀναχάζομαι, retrocedo greſſum inhibeo. Xeno. anab. 4. ὑπαπαίοντες καὶ πάλιν ἀναχαζόμενοι πορεύεσθαι. Il. ο. Ἀλλ' ἀναχάζου τυνθῶ.

Ἀνεπιχάδην, nihil cedendo. Heſ.

Ἀπεχάζω, & ἀποχάζομαι, abſcedo, recedo: vt Od. λ. Ἀλλ' ἀποχάζεο θάρσει.

Εὐρυχαδὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, latus, capax: vt εὐρυχαδὲς ποτέρεια. apud Luc. in Lexiph.

Συγχάτοι, concedere, συγχωρῆσαι. Heſ.

Ὑποχάζομαι, ſenſim recedo, pedem ſubduco. ὑποχωρῶ. Il. θ. ὑποὲ δ' Τρῶες κεκαδόντες. Ἀνδρὸς ἀκοντίζοντος per tmeſin, pro ὑπεκαδόντες. Dicitur enim κεκαδόντες, pro ἐκαδόντες. Ionicè.

ΧΑΙΝΩ, ſ. χανῶ, hiſco, dehiſco. Il. ζ. -ὡς κέν οἱ αὐτῇ Γαῖα χανοι, vtinam ipſi terra dehiſcat. Luc. de ſaltat. πρόσωπον ἢ κεχηνὸς ὡς ἐκεῖνα. Ariſtop. κέχηνα βλέπων εἰς τὸν οὐρανὸν, ore hianti cœlum intueor. Idem. ἐκεχήνεσαν πρὸς μὲ, in me intenti erant. Dicitur etiā χαίνειν qui os in verba reſoluit, (vt & hiſcere Lat.) Chryſ. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χάσκειν οὐδὲ διαβῆναι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς ne hiſcendi quidem occaſionem ipſis relinquimus. Et cum accuſat. Ariſtop. in Veſp. Τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ δημολοιχολίων, Itē qui aliquid hiāte ore captat. χαίνειν πρός τι dicitur: vt Od. μ. Βύλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν δὶς δουπὸν ὀλίσσαι, fluctus incurrentes hiāte ore excipiēs: Itē χαίνω, inhio, metaph. Lyc. in Pereg. πίνοντες ἄνθρωποι καὶ πρὸς ἅπαν διατεμὰς κεχηνότες.

Χάσμα, τὸ, hiatus Plat. polit. 2. Eur. in Phœn. Plut. de Deo Socr.

Χασματικὸς, terræmotus dictus, quum mouente terra hiatus fiunt: ſeu qui ſoli confidentias in cauernas facit. Idem dicitur χασματίας, apud Ariſtot. de mundo.

Χάσμη, ἡ, hiatus vel hiatio: peculiariter ea qua quis os inter oſcitandum diducit, oſcitatio, oſcedo. Ariſtot. ἡ δὲ χάσμη τινοῦ μὰ καὶ ὑγρῶν κίνησις ἐστι. [Laert.

Χασμώδης, ὲς, ὁ καὶ ἡ, oſcitator, qui frequenter oſcitat. Diog.

Χασμωδία, ἡ, oſcitantia. Item verborum compoſitio hiulca. Euſtat.

Χασμαομαι, ῶμαι, hio. Plat. in Gorg. Athen. l. 4. Item oſcito. Alex. Aphrod. problem. 1. δεῦρο τί οἱ βλίποντες τοὺς χασμωμένους χασμῶνται.

Χάσμημα, τὸ, hiatus: vel rictus. Apud Ariſtophan. pro roſtro hianti poni dicitur.

Χάος, idem cum χάσμα, rictus, ſeu os apertum & magno hiatu diductum. Vſurpatur & pro στόμα apud comicos, teſte Poll. l. 2. ¶ At χαῖος, ὁ, nomen piſcis qui & ipſe à χαίνειν dicitur, teſte Euſt. Eius meminit Athen. li. 8. vbi χαῖνα fœm. gen. nominatur: ſicut apud Ariſtot. χάινα.

Χανύω, vel χανύσσω, vociferor, clamor: vel clamo os magno hiatu diducens. Heſ.

Χανδὸν, ore hiante, faucibus magno hiatu diductis. Od. φ. Luc. Athen.

Χήμη, ἡ, hiatus, vel oſcitatio quæ fit ore hiante: eidem quod χάσμη Heſ. ¶ Item oſtrei quædam ſpecies, quam Athe. l. 3. annotat videri denominatam ἀπὸ τοῦ κεχηνέναι. ¶ Item menſura liquidorum: apud Dioſc. & Cleopatram, tractatu de menſuris.

Χήμασις, ἡ, apud medicos dicitur affectus oculi, quum album eius ita ſuper nigrum intumuit, vt nigro ſubſidente & albo eminente hiatus cuiuſdam ſimilitudo oriatur.

Χάος, idem cum χάσμα hiatus: vt χάος εὐρύ, apud Opp. de venat. l. 3. Peculiariter philoſophis ſic dicitur hiatus ille cæcus & immenſus qui erat ante conditum orbem. Heſiod. in Theog. Plat. & Ariſtot. ¶ At χαός (ὀξύτ.) apud Lacedæmonios dicebatur ἀρχαῖος λίνυμνος, item ἀγαθός, vt annotat ſchol. Theocr. Idyll. 7. vbi hac voce Theoc. vtitur. In hac ſignificatione apud Heſ. ſcribitur χαιός. Et apud Ariſtop. χαῖα, exp. ἀγαθή.

Χάσκω, & φασκάω, idem cum χαίνω. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 8. πάντα τε ὀξὺ τὸν τῆς ὀχείας καιρὸν χάσκοντες, Epigr. l. 2. στόμα χάσκων. ſtans ore aperto & hiante. Ariſtop. in Veſp. Οὐ χασκάζεις τὸν κολακρέτην, ore hiante obſeruas vel reſpectas.

Χάσκαξ, ſcommaticè dicitur de homine qui ore hiante ſtat & reſpectat aliquid, teſte Euſt. Sic & Athenienſes ab Ariſtop. κεχηνάιοι, nominatur, per parodiam.

Χαῖνος, Χλαῖνα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſitarum primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιχαίνω, circumhio. Item, vndique inhians deuoro: vel ſimpliciter, deuoro, deglutio: vnde ἀμφιχανὼν de piſce dicitur hamum deuorante: apud Greg. in carmin.

Ἀνεχαίνω, idem cum χαίνω. Luc. de vera hiſt. ὕστερον δὲ ἀνεχανόμεθα, εὐδόμῳ κῆτος μέγα καὶ πλατὺ ἐνοικεῖν. Exponitur & oſcitor.

Ἀνεχάσκω, idem: apud eundem.

Ἀντεχασμάομαι, viciſſim oſcito, oſcitatione reſpondeo. Ariſtot. in probl.

Διαχαίνω, eidem hiſco: ſeu magno hiatu diducor.

Διαχάσκω, idem. Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. 10.

Ἐγχαίνω, inhio. Item hiante ore illudo: vnde Ariſtot. in Equit.

Ἀλλ' ἐξαπατῶσας κἀγχανεῖ τοῦτο μόνα. Et cum accus. apud eundem in Vesp.

Ἐγχάσκω. Idem: apud eundem.

Decomp. Ἐπιγχαίνω. pro iisdem: apud Suid. ἐπιγχανοῦν τῷ Μόλοντι θανάτῳ.

Κατιγχαίνω. idem Aristoph. in Acharn. εἰ μ' ἴδοι τετρυμένον κατιγχαίνει γε τοῖς ἱμάσιν ἐν τύχαις, ore cachinnis deducto deluderet.

Ἐπιχαίνω. in hio: in qua significatione vsurpatur & praetiteritum. Luc. δύο χοιροῦται πάντες εἰ θεοί, ὅταν ἐπιχαίνοντες τὸ κάπνος. Exponitur etiam irrideo, vt sit idem quod ἐγχαίνω.

Καταχαίνω, hisco, &c. Item derideo cachinnans & magno hiatu os diducens.

Κατάχασμα, hiatus, profunditas. Exponitur &, sectio profundior.

Καταχασμάομαι, idem quod καταχαίνω. Theoph. de caus. pl. lib. 4. c. 14. Καταχάσμησις, derisio. Καταχλύω, idem: apud Aristoph. in Vesp. Καταχῶ, pro iisdem. Hesyc.

Περιχαίνω, idem cum ἀμφιχαίνω. Aristot. hist. an. l. 8. c. 24. & Luc. Περιχάσκω, pro eodem.

Πρόχαινον, Eustathio est προφάσκον seu προφασίζειν; detinuit hinc φρεχάνε, significans idem quod φρέφασις.

Ὑποχαίνω, aliquantum hio. Ὑποχάσκω, Idem: vel prono capite hio Aristoph. in Plut. & Xen. de re equ.

Composita sine praepositione.

Ἀχαΐνης, (poet. pro ἀνεχαΐνης) dicuntur pauperes. ἀπὸ τὸ ἀεὶ χαίνειν quod semper hiante ore appetant opes. Hesyc.

Ἀπρόχανις, ἡ, ὁ ἢ ν. immani vastus hiatu. Τὸ ἀπρόχανες, in extremitatibus hians. Epig.

Ἄχανης, non hiant, non hiscens. Item mutus, os non aperiens. Hesych. & Suid. Item qui immani hiatu os diducit, ὁ λίαν χάσκων. Athen. l. 7. Et generaliter, immani vastus hiatu: vt πόλεμος ἄχανής, apud Phil. de v. M. l. 3.

Ἀχαῖνω, q. d. ἀχαίνω ἢ χωρὶς τοῦ χαίνειν. Deducitur enim à χαίνω, praemisso α στερητικοῦ, & aspirata in tenuem conuersa Il. δ. οἱ δ' ἄλλοι ἄκοι ἴσαν, taciti ibant, nō hiscentes. Sic Od. ε. foeminae & ancillae quae erant in aedibus Vlyssis iubentur ἀκαὶ ἵμεναι ἔργον, tacitae manere apud opus.

Ἀκαίνω, tacite, ne hiscendo quidem. Il. η. Ἀθήνη ἀκαίνω ἰοῦ. Frequentius participialiter vsurpatur: vt Od. ρ. ἀκαίνω κίνησε κάρη. Od. ξ. δ' αἰνῶ θεοὺς τ' ἀκαίοντα, tacitos quietosque epulari. Legitur & foemin. ἀκαίνῃ, apud Hom. Item ἀκαίνοντες pro ἀκαίνω, apud Hesych.

Ἀγκυλοχαίνης, ἡ, ὁ, hians rupture. Celsus l. 4. c. 4.

Ἀχῶ, Ἀκχαίνω, Ἀκκάνω, Ἀκχανός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΧΑΓΟΝ, ου, τό, pedum, baculum pastorale, incurvum. Callim. Ποιμένικὸν πίλημα καὶ ἐν χερὶ χάγον ἐχούσῃ. Apoll. Arg. 4. Ἀργύρεον χάγον παλάμῃ ἐν παχυνούσῃ.

Ἐρυγχάγον, idem. Alcman.

Χαής, vide Χαός cum Χάος, in Χαίνω.

ΧΑΙΡΩ, (Ἐ χαρῶ sive χαρέω) lætor lætus sum, lætitiam capio, gaudeo, delector. Od. τ. Κυρτάλιμος χαίρων τε φίλου χαίρων τε ἑκάστου Εἰς Ἰθάκην. Apud Plat. in Epitaph. ὅτι χαίρων ὅτι λυπούμενος ὅσον φανεῖσα). Cic. interpr. neque lætabitur vnquam, nec mœrebit nimis. Il. ω. χαίρετε τὸ θυμῷ, gaudere animo, animo esse læto. Il. ζ. χαίρει δ' ἐμοὶ ἦτορ, lætatur mihi cor. Sepe in comminationibus dicitur οὐ χαιρήσεις: vt apud Aristop. in Pluto, apud Luc. & Hom. Il. υ. Cum dat Od. μ. χαῖρε γλυκὺ φίλοισι. Xen. εἰ δ' οὖν ὅτῳ χαίρεις τε φίλοις ἀγαθοῖς. Interdum additur praepositio ὅτι: vt Xen. Paed. 8. τοῖς ἂν εἶναι δῆλον χαίρων ὅτι τοῖς τοῖς ἀγαθοῖς, quibus signis declarabo lætitiam quā ex rebus tuis prosperis percepi. Dem. pro cor. οἷς ἔχαιρον εἰ ἄλλοι, ταῦτα ἐλυπεῖτο ἐρῶν. Cum partic. Il. τ. Χαίρω σεῦ λαρίσσα τε μῦθον ἀκούων. Sic Xen. χαίρω ἐπαινούμενος, laudibus delector. Cum accus. Dem. pro cor. ταῦτα λυπεῖσθαι καὶ ταῦτα χαίρειν, pro ὅτι τοῖς αὐτοῖς. Sic Aristot. in Rhet. χαίρω τινὰ ἡδονὴν afficior quadam voluptate. Neutro gen. & substantiuè dicitur τὸ χαῖρον pro ἡ χαρά, apud Plut. in Fab.

Imperat. Χαῖρε aliquando est salutantis seu saluere iubentis vt Od. θ. Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, cui respondet Vlysses, Καὶ σύ φίλε μάλα χαῖρε θεοὶ δέ σε δοῖεν ἄριστα. Sic apud Xenoph. Paed. 7. Cicero salutanti Cyrum χαῖρε ὦ δέσποτα, respondet Cyrus. καὶ σύ γε ὦ Κρεῖττον, tu quoque salue. Aliquando vsurpatur in valeticendo: vt Od. ε. Χαῖρε τε ὦ κόρω. valete ô adolescentes. Et apud Xen. Paed. 8. Cyrus longam orationem sic claudit, καὶ χαίρετε ὦ φίλοι παῖδες καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγέλλετε ὡς παρ' ἐμοῦ καὶ πάντες οἱ παρόντες καὶ οἱ ἀπόντες φίλοι χαίρετε. Vsurpatur etiam idem imperat. in eos qui in malam crucem relegantur, aut qui cum contemptu relinquuntur: vt apud Eurip. in Med. χαίρετε βουλεύματα, valeant consilia. Aristot. post. anal. l. 1. c. 13. τὰ γὰρ οὐδ' ἢ χαιρέτω, valeant.

Eodem modo vsurpatur & infinit. χαίρειν praecedente alio verbo: vt apud Xen. Hell. 4. ἀλλήλοις χαίρειν προσεῖπον. Aliàs apud Soph. Χαίρειν Ἀθάνα Ἑλλάς ἐγώ σ' ἐπίσταμαι, cupio vt valeas. In exordiis epistolarum vsurpatur χαίρειν pro eo quod Cic. dicit. vel S. d. vel S. P. D. vt apud Xen. Paed. 4. Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν. Sic apud Dem. Hippocr. &c. subaudito καλεῖν, aut alio eiusmodi. Frequentissimum est χαίρειν ἐᾶν, finere valere. i. valedicere & repudiare: apud Aristoph. in Pluto. Plat. de leg. Plut. in Alcib. & alibi. Pro eodem dicitur & χαίρειν φράζειν & χαίρειν προσαγορεύειν.

Καίρομαι, idem quod χαίρω. Aristoph. in Pace, Ὡς οὖν ἐμοὶ κἀγὼ χαίρομαι κἀγὼ τέρπομαι. Aorist. 2. est ἐχάρην: vnde particip. χαρεὶς gaudens, lætus, seu gauisus. Il. α. Praet. sunt κέχαρμαι & κεχάρημαι, illud apud Eurip. in Oresl. hoc apud Hesio. in Alp. Aor. 2. med. est ἐχαρόμην, pro quo poetæ pet reduplicationem dicunt, κεχαρόμην: vnde Il. δ. κεχαρόντες ἢ πάντες Ἀχαιοί.

Χάρμα, τος, gaudium, lætitia: vel id quod gaudium & lætitiā affert. Il. γ. Od. π. &c.

Χάρμη, ἡ, idem: apud Phocyl. ¶ Apud Hom. Il. ν. & alibi est animus ad pugnam promptus & eam lætus iniens. Accipitur & simpliciter pro pugna, conflictu, praelio, vt Il. ο. & ρ.

Χαρμονή, idem quod χάρμα: apud Eurip. Soph. & Xen.

Χαρμοσύνα, pro eodem. At χαρμοσύνα, festum quoddam Athenis. Hesyc.

Χαρτός, ὁ, lætificus, dignus quo lætemur & gaudeamur. Sop. χαίρεις ἐν οἷς σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.

Χαιρετίω, saluto, saluere iubeo. Laert. in Plat. & in lib. Tobiae capit. 7.

Χαιρετισμός, idem cum χαρμοσύνα, Hesyc.

Χαιρέδιον, τος, ἡ, idem. Suid. & Hesyc.

Χαρὰ ἄς, ἡ, idem cum praecedentibus, Plat. Χαρὰς τὸ εἶδος οὐκ ἀπὸ τοῦ χαίρειν ἔστιν οὐδὲ χαίρειν. Plat. in Cratylo non à χαίρω deducit sed compositam dictionem facit ex χίω & ῥοὴ dici enim χαρὰν ob τὴν διὰ χυσιν καὶ διὰ πορείαν τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς.

Χάρις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum ex χαίρω, cum praepositione.

Ἐπιχαίρω, idem quod χαίρω τοῖ τινι, aliqua re lætor, aliqua re lætitiam & gaudium percipio. Soph. in Aiace σὺ μὲν δὴ πρᾶγος ἐπιχαίρω. Item ἐπιχαίρω τινὶ, malis & infortuniis alicuius lætor. Dem. in Mid.

Ἐπίχαρμα, τος, quod nobis gaudij & lætitiæ materiā præber. Theocr. id. 2. Ecclesiastici c. 18. Item idem quod ἐπιχαρεία.

Ἐπιχαρεία, gaudium & lætitia ob rem aliquam ipsa actio ἢ ἐπιχαίρειν.

Ἐπίχαρτος, ob quem lætamur, lætitiam nobis & gaudium afferens. vt πυρὶ ἐπίχαρτος, apud Soph. in Trachin. Item eius infortuniis & malis lætamur & gaudemus. Plat. epist. 8. βαρβάροις ἐπίχαρτος ἀμυθήτοις.

Ἐπιχαρής, ὁ, ἡ, lætitiam & voluptatem alicui ex re capiens. in lib. Iobi.

Καταχαίρω, idem quod ἐπιχαίρω gaudeo ob infortunium alicuius. Exponitur & simpliciter, insulto cum praepos. ἐπὶ. i. quente dat perf. Herodot.

Περιχαίρω, summopere lætor, perlætus fio: vnde apud Greg. περιχαίρειν τοῖς ἀγαθοῖς.

Περίχαρής, fœta modum lætus, vel nimio gaudio elatus. Isocr. ad Demon. Athen. lib. 7. Aristophan. in Vesp. Τὸ περίχαρες, summa & immoderata lætitia. Thuc. l. 7.

Περιχαρία, idem quod τὸ περίχαρες. Plut. in consol. ad vx.

Προχαίρω, vnde Προχαιρετικὸν. Harpocr. ἐορτὴν εἶναι λέγει παρὰ Ἀθηναίοις χαροποιὸν ὅτι ἐν αὐτῇ ἀνοίγουσι κόρον.

Ἐπιχαίρω, vnà gaudeo & lætor cum amico lætante, congratulor, gratulor. cum genit. rei & dat. personæ. Demosth.

Ὑπερχαίρω, idem quod ἐπιχαίρω.

Ὑποχαίρω, latenter & in sinu gaudeo. Exponitur & simpliciter gaudeo.

Composita sine praepositione.

Αἱμοχαρής & αἱμοχαιρής, ἐς, ὁ, ἡ, sanguine gaudens, sanguinarius. vt αἱμοχαρὲς κύκλον, apud Suid.

Ἀκαμαχάρμης, ου, ὁ, indefessus & indefatigabilis bello: epitheton Aiacis. apud Pind. (Epigr.

Βελεσιχαρής, iaculis gaudens, iaculator: epitheton Apollinis in

Ἰοχέαιρα, sagittis gaudens. epitheton Dianæ, Iliad. ι. & alibi.

Ἱππιοχάρμης, vel ἱππιοχάρμας, equis gaudens: vel qui in equo in pugna vtitur.

Κακοχαρτερος, malis gaudens, alienis insultans calamitatibus: vt ἔσεαι κακοχαρτερος. Hesiod. in Erg. Exponitur etiam, quo mali gaudent & delectantur. Pro eodem per syncopen dicitur κακοχαρτος, teste Hesych.

Λιμνοχαρής, paludibus grandens, nomen ranæ in Batrachom.

Μεγαχάρμης, qui bellicos labores strenuo & infracto animo sustinet: ὁ μόνον ἐν τῇ χάρμῃ, Iliad. ι. Pro eodem dicitur & μεγαχαρμος. Iliad. χ.

Μεγαχαρή, voluptas. Hesych.

Νυμφοχαρής, hinnulis gaudens: epitheton Apollinis in Epigr.

Ὀρεσσοχαρής, montanus seu montosis locis gaudens. Epigr.

Ὑδροχαρής, aquis gaudens: nomen ranæ in Batrachom.

Φαλμ-

ψαλμοχαρής, psalmis gaudens, qui delectatur fidium pulsu & carminibus quæ fidibus canuntur. in Epigr.

ΧΑΙΤΗ, ης, ἡ, iuba: propriè equi: vt Iliad. ψ. Χαίτῃ δὲ ἱππόκομος μέγα πάντοσε κάππεσε. Philostr. ep. 25. ἵππου δὲ ἡδὴ τὴν χαίτην κοπτόμενον. Tribuitur & quibusdam aliis quadrupedibus: vt bonasio, apud Aristot. in hist. anim. & leoni. In homine sic dicitur coma, cæsaries: vt Il. ψ. Σῶκος ἀναστήσας πυρῆς ἔκαιε πολλὴν ἀπτεκείρατο Χαίτην. Sic & Il. α. Vsurpatur & de frondibus vitis: apud Athen. ex Archestrato. Sic Theocr. Idyll. α. χαίτας appellauit cinaræ spinosi fruticis pappos, teste eius schol.

Χαιτήεις, εντος, ὁ, iubatus: item comatus: vt Χαιτήεντι ἵππῳ: apud Apoll. Arg. 2.

Χαιτόεις, idem.

Composita.

Ἀβροχαίτης, ου, ὁ, mollem habens iubam. Item mollem habens comam seu cæsariem: epitheton Apollinis, in Epigr.

Ἀλοιχαίτης, qui varios habet capillos. Eust.

Ἀνεκχαιτίζω, neutraliter de equo dicitur se efferente erectis iubis: vt apud Eurip. in Rheso. ὁ (sc. ἵππος) δὲ ἀνεκχαιτίζων φίβῳ. Sic ἵππος ἀνεκχαιτίζει. Plutarch. in symp. Item metaph. contumacior efferor, lasciuio, in licentiam erumpo, vt δῆμος ἀνεκχαιτίζει, apud eundem in Demetr. Item non morigerus sum, repugno: apud Sophocl. ¶ Item actiuè, inhibeo coma retrahens. Et generaliter ac metaph. retrorsus inhibeo, retro ago, repremo. Demosth. Olynth. 2. ἡ πρώτη κρόφασις καὶ μεγίστη πλάσμα πάντων ἀνεκχαίτισε καὶ διέλυσε, omnia retro egit. Item revoco, dissuadeo. Alexand. Aphrod. in Topic. lib. 5. ἀνεκχαιτίζει καὶ τὴν ἀλογοκρατίαν.

Βαθυχαίτης, promissam habens iubam: seu cui profunda coma est & cæsaries. Hesiod. in Theog.

Βοτρυοχαίτης, botros crinibus implicatos habens: epitheton Bacchi Epigr. 1.

Γλαυκοχαίτης, cæsiam iubam vel comam habens. Eust.

Δρομοχαίτης, feras inter currendum agitans: apud eundem.

Εὐχαίτης, bene seu pulchrè iubatus. Item bene comatus, multam aut pulchram comam habens. Metaphoricè εὐχαίτης κισσός, in Epigr.

Ἱππιοχαίτης, ex iuba equina factus: vt λόφος ἱππιοχαίτειος. Il. ζ.

Κυανοχαίτης, cuius setæ cyanum referunt, crines cæruleos seu nigricantes habens, vt ἵππον Ἀρείου κυανοχαίτου, apud Hesiod. in Asp. interdum est Neptuni epitheton: vt apud Luc. Interdum ipse Neptunus substantiuè κυανοχαίτης dicitur, vt apud Hesiod. in Theog.

Μελαγχαίτης, qui nigra est iuba, nigram cæsariem comámve habens. Hesiod. in Theog.

Ὀρθοχαίτης, cui iuba aut coma stat erecta. Hesych.

ΧΑΛΑΖΑ, ης, ἡ, grando. Aristot. de mundo. Χαλαζᾶν λέγονται νιφὰς συγκριθεῖσα, &c. fit grando ex nive volutim contorta. Il. χ. εὔκηλα χαλάζῃ, Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ὕδατι πυρὶ καυτῷ. ¶ Χάλαζα dicuntur etiam tubercula quædam pellucida grandini similia, per cutem sparsa. Vide Paul. & Act. ¶ Sic nominatur & vitium quoddam in suis ore sub lingua. Athen. lib. 3. ¶ In ouorum quoque luteo χάλαζαι dicuntur a grandinis forma ac colore. Aristot. hist. anim. l. 3. c. 2.

Χαλαζίας, ου, ὁ, ἡ, grandinosus, grandinis speciem habens. Aristot. hist. an. l. 8. c. 28. [l. 37. c. 11.

Χαλαζίας λίθος, lapis seu gemma grandinis colore & figura. Plin.

Χαλάζιον, τὸ, vitium quoddam palpebræ, quum in ea tubercula quædam nascuntur grandini similia. Paul. Ægin. lib. 3 cap. 22. & lib. 6. cap. 16.

Χαλαζιάω, laboro eo vitio. Act. lib. 7. c. 83.

Χαλαζόομαι, grandine infestor. Aristot. hist. an. l. 8.

Χαλαζωσις, q. d. grandinatio, eminentiæ quædam intra palpebras grandini similes. Autor τῆς οἰκονομίας.

Χαλαζόω, grandine laboro, vt οἱ χαλαζῶσαι, apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 22. Χαλαζῶσα δ' ῥαγμὰ per iocum dicta fuit stips quædam theatralis, quòd quum daretur, grando ruisset. Zenodot.

Ἐπιχαλαζῶ, (comp.) grandine impero seu verbero. Luc. in Tim.

Κατεγχαλαζόω, idem. Luc. in somn.

ΧΑΛΑΑΩ, F. άσω, laxo, remitto, (cui opponitur ἐντείνω seu κατατείνω) Eurip. in Androm. Χαλᾷν κλοιὸν δ' ἐγὼ. laxare vincula. Metaphoricè apud Aristoph. in Vesp. Χαλᾷν τὸ μέτωπον, frontem adductam & corrugatam laxare. Ibidem dicitur ὀργὴν χαλᾷν & τὰς ὀργὰς χαλᾷν εἴξασι, de ira aliquid remittere. Item laxo, i. emollio, subduco, facio vt fluat, vnde apud Galen. φάρμακα μαλάττει τε καὶ χαλᾷ δ' ὠκύδρομα. Item laxo, i. aperio, vt apud Eurip. in Iphig. Taur. Χαλᾶτε κλῆθρα, claustra laxate. Sic χαλᾶν τὸ στόμα, apud Xen. de re equ. ¶ Item demitto. Marci 11. Χαλᾶν τὴν κεφαλὴν, funibus demittunt. Sic dicitur χαλᾶν ἱστὸν, apud Apoll. Arg. lib. 2. & χαλᾶν πόδα, apud Eurip. in Oreste. ¶ Item neutraliter, remitto, laxo, cesso. Plat. polit. 2 ἐπειδὰν γὰρ αἱ δεδιυῖαι παύσωσι καὶ κατατείνωσι καὶ χαλάσωσι. Plut. τὴν νοσήματος ἐπίτασιν καὶ χαλάσαι, morbo languescente & remittente. Item cedo, concedo. Eurip. in Hec. Χαλᾶν δοκοῦσιν εἰκότως θυμωμένοις. Accipitur & pro passiuo, χαλῶμαι, laxor, aperior, vt apud Eurip. ζῶσίν τε οἱ χαλῶσι. Sic apud Xen. Pæd. γ. ὡς εἶδον οἱ πύλας χαλῶσας, quum portas aperiri cernerent.

Χαλάομαι, ῶμαι, laxor, remittor, vnde καὶ χαλασμὸν χορδῶν, apud Greg. in lib. de hom. item laxor, i. aperior. Item demittor, deicior, deprimor, vt ὕδωρ εἰς φέαρ χαλώμενον, apud Alexan. in probl. l. 1. Et κοιλίᾳ καὶ χαλασμῷ, vnam deiectã, apud Diosc. l. 5. c. 21. itè mollior, vnde apud Plat. οἰδήρῳ πυρὶ χαλασθείς.

Χάλασμα, τὸ, laxatio, remissio. Exponitur & iubmissio: item iactus. item laxatio. in Hippiatr. (l. 2. c. 111.

Χαλασμὸς, οῦ, ὁ, laxatio, remissio, vt χαλασμοὶ ἄρθρων, Diosc.

Χάλασις, εως, ἡ, laxatio, remissio. Exponitur & relaxatio.

Χαλαστὸς, ἡ, ὁ, laxatilis, qui laxari & demitti potest. Χαλαστὸν, τὸ, catena dicitur, quoniam laxatur & demittitur, modò intenditur aut adducitur. Paralip. lib. 1. c. 3.

Χαλαστικὸς, laxandi remittendique vim habens: vt χαλαστικὸν φάρμακον, apud medicos.

Χαλαρὸς, laxus, laxatus, non contentus: vt χαλαρὸς χαλινὸς, apud Xenoph. de re equ. Significat etiam agilis, flexibilis: vt χαλαρὰ κοτυλήδων, apud Aristoph. in Vesp. ¶ At χαλάρα, Hesych. est catena.

Χαλαρότης, ητος, ἡ, laxitas, lentitudo. Xen. de re eq.

Χαλαίνω, idem cum χαλάω. Hesiod. in Asp. ἐρίζων εἰκίας ἵππους Ῥυσὶ χαλαίνοντες.

Χαλία. Hesychio est ἡσυχία, quies: qua corpora laxantur laboribus & molestiis. Χαλιστὴς eidem est κηρὸς. item ἀλαβὸς καὶ δίκαιος.

Χαλὶς siue χαλὶξ, Χαλινὸς, Κάλως, Κάλη, quomodo hue pertineant, vide suis locis. At χαλὰς, vide in Χολή.

Composita.

Ἀναχαλάω, relaxo: vel idem quod χαλάω. Pro eodem poeticè dicitur ἀγχαλάω.

Ἐναχαλασμὸς, relaxatio.

Ἀναχαλαστικὸς, relaxatiuus: relaxandi vim habens: vt ἀναχαλαστικὸς τῶν ὑστέρας, apud Diosc.

Ἀποχαλάω, relaxo, remitto, resoluo, seu laxatum emitto. Aristop. in Nub. Ἀλλ' ἀποχάλα πάλιν φροντίδ' εἰς τὴν ἀέρα λεπτὸν ἄγων.

Διαχαλάω, dissoluo, seu laxo & dissoluo. Athen. l. 13 ex Epicrate comico, Τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τὴν σώματος. Exponitur & resoluo, dissipo, aperio. Eurip.

Δυσχαλής, ές, ὁ, ἡ, Hesychio est ἄκρατος. item κακὸς, λίαν βλαστήμων, χαλεπός.

Ἐκχαλάω, demitto, seu laxando emitto. Exponitur & deiicio.

Ἐπιχαλάω, laxo, resoluo, vt δεσμὸν ὀπιχαλᾶν, apud Luc. in Herc. Gall. Item demitto, deprimo. Greg. de hom. Ὁ ὕπνος βαρὺς ὀπιχαλᾷ τὰ βλέφαρα τοῖς ὀφθαλμοῖς. Item neutraliter, remitto. Æschyl. in Prometh. καὶ πικρὰς δύσεις ὀπιχαλᾷς.

Καγχαλάω, exulto, summo gaudio afficior. Exponitur & rideo. Iliad. α. Κὰγ χαλόων, ἅμα δὲ κλέος εἶεν χαίροντες Ἀχαιοί. Hesych. καγχαλᾷ exp. χαλῶμαι ὑπὸ χαρᾶς, etymon exprimens. Itidemque Eust. καγχαλόωσα est χαίρουσα καὶ χαλωμένη, καὶ οἷον χαλίφρων ὑφ' ἡδονῆς γινομένη.

Καγχαλίζομαι, Hesych. est χαίρω.

Κατεγχαλάω, demitto per funem. Iosue c. 2.

Παραχαλάω, relaxo. (laxo.

Ὑποχαλάω, paululum laxo, aliquantum remitto: vel clanculum

ΧΑΛΒΑΝΗ, ης, ἡ, galbanum: succus ferulæ nascentis in Syria: Dioscor. lib. 3. cap. 79.

Χαλβανέος, εντος, ὁ, galbaneus. Nicand. in Ther.

ΧΑΛΕΠΤΩ, F. ψω, damno afficior vel euerto, labefacto. Od. δ. εἰρέσσομεν ἢ θεῶν ἄλλος σε χαλέπτοι, ἠὲ ἀνέμη. Hesiod. in Erg. Ῥέα μὲ κεκαδήσια ἢ κεκαδόντα χαλέπτει. Sic apud Phocyl. χρυσὸς πάντα χαλέπτων, omnia euertens & perfundens.

Χαλεπαίνομαι, irascor, succenseo, indignor: Apoll. Arg. 3. Τοῖσιν δ' ἐπιπτείλησε χαλεφθείς. Iungitur & dat. apud Nic. in Ther. & Appian. lib. 3. bell. ciuil.

Χαλεπὸς, ή, ὁ, perniciosus, noxius, grauis. Odyss. τ. χαλεπὸς δ' τις ὄφρα δ' ἄμμιν. Theocr. idyll. 10. Χαλεπὸν γὰρ ἐν ἀνέμοις κυίσαι γένεον, noxia res est cani degustandas præbere fecũdas. Item molestus, acerbus, durus: vt Χαλεπὸν ἵππον, Iliad. ψ. & χαλεπὸν μῦθον, Odyss. ο. Sic apud Demosth. in Epitaph. Χαλεπὸν πατρὶ καὶ μητρὶ παῖδ' ἀποστερηθῆναι. Apud Plat. de leg. 10. Χαλεπὸν δ' ἐν, exp. nihil magnopere verendum. Item difficilis, qui magno cum labore fit: vnde Hesiod. Χαλεπὴν δ' ἔμμεν ἀρετὴν dixit esse, in Erg. Sic apud Thuc. l. 5. χαλεπὴ sc. ὁδὸς, via quæ cum labore transitur. Item iracundus, asper, seuus, immitis: *de ingenio & moribus animantium*: vt κύων χαλεπὴ, apud Xen. anab. lib. 5. Sic de hominibus apud Isocr. Thuc. Aristot. &c.

Χαλεπῶς, molestè, graueter, ægrè: vt Χαλεπῶς φέρειν, apud Thuc. l. 2. & Χαλεπῶς ἔχειν. Herodian. lib. 5. Item difficulter, magno cum labore. Hesiod. in Erg. Χαλεπῶς γε φύγοις κακόν. Sic & apud Plut. in symp. sept. sap. Xen. Hellen. 7. &c. Item ma-

lè, difficili fortuna: vnde Χαλεπῶς ἔχειν vel φέρειν, aliquis dicitur cui res malè succedit. apud Thuc. lib. 7. & 8. Item iratè, acerbè, asperè: vt χαλεπῶς εἶχον πρὸς Ἀλκιβιάδην, succensebant Alcibiadi. Xen. Χαλεπωτέρως, acerbiùs. Thuc.

Χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas. Item grauitas, asperitas, acerbitas, interdum & sæuitia: vt χαλεπότης τῆς Λακεδαιμονίων, apud Isocr. in Panath. Sic χαλεπότης τρόπων, Plat. de leg.

Χαλεπαίνω, exhibeo me χαλεπὸν, infensus sum, irascor, succenseo. Odyss. π. Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει. Cum præposit. ἐπὶ sequente dat. Odyss. ε. Thucyd. lib. 2. ἐρῶν αὐτοῖς πρὸς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας. Apud Plutarch. in apophtheg. Χαλεπαίνω πρὸς τοὺς νόμους, expon. ægrè fero leges. ¶ Item transitiuè, iniuria lacesso, lædo: vel acerbiùs lædo. Il. τ. εἰ μὴν γὰρ τε τιμήσαντ' βασιλῆα Ἀτρεΐδαι ἀπαρέσασθαι, ὅ τε τις πρότερος χαλεπαίνῃ.

Χαλεπαίνομαι, acerbiùs accipitur, acriùs obiurgor. Plat. polit. 1. Item idem quod χαλεπαίνω. Xen. Pæd. 5.

Χαλεπάω, molestia, afficio, noceo.

Composita ex χαλεπὸς & χαλεπαίνω.

Ἀντιχαλεπαίνω, vicissim succenseo: vel è contrario indignor.

Παγχάλεπος, omnino difficilis, perdifficilis.

ΧΑΛΙΝΟΣ, ὁ, frænum. Il. τ. ἵππους ζεύγνυον, ἀμφὶ δ' χαλινὸς ἔβαν, ἐν δ' χαλινὸς Γωμφυλῆς ἔβαλον, &c. Sic apud Xen. ἐπιστόμιον τ' χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλω. Metaphoricè apud Æschyl. in Prometh. Διὸς χαλινός, pro impetio. Sic apud Plut. in Fab. ἀπαρεμφάτῳ τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβάλλειν ὑβρεως καὶ θρασύτητος. * Etymol. ἀ χαλάω deriuat, dicens χαλινὸν esse ὃ μὴ δυνάμενος χαλᾶσθαι. ¶ Χαλινοὶ dicuntur etiam labiorum partes quædam apud Poll. l. 2. Nicander verò τοὺς χαλινοὺς appellauit dentes, in Ther. Pro eodem χαλινεῖ per metaplasmum generis dicitur χαλινά apud Diodor. Sic. Quæ χαλινὰ etiam funes nauticos significant: apud Oppian.

Χαλινόω, fræno, frænum iniicio: vel fræno iniecto rego. vt ἵππον χαλινοῦν: apud Xen. Hell. 7. Plut. de aud. poem.

Χαλίνωσις, εως, ἡ, frænatio, fræni iniectio. Xen. de re equ.

Χαλινωτήριον, τὸ, frænationis instrumentum, id quo frænamus. Χαλινωτήρια νεῶν dicuntur nauium retinacula & quasi fræna seu habenæ: apud Eurip. in Hec.

Composita.

Ἀποχαλινόω, frænum detraho, effræno. Xen. & Plut.

Ἄχαλινος, ὁ ἡ, fræno carens, effræns seu effrænus: vel qui nullo coërceri potest fræno: vt ἄχαλινος γνώμη, apud Plat. de leg. lib. 11. & Aristoph. in Ran.

Ἀχαλινώτος, idem. Greg.

Ἐγχαλινόω, idem cum χαλινόω: vnde in pass. ἐγκεχαλινωμένοι τὰ στόματα, frænata habentes ora.

Χρυσοχαλινος, auteo fræno vtens. Xen. Pæd. 1. & 8.

ΧΑΛΙΣ, siue χαλιξ, ὁ, dicitur Bacchus: Item vinum, merum: * quoniam τὸν πίνοντας χαλᾷ καὶ ἀνίησιν, animum bibentium curis laxat & molestiis. Eust. & Hesych. ¶ Χαλικες dicuntur etiam lapides minuti quibus ad structuras ædium vtuntur, vt sunt silices & cæmenta, teste Hesych. Sic apud Thuc. lib. 1. ὀστᾶς ἢ ὅτι χαλιξ εἶπε πολὺ ἦν. Et Plut. symp. 6. probl. 5. διὰ τίνα αἰτίαν οἱ χαλικες καὶ αἱ μαλακαὶ ἐδαφοι ψυχρότερον τὸ ὕδωρ ποιοῦσι.

Χάλιμος, Hesychio, est φαρμακὸς, veneficus: qui nimirum suis venenis hominum animos & corpora χαλᾷ potest.

Χαλιμαιμός, ὁ, Baccha: ὁ χαλιμὸς ὑπὸ μέθης τὸ σῶμα, inquit Eust. ex veteribus: vel ὁ χαλιμὸς πρὸς συνουσίαν: vt ait Etymol. Sic apud Suid. χαλίμια dicitur esse ὁ πόρνος διὰ τὸ χαλᾶσθαι τὸ σῶμα διὰ μέθης καὶ μανίας.

Χαλιμαίνω, more χαλιμαίνων in libidinem ruo. Suid. Χαλιμαίνω, idem. Eust. ex Epicharmo.

Ἀκροχαλιξ, (*comp.*) supra modum laxatus seu solutus. Dionys. de situ orb. Eustathius exp. etiam, ὁ ἀκρατῶς χαλασθεὶς τὴν φρένα, innuens per syncopen etiam videri dici pro ἀκραχαλιξ. Hesychio est, dimidia tantùm parte ebrius.

ΧΑΛΚΟΣ, ὁ, æs. Iliad. ζ. Χαλκός τε χρυσός τε, πολυκμητός τε σίδηρος. Apud Diosc. l. 5. c. 97. & 80. Χαλκὸς κεκαυμένος, æs vstum. & Χαλκοῦ ἄνθος, æris flos: & Χαλκοῦ λεπίς, æris squama. ¶ Synecdochicè χαλκὸς dicitur etiam quidquid ex ære conflatũ est, vt vasa ærea. Hesiod. in Erg. Τοῖς δ' ἐν χαλκεῖα ὀλοὰ τεύχεα, χαλκεὸς ὅ τε εἶκοι. Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ οἶκος σίδηρος. Apud Diosc. l. 1. c. 135. ἐν χαλκῷ κυφείῳ, exp. in vase cupreo. Sic pro vomere æreo, in Epigram. Pro securi ærea. Il. ν. Pro gladio seu ense. Il. δ. ο. τ. & alibi sæpe. Pro aliis quoque armis, non minus frequenter. Item pro ærea moneta seu pecunia, apud Poll. l. 9. c. 1. Sic & Epigr. lib. 2. & Marci cap. 11.

* Quidam tradunt dictum esse Χαλκὸν ἀπὸ τοῦ χέειν τὸν ἀλκὴν, τὸν δ' οἰκεῖον τῷ ἀνεμιμόβιον.

Χάλκεος, & cõtracte χαλκοῦς, æreus, ex ære factus, vt Χάλκεα τεύχεα & χάλκεα εἶκοι, apud Hesio. in Erg. Sic Χαλκοῦς τοῖχος, apud Æschin. in Ctesiph. Et Χαλκῇ ἔχειν ἀσπίδα, apud Xen.

in Lat. rep. metaph. χάλκεον ἦτορ. Ilia. β. & Χάλκεον ὄπα. Iliad. ο. ¶ Χαλκοῦς interdum substantiuè appellatur æreum numisma, vt apud Dem. in Mid. Plut. symp. 4. Interdum est ponderis nomen, videlicet sextæ oboli partis. Pollux tamen obolum octo chalcos continere scribit. Significat & æream statuam, subaudit, subst. κόσμος, vt apud Luc. in Lexiph. Fuit & cognomentum rhetoris cuiusdam ac poetæ Dionysij quòd Athenienfibus autor fuerit numismate æreo vtendi, teste Athen. libr. 15. ¶ Χαλκῆ μῦμα ludi genus est, de quo Poll. l. 9.

Χαλκῇ, metri gratia idem quod Χάλκεῳ vt ἤγχει χαλκείῳ. Il. γ. ¶ Est & suffruticis genus apud Theophrast. hist. plan. lib. 6. c. 3. ¶ Χάλκεια, seu χαλκεῖα, τὰ, festum antiquum & à populo olim celebratum, postea verò à solis fabris in honorem Vulcani. Etym.

Χαλκεών, ῶνος, ὁ, officina fabri ærarij. Od. θ.

Χαλκίον, τὸ, idem cum χαλκὸς, æs. Aristoph. in Ran. item vas æreũ, seu æramentum. Xen. in Oecon. Marci 4.

Χαλκίδιον, idem vasculum ex ære. Poll. lib. 10. ex Hermippo com. Videtur etiam accidi pro vili æris moneta.

Χαλκιδίτις πόρνη, vile & triuiale scortum quod vel æreo nummo se prostituit apud Iosepa.

Χαλκῖτις, ιτος, ἡ, vnde scem χαλκῖτις, sc. λίθος, chalcitis: medicamentum metallicum: de quo Diosc. lib. 5. cap. 115. & Plin. libr. 34. cap. 11.

Χαλκίφι, per paragogen poeticã dicitur pro χαλκῷ: vt apud Homer. πολέας δ' ἔδον χαλκίφι χαλκός.

Χαλκόω, æreum reddo, vel ære obduco & munio: vnde in pass. Paralip. l. 2. c. 3. θυρώματα κεχαλκωμένα.

Χάλκωμα, æramentum, vas aut aliud opus ex ære factum. Xen. in Anab. Aristoph. in Pelasg. Sophron. apud Athen. libr. 8. apud Plut. χαλκώματα dicuntur ærata nauium rostra.

Χαλκεύω, ferariam artem tracto, æs exerceo & malleo tundo. Thu. l. 3. item transitiuè, ex ære fabrico: vel etiam ex ferro. Il. ε. Τρῶες πάρ εὐάντες χίλιοι δ' ἀμφὶ κάλ' πολλά. Χαλκεύομαι, idem. Plut. in Cam. ἐχαλκεύετο πρὸς τοὺς πολέμους ὁλοσιδήρα. item passiuè χαλκεύεσθαι dicitur quod ex ære cuditur: vnde metaph. apud Aristoph. in Equit. δεῖ γὰρ τοὺς δ' ἐν δημοσίοις χαλκεύεσθαι, i. adornantur, struuntur.

Χαλκεύς, εως, ὁ, faber ærarius, vel etiam faber ferrarius. Arist. de arte poet. Od. 1. Dicitur & de aurifice, Od. γ. ¶ Est & piscis nomen apud Athen. l. 7.

Χαλκεύτης, οῦ, ὁ, idem quod χαλκεύς, qui æramenta cudit. Et generaliter, fabricator, artifex. Epigr. l. 3. χαλκεύτας, ad fabrũ ærarium seu ferrarium pertinens. Item qui artem ærariam seu ferrariam probè callet.

Χαλκευτήριον, τὸ, officina τοῦ χαλκεύτου.

Χαλκεῖον, τὸ, idem. Luc. Item vas æreum. Xenoph. in symp. Athen. lib. 10. Hesychio χαλκεῖα sunt etiam monumenta ærium inuentarium.

Χαλκεῖος, Ionicè pro χαλκεύς, ærarius seu ferrarius, fabrilis: vt χαλκεῖος δῆμος, Od. α.

Χαλκίζω, ludo χαλκῶς. Poll. l. 7. c. 24. ¶ Item æs refero, ærei similis sum. Eust.

Χαλκισμός, ludus in quo ludebant chalcis aut alio nomismate. Quidam fuisse dicunt ludi genus quo nummum raptim circumagendo digito impositum excutiebant pueri, & prius quam humi caderet, excipiebant digito. Pol. l. 6. & Eust.

Χαλκίς, ίδος, ἡ, chalcis: auis nomen inde dicta, quoniam colore æs refert, teste Eust. ¶ Est & piscis genus, teste eodem & Athẽ. l. 7. quòd à Dorione etiam χαλκιδικὴ dicitur. ¶ Item serpentis genus, sic appellatum ob virgulas quasdam ænei coloris quæ tergum eius distinguunt, teste schol. Nicand. Plinius in lacertarum genere numeranit.

Χαλκίδες. Laconicè dicebantur famulæ, teste Eust. ¶ Est χαλκὶς & vrbis nomen, apud Strab.

Χαλκιδόθεν, Chalcide vrbe oriundus.

Χαλκιδίζειν, sordidum esse & parcum ducta significat. Διὸ τοὺς κατ' Εὔβοιαν χαλκιδίζειν. Hesy. Item obscœno puerorum amori deditum esse: quoniam tales puerorum amores apud Chalcidenses frequentes erant. Idem & Suid.

Χαλκιδίζειν, idem.

Χαλκιδικός, vt χαλκιδικὰ φοιτήματα, quæ fiebãt in vrbe Chalcide Fœm. χαλκιδικὴ σῦρα dicitur lacerta quæ & χαλκὶς, apud Diosc. l. 2. c. 70.

Χαλκιν, ῖν, dicitur ἡ φοιτήμα, teste Hesyc. & schol. Nicand. afferente exemplum huius signif. ex Numenio.

Composita.

Ἀποχαλκεύω, fabricor. Item ære munio: vnde κεκοσμημένος Νῆας χαλκεύμασι, apud Xen. in Cyn.

Ἀποχαλκίζω, ære priuo seu spolio, i. pecunia. in Ant. Epig.

Ἄχαλκος, ære carens: vnde ἀχαλκος ἀσπίδων, ærei careus clypeis: apud Soph. in Oedip. tyr. Item carens æreis nummis, non habens pecunias. Greg.

Ἀχαλκίω, sum sine ære, pecunias non habeo.

Τριχαλκος, æreis membris constans.

Δεκάχαλκον, τὸ, decẽ chalci, decem ærei nummi, denarius. Plut.

Δίχαλκον, duo chalci, quarta oboli pars. Pol. l. 9. Diosco l. 4. c. 155.

Ἑξάχαλ-

Ἐγχαλκος, cui æs inest, æreus. Item cui est pecunia in arth. Epigramm. lib. 2.

Ἐγχαλκος, in superficie æratus, ære obductus. Aristop. in Vesp.
Ἐπιχαλκος, τὸ, Hesych. est τὸ ξίφος τῆς κυλίκος.
Ἐπιχαλκοι, armati. Idem.
Ἐπιχαλκόω, fabricor seu cudo super. Item insuper fabricor & cudo, ferramentum ferramento agglutino. Metaphoricè accipi traditur pro expolio: apud Aristot. rhet. l. 3. significat, auditorum mentes sibi conciliare. Sunt tamen qui pro expolire accipiant.

Εὔχαλκος, bonum æs habens, vel ex pulchro ære factus: seu ex ære pulchrè fabricatus.

Κεραχαλκος, æratus. Eurip. in Phœn.
Κεραχαλκόω, ære obduco.

Λεπιδόχαλκος, æris squama. Celf. l. 2. c. 22.

Ὀρείχαλκος, æs montanum: orichalcum, seu aurichalcum. Schol. Hesiod. scribit esse æs candidum quod in montibus inueniatur, aut materiam quandam metallicam ære pretiosiorem, habet. Hesiod. in Asp. & Plat. in Crit. Interdum adiectiuè significat, confectus ex orichalco: vt ὀρείχαλκος ὕλη, apud Suid. Scribitur & ἠρείχαλκος.

Πάγχαλκος, solidus ex ære, totus æreus. Soph. in Antig.
Παγχαλκόω, cudo.

Πεντάχαλκον seu πενταχάλκον, quinque ærei nummi. Poll. lib. 5. ex Antiphontis Didymis.

Περιχαλκόω, ære obduco. Apthon.

Πολύχαλκος, multum habens æris, ære abundans: vel cui multum est pecuniæ. Iliad. κ. Item firmus, validus: vt φρένες πολύχαλκοι. Iliad. ο.

Τετράχαλκος, longè latéque æratus. Suid. ex Epigr. (apud Poll.

Ὑπόχαλκος, subæratus, sub quo æs latet: vt ὑπόχαλκον νόμισμα.

ΧΑΜΑΙ, humi, in terra. Od. ε. χαμαὶ ἥδυ. Xen. Præd. 7. εἰδὼς τὴν γυναῖκα χαμαὶ καθημένην. Item humi, in terram, ad terram: Il. υ. Ἡ μὲν ὑποκλαγχθεῖσα χαμαὶ πίπτει.

Χαμαιτις siue χαμάτις, vitis quæ humi serpit. Suid. ex Eust.

Χαμαιζηλος, humilis. χαμαιζηλῶν. Apud Xen. de re equ. ἐνυχίς χαμαιζηλος pro ὁμαλοί, de equorum vngulis.

Χαμαδις, humi, in terram. Il. γ. α. π. Od. τ.

Χαμαζε, humi in terram. Il. γ. & ρ.

Χαμόθεν, terra ex humo. Aristotel. Rhet. 2. Xen. Hell. 7.

Χθαμαλός, (pleonasmo ζῆτα pro χαμαλός) humilis, depressus, non multum a terra assurgens, non altus: Iliad. ν. Odyss. μ. & Phil. de mundo.

Χθαμαλόω, ῶ, ῶσω, humilem reddo, solo æquo, complano.

Χανδάνω, vide in Χάζω. Χάνδον, Χάνος, &c. in Χαίνω.
Χαρά, in Χαίρω. Χάραγμα, &c. in Χαράσσω.

ΧΑΡΑΣΣΩ, seu χαράττω, ξω, sculpo, item insculpo, imprimo. Item excauo. Hesych. Item sacrifico, incido, item cæuo. Hesiod. in Erg. τότε δὲ σκαφὶς οὐκέτι οἰνέων, Ἀλλ' ἄρτας τε χαρασσόμεθα καὶ δμῶας ἐγείρειν.

Χαράσσομαι, sculpor, insculpor. Item incidor, scarificor: vt σύλλα καὶ χαραγμένα, apud Diosc. l. 4. cap. 175. Item acuor: Hesiod. in Erg. ἐξ οὗ περ χαρασσόμενος σίδηρος, quum primùm acuitur ferrum.

Χάραγμα, τὸ, nota quam impressit ὁ χαράσσων, vestigium, & veluti sulcus qui fit ὑφ' ἧς χαράσσει. Sophocl. in Phil. & in Epigramm. (l. 4. c. 15.

Χαραγμὸς, ὁ, incisura seu incisio. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13. &

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, nota impressa vel insculpta aut inscripta, vnde Χαρακτῆρα ἐπιβαλλεῖν idem quod σημαίνειν, apud Aristotel. polit. 1. cap. 6. loquentem de numismate. De notis literarum seu literis æneis tabulæ vel ceratæ tabellæ inscriptis apud Plutarch. in lib. aduersus Colot. Metaphoricè apud Isocr. ad Demon. Χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐμβάλλειν. Item formam dicendi, seu genus orationis. Demetrius Phaler. Item figura, effigies, imago: apud Demosthen. ἐν ᾧ ταῖς ὁμιλίαις ὁ τῆς ψυχῆς χαρακτὴρ βλέπεται. ¶ Item ritus. Maccab. lib. 2. c. 4. ¶ Item lenis. Galen. ¶ Item descriptio qua describitur aliqua res veluti ex nota ei impressa à cæteris rebus eam distinguendo. Cicero in Topic.

Χαρακτηριστὸν, dicitur in quo est nota characteris & styli vel differentiæ. Dionys. Halic.

Χαρακτηρίζω, insignio, charactere & nota distinguo, notam rei & formam exprimo. Chrysost. in epistol. ad Heb. μᾶλλον ἂν χαρακτηρίζοι τὴν χρηστοτάτην ἀγάπην. Plut. in Hom. οὐκ ἠμάλλετο νῦν χαρακτηρίζειν τοὺς ῥήτορας, non neglexit oratores suis characteribus & scribendi generibus repræsentare. Item notam habeo, significo, typus sum. vt Arethas comm. in Apocal. c. 6. dicit τὴν μόχθον τὸ δ' ἕτερον ἐπὶ τῆς ἁγίων μαρτύρων ἱερᾶς θυσίας χαρακτηρίζον.

Χαρακτηρισμὸς, designatio, denotatio, rei alicuius suis veluti notis insignitæ repræsentatio.

Χαρακτηριστικὸς, in quo est nota differentiæ: vt χαρακτηριστικὰ ἰδιώματα, notæ quibus alius ab alio discernitur. Damasc.

Χαρακτικὸς, & per syncopen χάρακτος, incidendi vim habens: vel aptus ad incidendum & secandum. Nicand. in Alexipharm.

Καρχαρος, asper: vnde animal καρχαρον dicitur pro καρχαρόδων, i. acutos habens dentes & quasi κεχαραγμένος. Sic κύων καρχαρος, apud Luc. de luct. metaphoricè apud eundem de scrib. hist. τοῦ τῆς ἐρμηνείας ἰσχνοῦ, τοῦ μὲν σφόδρα ἐκείνου & καρχαρου. (dentes.

Καρχαρόδων, ὀντος, idem qui & καρχαρος, acutos habentes

Καρχαρίας, ου, ὁ, dicitur canis marinus, piscis species, quòd dentibus sit καρχάρους. Athen. lib. 1.

Χάραξ, ακος, ὁ, sulcus terræ aratro aut fossorio instrumento excauatæ: fossa. Peculiariter sic dicitur vallum seu agger quo castra muniri solent: vt apud Menand. πολλοὶ δὲ ἐπιλελοιπότες τὸν χάρακα τῆς κώμης ἐπέρχεται. Sic & apud Plut. de fort. Rom. Exponitur etiam, castra à Cicer. apud Polyb. Hesychio est etiam sepimentum item: planta quædam spinosa. ¶ Significat & vallum pracutum, palum, pedamentum. In qua significat fœminium esse annotant grammat. vnde Aristoph. in vesp. l. 1. ἐξεπάτησεν ἡ χάραξ τοῦ ἀμπέλου. Ad Sov. 22. 18. & nap. Ab

Χαρακιον, idem, vallus, pedamentum, sustentaculum. Hesy.

Χαρακίας, ου, ὁ, degens in vallis aut proueniens: vt χαρακίας κάλαμος, apud Theophr. l. 4. c. 11. & χαρακίας τριβόλος, apud Diosc. l. 4. c. 165.

Χαρακίζω, vallis depactis munio: vel vallo protego, item vallo seu pallo cingo. Hes. (then. l. 6.

Χαρακισμὸς, munitio quæ palis defixis fit. palorum defixio. A-

Χαρακόω, vallo communio, circumuallo. Æsch. in Ctesiph. cũ accusat. Impropriè apud Athen. l. 2. μάζα κεχαρακωμένη ἀλφίτων ἀχυρος dicitur, i. constans è furfuracea & acetosa farina, & acerb. non aliter palatum pungens quàm valli acuti pedes supergradientium.

Χαράκωμα, idem quod χάραξ, vallum agger. Dem. Philip. 2. Xen. Hell. 2.

Χαράδρα, ἡ, sulcus quẽ torrens rapido suo impetu ἐχάραξε: item terræ fissura facta ex terræmotu: cauerna, salebra, vorago. Thu. l. 3. ὅπου τοῦτοι ἐς χαράδρας ἀνεῴγετο. Sic & apud Phil. de vita M. l. 1. item ipse torrens qui impetuosè monte aut præcipite loco decurrens terram excauat. Il. π. & apud Aristoph. in vesp.

Χαραδραῖος, ου, ὁ, ἐκ χαράδρας desumptus aut lectus: vt χαραδραῖα βέλεμνα, apud Nonn. Χαραδραῖος πόλεμος, idem quod χαράδρα, apud eundem Fœm. χαραδραία dicitur pro χαράδρα, in Epigr.

Χαραδρώδης, ους, ὁ, ἡ, ὁ, salebrosus: vt χαραδρώδεσι τόποις, apud Diosc. l. 4. c. 57. Χαραδραῶδες πόλεμος, idem quod χαραδραῖος πόλεμος, Strab. (rentibus. Eust.

Χαραδρεών, ῶνος, ὁ, torrentis alueus: vel locus frequens tor-

Χαραδριὰς, ου, ἡ, auis quę in salebris & alueis torrentiũ degit. Aristoph. in Auibus.

Χαραδρόω, salebrosum & cauernosum reddo, torrentibus impetuosis excauo: vnde χώρη κεχαραδρωμένη, apud Herod. in Χαρτὴς, quomodo huc pertineat, vide suo loco. (Euterp.

Composita, ac primùm ex χαράσσω.

Ἀποχαράσσω, scarifico, derado. in Hippiatr. Item impresso vestigio signo & noto. [Soph.

Ἀποχάραξις, eiusmodi vestigij & notę impressio, schol.

Ἀρτιχάρακτος, ου, ὁ, ἡ, recenter sculptus seu insculptus: vt ἀρτιχάρακτον γράμμα, apud Athen. l. 5. & ex epigrammate Archimeli.

Ἄχαρακτος, nullas habens sibi impressas notas, inefficiatus, informis. Apud Nonn. ἀχάρακτος ὀπωπὴ, facies non expressa.

Ἐγχαράττω, insculpo, imprimo, inscribo, incido. Plut. in Per.

Ἐγχάραγμα, ατος, vestigium, ὑφ' ἧς χαράσσεται, impressum. Polyb. [medicos.

Ἐγχάραξις, εως, ἡ, insculptura, incisura. Item scarificatio: apud

Ἐπιχαράττω, idem quod ἐγχαράττω. Plut. in Public. Item incido & incisuris serratum reddo.

Νεοχάρακτος, nuper insculptus, nuper impressus. Soph. in Aiace.

Παραχαράττω, perperam signo, adulterino impresso signo cudo: vt apud Suid. τὸ νόμισμα ἄλλῳ χάραξον. Item metaph. adultero, falsio. Greg. orat. 1. de filio ἀλλοχαράττων τε τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀληθείας.

Παραχάραγμα, adulterinus nummus: vel signum adulterinũ

Παραχαράκτης, ου, ὁ, falsus monetarius. in Pand.

Περιχαράττω, circumcido circino & circumscribo. in iisdẽ. Item circumscarifico & circumcirca incido: vnde περιχαράσσων φύλλον, apud Theophr. hist. pl. l. 3.

Περιχάραξις, εως, ἡ, circumscriptio.

Περιχαρακτὴρ, circumscarificator, i. scalpellus quo dentes circumscarificant. Cæl. Aur. chron. lib. 2.

Περιχαρακτικὸς, habens vim circumscribendi & emarginandi. Diosc. l. 1. c. 138.

Προσεπιχαράττω, ante circumscarifico.

Προχαράττω, prima lineamenta doco, primam sculpturam facio ante polituram, præformo. Greg. in epitaph. patr.

Προχάραγμα, futuræ rei repręsentatio imaginaria, imago futuri apud eundem.

Compo

Composita ex χάραξ & χαράδρα.

Ἀποχαράσσω, vallo seu aggere occludo aut includo: vnde πολεμίους ἀποκαὶ χαρακωμάτων, apud Plut.

Ἀχαράκωτος τόπος, locus vallo non munitus. Polyb.

Ἐκχαράδρόω, excauo in torrentis alueum, cauernosum & salebrosum reddo. Polyb. lib. 4.

Περιχαρακόω, vallo circummunio, aggere cingo. Æsch. in Ctesiph.

Περιχαράκωμα, vallum seu agger locum aliquem cingens & circummunicns.

ΧΑΡΙΣ ιτος, ὁ, gratia, venustas, lepos, elegantia. Odyss. θ. τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη θεοειδὲς κεφαλῇ τε ὤμοις τε χάριν κατέχεε. Aristoph. in Vesp. ὦ χάρις ὑβριστής. Interdum est nomen deæ proprium, quod accus. χάριν & non item χάριν habere dicitur: apud Hom. Iliad. v. & Hesiod. in Theog. Sæpe dicitur λέγειν τι vel πράττειν πρὸς χάριν τινός, dicere aliquid vel facere in gratiam alicuius, apud Thuc. Isocr. &c. Sæpe etiam οὗ χάριν, (omissa præpositione) in gratiam tuam, vel tua causa: aut nonnonquo. Sic οὗ χάριν, in meam gratiam, &c. Interdum χάριν ponitur pro [illegible] τούτου χάριν, huius rei gratia, propter hoc. Plut. in Alex. Χάριν ἔχειν τούτῳ habere gratiam pro hac re. Xen. Pæd. 3. pro quo dicitur & Χάριν εἰδέναι, apud Isocr. Luc. & alios. Interdum tamen Χάριν ἔχειν, exp. gratiam promereri, aut gratiam inire: vt apud Thuc. l. 8. Χάριν ἐν τούτῳ μείζω ἔτι ἔχειν. Χάριν ἔστοιδ' εἶναι, referre gratiam. Xen. Pæd. 5. pro quo idem dicit Δοκιμάζω. Pro iisdem dicitur & Χάριν ἐκτίειν, apud Plat. de rep. lib. 1. & Χάριν ἀποδιδόναι apud Thuc. Χάριν κατατίθεσθαί τινι, gratiam collocare apud aliquem, gratificari alicui: apud Dem. Pro quo & φέρειν χάριν: apud Hom. & Andoc. ¶ Item χάρις, gratia, i. amicitia seu benevolentia: vnde Χάριν πιέζειν, conciliare benevolentiam, apud Xen. cui contrarium est Χάριν ἀφαιρεῖν. ¶ Item beneficium: vnde τίθεσθαι χάριν, conferre beneficium, apud Soph. in Aiace. Et Χάριν ὀφείλειν, beneficio demnctum esse. Xen. Pæd. 5. interdum peculiariter dicitur de obsequio mulieris quo sui copiam facit, teste Poll. l. 5. ¶ Item præmium: vnde Χάριν φέρεσθαι, præmium accipere, apud Andoc. ¶ Χάριτες, dicti fuerunt etiam ramuli myrti: apud Hom. Il. p. teste eius schol. * Dicitur Χάρις ex χαίρω ortum esse, vel potius à nomine χαρὰ derivato à χαίρω: quoniam nihil æquè est Χαρᾶς γένεσιν quam χάρις, teste Plut.

Χαρίεις, εντος, ὁ, venustus, elegans, pulcher: vt εἶμα χαρίεν apud Homer. & Χαρίεν λόγον. Aristoph. Sic apud Arist. eth. 4. cap. 8. Χαρίεντες dicuntur homines festiui vel in dictis elegantes & politi. Exponitur etiam, gratus, iucundus. Compar. Χαριέστερος, venustior, lepidior. Aristot. eth. 4. c. 7. item gratior, iucundior. Superlat. Χαριέστατος, venustissimus. Item gratissimus, iucundissimus. Odyss. κ. Χαριέντως, lepidè, festiuè. Plat. de rep. lib. 1. Χαριέστερον, elegantiùs, vrbaniùs. Aristot. el. Χαριέστατα, venustissimè.

Χαριεντίζομαι, iocor, lepida vrbanitate vtor, faceté aliquid dico. Plato de rep. l. 4. & Theophr. Legitur & actiuum Χαριεντίζω, apud Aristoph. teste Etym.

Χαριεντισμός, lepos & venustas sermonis: vel dictum falsum & facetum. Dion. Halic. in Isocr.

Χαριτίδιον, lepidum aliquod & ioculare factum. Xen.

Χαρίζομαι, ι. ίσομαι, p. ισμαι, gratificor, rem gratam facio, obsequium aliquod præsto. Iliad. ε. & ρ. Ἑκτόρι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος. Xenoph. Pæd. 4. ἥδομαι δὲ καὶ χαριζομένοις ἀναγκαίως. Sic & apud Plut. in lib. de discern. adul. ab am. Exponitur &, gratiam conciliio, demereor: apud Dem. pro cor. κοινὰς χαρίζῃ χαρίτας τοῖς ἐμὰ συκοφάντῃ, friuolam gratiam tuis Item, indulgeo: vt ἔρωτι χαρίζεσθαι: apud Plutarch. ¶ Item dono, largior. Moschus in Amore fugitiuo, λάβε ταῦτα χαρίζομαι, ἔστω μοι ἔπλα. Sic & apud Herodian. lib. 1. & 3. Et cum genit. Odyss. α. Χαριζόμενοι πωλέοντο. ¶ Item condonoscens dat, perf. & accusat. rei in epist. ad Corinth. 2. cap. 2. ¶ Dicitur & mulier χαρίζεσθαι quæ viro sui copiam facit: apud Xenoph. & Philetit. in epist.

Χαριζόμενος, qui gratam rem alicui fecit, qui beneficium aliquod contulit. Item passiuè, beneficio affectus. Xenoph. anab. lib. 1. & apomn. lib. 1. item acceptus, gratus, placitus: vnde apud Homer. ἡμῖν ἀνχαριζόμενος θυμῷ.

Χαριζόμενος, gratè, acceptè, iucundè vel, ad gratiam, ad voluptatem. Plutarch.

Χάρισμα, τος, quod aliquis gratificando donauit, donum: Rom. c. 5. & alibi apud sacr. script.

Χαριστήριος, ὁ, ἡ, vt Χαριστήριος λόγος, oratio qua gratiæ agunturapud Iulian. Sic Χαριστήριοι ὕμνοι. Synes. Χαριστήριον, τὸ, munus quod datur ab eo qui gratias agit. vnde plut. num. Χαριστήρια, apud Xen. & Arrian. Dicitur pro eodem & χαρίστιον, teste Suida. Est χαρίστιον, etiam placentæ species. Hesych. Iidémque χαρίστια, Athen. l. 11. sunt πεμμάτια.

Χαριτόω, q. d. gratia afficio, facio vt quis gratia præditus sit seu gratia valeat. in ep. ad Ebr. c. 1.

Χαριτόομαι, gratia afficior, gratiam accipio: vnde form. particip. κεχαριτωμένος, gratia donata. Luc. c. 1.

Composita.

Ἀντίχαρις, ἡ, gratia quę vicissim confertur in aliquem, gratia pro accepto beneficio.

Ἀντιχαριτίζομαι, vicissim iocor, vicissim facetè cauillor.

Ἀνθχαρίζομαι, beneficiũ repẽdo, remuneror. Xẽ. pæd. 4. & 8.

Ἀποχαρίζομαι, elargior.

Ἀῤῥοχαρίτες, placentarum genus quoddam. Hesych.

Ἄχαρις, ὁ, ἡ, gratiæ omnis expers, inuenustus, illepidus: aut ingratus, inuiucundus: vt ἄχαρις γνώμη, apud Herodian. & ἄχαρις λόγος, Demetr. Phal. Exponitur &, tristis, durus, acerbus: vnde apud Arrian. μετὰ τὸν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως. Item ingratus, immemor beneficij. Herodot. ¶ Ἄχαρις dicitur etiam quæ per ætatem nondum apta est venereo obsequio. apud Plutarch. in Eroc.

Ἀχαρίστως, absque vlla gratia, inuenustè, illepidè. Hermog. item ingratè, inuiucundè. Potest autem hoc aduerbium etiam ab ἀχάριστος deduci idem significante cum ἄχαρις: vt ἀχαρίστως διακείμενος. Plut. in Sol.

Ἀχάριστος, ὁ, ἡ, beneficij accepti immemor, ingratus. Herodian. lib. 6. τὸν Μαξιμῖνον ὡς ἀπίστου καὶ ἀχαρίστου κατηγόρει. Xenoph. πρὸς τοὺς γονεῖς ἀχάριστον εἶναι. ¶ Item ingratus, inuiucundus, molestus, minimè gratiosus. Od. θ. οὐ ἀχάριστα μιθήσομαι τοῦτ' ἀγορεύεις.

Ἀχαριστότως, ingratè, animo immemore beneficij, item inuiucundè, molestè, interdum &, non libenter, grauatè. Xen. pæd. 7.

Ἀχαριστία, ἡ, animus ingratus, animus beneficij immemor.

Ἀχαριστοπαθία, idem. Epigr.

Ἀχαριστέω, ingratus sum, gratiam non refero. Xen. ἀχαριστεῖν πρὸς τοὺς φίλους κάλλιστον ὄντα. item non obsequor.

Ἀχαριστήματα, gratia debita fraudor ab aliquo ingrato & beneficij immemore. Plut. in Cam.

Γλωσσοχαριτέω, lingnam ad gratiam alicuius comparo, gratiam lingua aucupor, blandior. Prouerb. Salom. c. 18.

Δημοχαρής, ὁς, qui populo libenter gratificatur. Eur. in Hec.

Δυσχάριστος, parum gratus. Plut.

Εὐπίχαρις, cui gratia inest, venustus, lepidus. ¶ Item gratus, iucundus. Et τὸ εὐπίχαρι, quod gratiam conciliat, quod gratiosè fit. Xen. & Plut.

Εὐπιχαρίτως, venustè, lepidè. Item ad gratiam. Xen.

Εὔχαρις, idem quod εὐπίχαρις, nisi quòd amplius aliquid significare videtur. Plut.

Εὐχαριστος, gratus, beneficij memor. Phil. gratiosus. Col. 3.

Εὐχαριστος, animo beneficij memore.

Εὐχαριστία, grata beneficiorum recordatio, grata animi significatio: vel gratiarum actio sæpe in ep. Paul. Sic peculiariter theologi appellant mysterium cœnæ Dominicæ, quoniam pars eius præcipua est gratiarum actio, coniuncta cum commemoratione beneficiorum Dei & celebratione. (uo Test.

Εὐχαριστέω, gratũ me præbeo. Itẽ gratias agoopassim in no-

Εὐχαριστοῦμαι, gratiæ mihi aguntur. Arcop.

Εὐχαριστήριον, gratiarũ actio. Item pro εὐχαριστία in eno. 13. eocl. Nicæn. At εὐχαριστήριος, adiectiuè idẽ quod χαριστήριος.

Καθχαρίζομαι, gratificor, i. condono gratiosè & remitto. Lys. item in gratiam facio. Dem. Exponitur & popularitèr & ambitiosè loquor. (iudicium Hesych.

Κάχαρις, imaguncula seu poppa ex cera alba aut auro, puellarum

Προχαρίζομαι, q. d. antè vel prius gratificor.

Προχαριστήρια, τὰ, dies quo magistratus omnes, fructibus germinare incipientibus, sub finem hyemis, Minerræ sacrificabant. Suid. ex Lycurgo.

Χάρμα, &c. vide in Χαίρω.

ΧΑΡΤΗΣ ου, ὁ, charta. Diosc. lib. 1. c. 116. πάνυ χρήσιμος ἐστι πᾶσι. ἀφ' οὗ ὁ χάρτης καθαίρεται. * Eustathio à χαρσῶ derivatum videtur.

Χαρτίον, ου, τὸ, chartula, charta. Plut. de discern. am. & adul.

Χαρτός, vide in Χαίρω.

ΧΑΡΥΒΔΙΣ, charybdis, vortex maris, apud poëtas. * ἐν δὲ χάρυβδις ἔμμορε δοῦπον ἐκεῖνον τὸν πόντον. (Theo.

Ποντοχάρυβδις, (comp.) pontica charybdis, ponti vorapor apud A-

---

ΧΑΡΩΝ, ωνος, ὁ, Charon, Orci portitor apud poëtas: vnde & pro morte sumitur: Aristoph. in Pluto, Ὁ δὲ Χάρων τὸν ξυμβολον διδοῦσι, μέλλοντες κατοβαίνειν.

Χαρωνῖος, Orcini. Plut. in Ant.

Χαρώνειον vel Χαρωνεῖον & Χαρωνίου θύρα, porta per quam ad supplicium adducebantur, qui damnati erant: vide Poll. l. 8. & 4. Item χαρωνεῖα, Laertio in Zenone & geographis barathra quædam & Plutonia foetos odores exhalantia. Galen. πολλάκις δὲ καὶ τοῦ πνεύματος μόνου καὶ τοῦ εἰς αὐτὸ ἀναλυθέντος ὑγροῦ καθάπερ ἐν τοῖς χαρωνείοις ἐνεκαθεύδουσι γυναῖκες.

Χάσκε, vide in Χαίνω. Χάσμα, &c. vide in Χαίνω.

ΧΑΤΕΩ, ῶ, (poet.) egeo, indigeo, opus habeo. Odyss. ξ. τάφοιο δὲ χα-

θεῶν χατέοντ' ἀνθρωποι, omnes diuino auxilio indigent. Item desidero, cupio, percupio. Odyss. ο. Εὐρύσυλ' ἰκέτι τοι δεύομαι χάτεν τι περ ἐμπης Ἐνθάδ' ἐπαρμήμεθα. Sic & Od. ϛ. & ι.

Χατέω, idem. Hesych.

Χατίζω, pro iisdem. Hesiod. in Erg. μήπως τε μιθεξὸ χατίζοι Πτωχὸς ἀλλοτρίους οἴκους, ne interim penuria laborans mendicare cogaris, item desidero peto. Il. α. Ἀτρεΐδ' ἐπὶ τίω δὴ αὖτ' ὀπιμίμνεται ἢ χατίζῃς, Sic Il. ε.

Χαῖς, ιδος, ἡ, indigentia, seu vsus, item desiderium, cupiditas. Hesyc.

Χῆτος seu χῆδος, indigentia, penuria, inopia, vnde dat χῆτι. Od. π. Il. τ. & apud Plut. in lib. de discere. adul. ab amico.

Χεθεσία, idem Exponitur &, viduatio, direptio. Anth. Epig.

Χετεῖος, ὁ, inopia laborans, indigens: vt χετέοι γαιόων, Od. α. vt quidam ibi legunt.

Χεῖος, ὁ, idem cum χῆτις seu χῆτος. Hesych.

Χετίζω, idem quod χατίζω. Etym.

Ἐπιχαῖς, (comp.) qui indiget, egenus, inops. Hesych.

Ἐπιχέτης, ου, ὁ, idem apud eundem.

ΧΑΥΝΟΣ, ου, ὁ, laxus, fungosus. Theophrast. (de halophloeo) παχύμυδι ἔχει τὸ φλοιὸς χαῦνον ὂν καὶ πόλυν ὡς ὅτι πολύ, Athen. l. 3. ἡ δὲ τῆς χλωρᾶς καλάμης σαρξ χαυνοτέρα ἐστί, fungo fore est. Rursum apud Theophr. de caus. pl. l. 3. Χαῦνος ὑγιαίνοντος σιτοῦ, triticum fungosum & rarum. Apud Aristoph. in Aub. Χαῦνον ἔνεμα, ἐπρ. amplum. ¶ Quoniã autem quæ laxa sunt & fungosa nonnunquã vento inflãtur & tumefiũt, ideo χαῦνος aliquando sig. inanis, inflatus, tumidus, superbus: vt apud Plat. epist. 7. ἐμπλῆσαι ὑφαλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος, implere spe tumidi & inani. Et ἀνθρωπος χαῦνος, inflatus opinione sui, apud Aristot. eth. li. 4.* Quidam à χαίνω deriuant: vt χαῦνα, propriè sint quę hiatibus quibusdã diducta fiunt laxiora & fungosiora.

Χαῦνος, laxè Herodian. l. 4.

Χαυνότης, ητος, ἡ, fungositas, laxitas: vt σωθλίφαι χαυνότητα τῆς χιόνος. Plut. symp. 6. item stolida & tumida superbia, inanis ventosaque ambitio. Aristot. eth. l. 2. c. 7.

Χαυνόω, laxum fungosumq; reddo, lauo & aperio. Athẽ. l. 13. & 8. Χαυνόμενος, laxor. Item stolta superbia inflor, magnificè de me sentio, quum tamen nihil sim. Plut. de educ. lib. Χαυνοῦν γὰρ τῆς ὑπερβολῆς τῆς ἐπαίνων καὶ θεραπείας.

Χαύνωσις, εως, ἡ, laxatio, dissolutio. Aristoph. in Nub.

Χαυνοξ, ακος, ὁ, homo tumida & inani inflatus superbia. Hesych.

Χαυνίζω, decipio, in errorem induco: apud eundem.

Χαυνῶνες, eidem sunt panes admixto oleo subacti, qua subactione fungosi fieri & laxi creduntur. Pro quo apud Suid. legitur χαυνωνις.

Composita ex Χαυνόω.

Ἐκχαυνόω, laxiorem reddo, enollio.

Ὑποχαυνόω, paululum inflo, aliquantum superbum & tumidum reddo. Plut. de aud. poẽm.

ΧΕΖΩ F. ησω, ἔσω, ventris onus deponо, idem quod κοπρολογῶ. Aristoph. in Nub. Χέζων χέζω κομιδῇ ἀθροῦν. Plut. in apophth. Lacon. ἐμιαίνων ὁ τῷ ἐφορείῳ καὶ χέζοντων ὅτι τῷ δι' ἀφῶν.

Χέζομαι, (medium) idem quod χέζω. Fut. Χεζοῦμαι, sine Χεζήσομαι: vnde apud Aristoph. χεζεῖσθαι, cacaturum esse. Idem in Equit. Χέζεσθε μὴν εἰ μαχεῖσθε. Præt. κέχοδα, cacaui.

Χεσείω, cacaturio, alium euacuare cupio. Aristoph. in Nub.

Χεζυτάω, idem, apud eundem ibidem.

Composita.

Ἐγχέζω, incaco, caco: vnde pręs. ἐγκέχοδα, apud Aristoph. in Ran.

Ἐπιχέζω, caco super: vnde particip. ἐπικεχοδώς, præterit. ἐπικέχοδα, apud eundem in Aub.

Καταχέζω, decaco, seu concaco. Idem in Nub.

Μεσονυκτοδρωμοχέζης, ου, ὁ, qui inter cœnam cacat, qui inter cœnandum subinde surgit è mensa ad exonerandum aluum. Eust. ex Hipponacte.

Μυόχοδον, ου, τὸ, muscerda, stercus muris. Hippocrat. γυναικεῖον lib. 1. & apud Dioscor. Μυόχοδος, ὁ, vilis, qui reiicitur instar simi murini. Hesych.

Χεά, sine χεαί, vide in Χέω.

ΧΕΙΛΟΣ, εος, τὸ, labium, labium. Iliad. ο. ἀμφὶ δὲ οἱ χείλεσι χείλεσιν. Xenoph. in Symp. πάχεα ἔχει τὰ χείλη. Equo etiam tribuitur χείλη, apud eundem de re eq. Per metaphoram verò χεῖλος tribuitur etiam poculis, doliis, nauibus, aliisque vasis. Epigram. lib. 2. Τετράκις ἀμφιθέοις ἐπὶ χείλεσι χείλεα θεῖσα, quum quater sua labia admouisset labris amphoræ. Hesiod. in Erg. πίθου ἐπὶ χείλεσι, sub labris dolij. Fossis quoque tribuitur. Iliad. μ. & apud Æschyl. Χεῖλος τῆς τάφρου crepido fossæ. Dicuntur & πόλεμοῦ χείλη, labra & crepidines fluuiorum, i. summæ riparum oræ, vel etiam ipsæ ripæ. Apud Galen. lib. 2. ad Glauc. τὰ χείλη τῶν τραυμάτων, labra seu oræ vulnerum aperturam ambientes.

Χειλάριον, τὸ, labellum.

Χείλων, labeo. in Epigram. At χειλῶνες Hesych. sunt τῶν ἀλεκτρυόνων τινές.

Χειλόω, labro circundo, labrum in ambitu duco.

Χειλωτὴρ dicitur ἡ κοιλοτάτη τομή, quoniam labris circumligatur vt interiore statu non rumpantur, vide & in deriuatis à Χιλός.

Χειλώνη, ἡ, idem quod Χεῖλος, ex eoque deriuatum, vt putatur Aristoph. in Vesp. vnde & in deriuatis à Χίλυς.

Composita.

Ἀγκυλόχειλος, ὁ, ἡ, & ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ, curua habens labia, qui est labris inflexis. Il. ω. Od. π. Hesiod. in Asp.

Ἄχειλος, labris carens. item qui fine ora est seu margine & crepidine.

Βαθύχειλος, qui profundis est labris seu crepidinibus.

Ἐπιχείλης, labra attingens. labris vicinus: vt ἐπιχείλης μέθυσον, apud Poll. l. 2. item qui super labro seu crepidine est vel apparet: vnde idem Aristophan. dicit ἐπιχείλῳ φαγμαῖς appellasse τὰ ἐπιπόλαια.

Εὐχείλος, bene labrosus, pulchra seu magna labia habens.

Ἰσόχειλος, labra æquans, labris æqualis & parius: ἰσόχειλος μέθυσον, apud Poll. lib. 2. Sic ζωρὸς ἰσόχειλος, merum vsque ad poculi labra infusum.

Ὑποχείλιος, labrum pari libramento demitto.

Κεραόχειλος, labia cornuum modo incurua habens. Hes.

Λεπτόχειλος, tenuia habens labra.

Ὀνόχειλος dicitur anchusæ altera species, apud Gal. de alim. facul. l. 2. Apud Dios. l. 4. c. 24. dicitur ἐνοχείλος.

Παχύχειλος, cui crassa sunt labra, labeo.

Περιχείλεω, idem quod χείλεσι. Xen. de re eq.

Προχειλος, seu προχείλης, qui prominentibus est labris, labrosus.

Προχείλεα, & προχειλίδια, τῶν, prominẽs labiorũ pars. Pol. l. 2.

Ὑπερχειλος, seu ὑπερχειλής, qui supra labia est, qui labra excedit. vt ὑπερχειλὴς μέθυσον, apud Poll. Sic ὑπερχειλεῖς κρατῆρες dicuntur crateres qui supra labra implentur & exuberant: apud Athe. lib. 2.

Φοξοχειλος, qui labris est coarctatis & in angustum desinentibus: vt φοξοχειλος κύλιξ, apud Athen. ex Simonide Amorgio.

ΧΕΙΜΑ, ατος, τὸ, hyems. Od. κ. Τῶν, ὅπατε κάρηνε, Νότος λυσῇ, νῦν δ' ἐπιλείπει Χείματος ἀθρόος ἐνιαυσός. Sic & apud Hesiod. in Erg.* Deriuari dicitur παρὰ τὸ χέειν, quoniam multas fundit pluuias: vnde & à Latinis poetis nominatur aquosa & imbrifera.

Χειμών, ῶνος, ὁ, idem. Od. δ. Οὐ νίφετος, οὐ τ' ἄρ χειμὼν πολύς, οὐδέ ποτ' ὄμβρος. Xen. Hell. 6. ἐπεὶ χειμὼν ἐγένετο καὶ ἔκχιον ἐφαίνετο. Interdum sic dicitur procella maris, interdum imber, interdum ventus, aliquando & vtrunque Aristot. de apibus. προσιενάσκουσι τὸ χειμῶνα καὶ ὕδωρ. Sic apud Demosth. pro cor. χειμῶνι χρῶμα ὕδωρ.

Χειμὼν, ῶνος, ὁ, sub. ὥρα, tempus hybernum, idem quod χειμών. Item vestis, vestis hyberna. Hes.

Χειμάδιος, ὁ, hybernus: vt χειμάδια δώματα, Dem. Phil. 1.

Χειμάζω, f. σω, hyemo, hyemẽ traduco, hyberno. Idem Phil. 4. ἐν τῷ βαρβάρῳ χειμάζω. Item tempestate iacto seu vexo: vel hyemali tempestate iacto. Xen. Item vero velut furibunda procella. vt Χειμάζεν πόλιν, apud Soph. in Oedip. tyran. Dicitur & impersonaliter χειμάζει tempestas oritur, frigus est.

Χειμάζομαι, tempestate vexor, peculiariter tali qualis hyeme in mari solet coorirl: vnde χειμασθέντα, apud Thuc. l. 3. & Plut. de def. oracul. Τοῦ δ' αὖ δὴ τοὺς χειμαζομένους ζοοδοτῶν. Item hyeme infestor, seu hyemali frigore: vt καρτερὸν χειμαζόμενος, apud Theophr. de caus. pl. l. 2.

Χειμασία, ἡ, hybernatio, hyematio, hyemis traductio. Polyb. item procella, tempestas, mare turbatum hyemis procellis. Hes.

Χειμαστρον, τὸ, vestis qua hyemali tempore vtimur. Poll. lib. 10. c. 27. ex Aristoph.

Χειμαίνω, idem quod χειμάζω. Et neutraliter idem quod χειμάζομαι, apud Aristot. de arte poet. Dicitur & χειμαίνει pro χειμάζει, impersonaliter: vt apud Theocr. idyl. 9.

Χειμαίνομαι, idem quod χειμάζομαι apud Herodot.

Χειμάω, seu χειμαίω, hyemali frigore infestor, seu simpliciter, frigeo, rigeo. Hesych.

Χειμέριος, & χειμερινός, hyemalis, hybernus: vt ἄλλαι χειμέριαι. Il. ϛ. & χειμερίῳ χειμέρῳ. apud Thuc. l. 2. Sic χειμεριναὶ νύκτες: apud Hippocr. χειμεριώτατος, exp. admodum gaudens algoribus.

Χειμερίζω, hyberno, hyemem traduco: apud Suid. & Hesych.

Χειμών, ῶνος, ὁ, hybernum frigus: vel simpliciter, frigus, rigor. Gal. apud Hippocr.

Χειμερός, qui friger, rigens. Hippoc. in li. de locis in homine.

Χείμετλον, seu χείμελλον, vlcus ex hyberno frigore, quod digiti pedum manuumque nec non tali contrahunt. Lat. pernio. apud Aristot. rhet. lib. 3. & Aristoph. in Vesp. Dicitur & χείμετλος, ὁ, apud Diosc. l. 2. c. 199. & l. 1. c. 184.

Χειμελιάω, seu χειμελιόω pernionibus laboro, manus pedesve frigore hyberno exulceratos habeo.

Χίμαρος, ου, ὁ, hircus aut hœdus hyeme natus. Hesych. & Eust. At χίμαιρος, ου, ἡ, capra aut capella. ἡ ἐκ χιμῶνος ὤν, inquit scho. Theocr. apud eum idyl. 1. In qua significatione dicitur & χίμαιρα, ἡ, sæpe apud Theocr. Plut. in Lyc. & Xen. Hellen. 4. At de fabulosa

fabulosa chimæra: vide Eustath.

Composita.

Ἀποχειμάζω, hyems desinit, hyems desæuit, Aristot.

Ἄχειμαστος, ὁ ἡ, nulla tempestate iactatus, qui sine tempestate est.

Ἀχείμαντος, idem: vt ἀχείμαντος ἀνήρ, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 27.

Διαχειμάζω, hyemem traduco, hyberno. Thuc. l. 6.

Δύσχιμος, & δυσχείμερος, difficilis habitu ob hyberna frigora, infestus hyberno gelu: vt δύσχιμον χθόνα, apud Euripid. in Bacch. & Δυσ' ὀνίαν δυσχείμερον, Iliad. 8. Sic apud Herodian. l. 3. δυσχείμερος ὁ πάλαι Καππαδοκία. Δυσχείμερος, exp. etiam, algoris impatiens, alsiosus.

Δυσχειμερικός, pro iisdem, apud Theophr.

Ἐγχειμάζω, hyemem dego in, hyberno in. Poll. l. 1.

Ἐπιχειμάζω, idem, vel simpliciter, in hybernis me contineo.

Ἐπιχείμασις, dicitur tempestas quæ post diem statutum sequitur. Plin. l. 18. c. 25. vel (secundum alios) quæ fit circa solennem statutúmque diem.

Εὐχείμερος, ad hyberna accommodatus: vel salubri frigori expositus. Aristot. Polit. 7. c. 10. Item frigoris patiens.

Μελάγχειμος, qui hyeme niger est. Τὰ μελάγχειμα substantiuè dicuntur loca hyeme atra, nec vllis dealbata niuibus. Xen. in Cynegt. Poll. lib. 5. c. 11. scribit in ipsa nine μελάγχειμα esse canos quosdam in quibus nix liquata est, qui sic nominantur, quoniam solùm nigrentur, cætera humo niuib. existente alba.

Μετάχειμασις, idē quod ὑπηχείμασις, in priori signif. Plin. ibidē.

Παραχειμάζω, hyberno apud: vel simpliciter, hyemo. Polyb.

Παραχείμασια, hyematio, hybernaculum. Idem l. 3.

Προχειμάζω, prior hyberno: vel ante tempus in hyberna concedo. Item ante statum tempus sum tempestuosus.

Προχείμασις, tempestas quæ est ante statutū diem. Plin. l. 18. c. 25.

Συγχειμάζω, vnà sum in hybernis. Συγχειμάζομαι, vnà tempestate iactor. Item vnà hyemali frigore infestor. Aristoph. in Plut.

ΧΕΙΡ. τῆς χειρὸς (& poeticè χερός, item χηρός & χηρός, vt tradit Eust. dat. plur. χερσὶ & poeticè χείρεσι vel χείρεσσι. In duali τὼ χεῖρε seu χῖρε masc. gen.) manus: prima tamen & antiquissima significatio putatur esse, qua ponitur pro toto brachio ab humero vsque ad extremos digitos. Il. ε. ἕλκε δ' ὤμον φασγάνῳ εἴξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. Il. λ. Νύξε δ' μὲν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀκόντι δ' ἔπηξεν. Sic & apud Plut. in Ant. δέρας χεῖρα τοῖς χεῖρας, expandens brachia. ¶ Item specialiter, manus quæ ἀρίστερον ἀντιλαβητικὸν appellatur à Gal. de vsu part. lib. 3. Sic Il. α. Χερσὶν ἑλόντες. Thucyd. lib. 4. ἢ τὼ χεῖρε ἐς τὼ πίσω ξυμπλέκοντες, Xen. Præd. 2. τὼ χεῖρε ἀφείλετο. Legitur & Χεῖρε ἀμφότεραι, Iliad. φ. Quibusdam etiam bruti animantibus tribuitur: vt apud Gal. de vsu partium, Χεὶρ πιθηκείᾳ, manus simiæ. Sic ἀρκτῴα χεὶρ apud Plut. in quæst. nat. Elephantis quoque ἀνθρωπικὴ & ἀφεστηκυῖα dicitur χεὶρ, vt Lat. manus. Cicer. Plin. & Curt. ¶ Item manus, i. scriptura seu chirographum alicuius. Hypeides apud Poll. ὥστε τὼ ἐκείνου χεῖρα δεῖται ἀρνήσασθαι, & χεὶρ Ἀπελλοῦ. Apellis tabula. ¶ Item manus, i. copiæ. Thuc. l. 3 ἐπεὶ δὲ τὸ στρατὸς ἐστρεβλώθη, πολλῇ χειρὶ ἐπιβοήθων φαίνεται. Herodian. lib. 3. δεῖσθαι δίκαιον χειρὸς πλείονος ἀρὰς βοήθειαν τῆς τόπου. Sic & sæpe apud Plut. Et apud Polyb. ἀρετῆς χεῖρες, copiæ præclaræ. Apud Herodot. Χεὶρ βασιλέος ὑπερμήκης, immensa regis potentia. Et Iliad. ε. ἢ ἔ Ζεὺς ὤρσεν ὀπηδὸν Χερσὶ μέλαν μεγάλῃ, magna vi. ¶ Est & emplastri nomen, quod quinque pharmacis, vt manus digitis, constat, in æqualibus etiam ponderibus. ¶ Χεὶρ à quibusdam dictus est etiam ὁ δίψακος, vt est in append. Dioscorid.

Χειρόω, μῶ, interdum de eo dicitur qui est in potestate alicuius: vt apud Eurip. in Cyclop. Ἑλλάδος τρόπον τῶν Ἑλλήνων τε χειρώσω; Interdum exp. vtilis, item manuetus, cicur. Hesych. & Eustath.

Χειρίζω, manu tracto. item manibus curationem exequor: apud Hippocr. & in Hippiatr. ¶ Item administro, tracto. Polyb. lib. 2. αὐτὸς αὑτῷ δυνατὸς χειρίζῃ.

Χείρισμα & χειρισμός, de arte chirurgica dicuntur. Item χειρισμός, administratio, apud Polib. & Athen. l. 5.

Χείρεξις, ἡ. Hippocr. idem est quod χειρουργία, vel simpliciter, vniuersa rerum admotio quæ manu perficitur.

Χειρίς, ίδος, ἡ. manica, manus inuolucrum. Odyss. ω. Plutarch. in Oth. Xenoph.

Χειριδωτός, vel Χειριδωτὸς χιτών, tunica χειρίδας habens, manicata tunica vel manuleata. Herodian. l. 5.

Χειρίδιον, τὸ, parua manica. Dicitur etiam fuisse instrumentum instar manus, repurgandis pauimenti parietúmque sordibus accommodatum: ex Poll.

Χειρύδριον, seu χηρύδριον, parua manus. Moschus idyll. 2.

Χερσόω, seu χερόω, ῶσω, manuum viribus supero, vel manibus superatum capio, in potestatem redigo, subigo, domo. Aristoph. in Vesp. φρὸς βίαν χερῶσι. Eurip. in Phœn. Ἀλλὰ τοῦ κάπρου χερσώσω, domantem aprum. Sic Xen. anab. 7. λιὼ δ' τῆς ἀντιστάσεως, σὺν ὑμῖν πειρασόμεθα χερσῶσαι. (vincendi.

Χέρωσις, εως, ἡ. subiugatio, subactio: actio robore manuum

Χερωτός, qui talis est vt subiugari possit qui manuum viribus superari potest.

Χειρὰς, ἀδος, ἡ, (pro quo scribitur & χειρὰς,) fissura in manibus apud Hel. & Laert. in Pittaco. Per catachresin dicitur & fissura pedum, testibus iisdem. Hesychio χειράδες sunt etiam αἱ μετὰ λίθων καὶ ὅπλων βολαί.

Χειραδίαι, eidem sunt τὰ χειραδῶν καὶ λιθοβολίας ἀφορίσεις.

Χιραλέος, (à χειρὰς) cui sunt fissuræ in manibus seu pedibus apud eundem.

Χειρόω, laboro manuum fissura, item doleo ex labore. Poll. l. 2. Exponitur &, ruptis sum pedibus.

Χερμάς, ἀδος, ἡ, lapis qui manum implere potest. vel qui vna manu potest sustolli. Epigr. lib. 4. Impropriè sic dicitur saxum magnum maritimum, cui alligantur funes nauium, item tumulus. Epigr. lib. 1.

Χερμάδιον, idem cum χερμὰς significante lapidem, &c. Il. θ. Od. κ. Vsurpatur & Χερμάδιος adiectiuè apud Luc. ἀ ἢ μολεῖν δ' αἰνὰς χερμαδίους ἀφαδίζων ἔχων ἐλιθοβόλον. vide & composita ex Μάσσω, tango.

Χερματισμὸς, idem quod χερμὰς. Hesych. Exponitur &, δίσκος & βακχεῖος apud eundem.

Χέρμαστρον, exp. funda. Suid.

Χέρμα. Hesyc. idem est quod χάλιξ. i. acervus paruorum lapidum qui vna manu tolli possunt.

Χεράς, idem. Apol. Arg. l. 1. Χεράδας, τὰς, Eustath. scribit secundum quosdam sic vocari sordes omnes quæ ex aqua in vnum locum confluunt: idque μαρτυρικῶς, ὅτι τὸ γινόμενον ὄχθος τοῦ ποταμοῦ ἐστι. Ali j (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt τὰ μετὰ ἐσφάκων καὶ λίθων ἑλκόμενα, vel τὸ εἰς χερμάδας ὀστοῦν εἶναι λίθων.

Χέρνα, ἡ, paupertas, inopia. Hesych. Χέρνας, ἀδος, ὁ καὶ ἡ, inops, pauper: vnde apud Eur. in Electra, ναίω δ' ἐν χέρνησι δόμοις, exp. habito in domo egena. ¶ At Χερνὴς ἐστὶ, qui vel quæ manu victum quærit, manu se sustentans. Aristot. poli 3. Dicitur & adiectiuè χερνῆτις βίος. in Epigr.

Χερνήτης, ου, ὁ, idem quod χερνὴς substantiuum: apud Suid. ὁ δὲ ὅπου τὸ κτῆμα ἐκείνου τοῖς χερνήταις τοῖς ἐπὶ τὰς ἀγρὰς ἐκείνου ὑπεξέλυσεν. Fœm. Χερνῆτις, ἀδος, ἡ, manuum labore viuens, vide & in compos. ex Νέω, neo.

Χερνήτικος, pertinens ad χερνῆτας: vel qualis est eorū qui χερνῆτες seu χερνῆται dicuntur: vnde χερνητικὸν δόμον εἶδε, apud Aristot.

Χείρων, ονος, ὁ ἡ, peior, deterior. Thuc. l. 6. Χείρων ἐδόκει ἐκείνου ἀξιοῦν. Exponitur & inferior vt apud Xen. Præd. 5. ὥστε τὸ εἶδος ἐκείνου χείρονι ὄντι πολὺ γεώμην. Poeticè pro eodem dicitur & χερείων, & χερειότερος, quod apud Homerum exp. etiam, vilior, item χειρότερος, apud Hesio. in Erg. Ac pro iisdē χειροτέρως sumi dicitur. Itē χειρέων, apud Hesy. Inuenitur & dat. χείρονι, accus. χείρονα, item nomin. plur. χείρονες. Odyss. ο. Superlatiui sunt χείριστος & χειρόστατος, teterrimus, pessimus, vilissimus. *Dicitur autem χείρων propriè ὁ τῇς χερσὶν ἥττων καὶ ἐλάττων, teste Etym. vel (iuxta alios) ὁ δεῖλος τῇ χειρῶν πεφυκὼς ἢ ζῶν. ¶ Est & nomen vnius ex Centauris de quo Hom. Il. ι.

Χειρώνειον ἕλκος, seu χειρώνιον, hulcus malignum, inueteratum, oras habens duras, callosas & tomētes: quod sic dicitur tāquam Chirone medico opus habens: vt tiam Diosc. & Alex. Aphr. probl. l. 1. q. 92. ¶ Dictum est χειρώνειον, seu χειρωνεῖον etiam centaurium magnum: vt est in append. Diosc.

Composita: ac primùm desinentia in χειρ χειρὶς, χειρίδιον, χειρῶν, χειρίζω, χειρίω.

Ἀκρόχειρ, ὁ ἡ, ab Hippocr. dictum fuit totum id quòd à cubito ad extremam vsque digitorum aciem est. In qua significatione dicitur & ἀκρόχειρον, & ἀκροχειρία. ¶ At ἀκρόχειρος. Hesych. est ἀνδροφόνος, homicida.

Ἀκροχειρίστης, dictus fuit pancratiasta quidā Sicyonius, quòd ἄκρας χεῖρας aduersarij comprehendere soleret, nec prius dimittere quàm illum viribus deficiēdi sentiret. Pausan. Eliac. l. 2.

Ἀντίχειρ, ὁ, pollex: sic dictus quòd solus tātū valeat quātū reliqui quatuor digiti, teste Gal. seu quòd quasi manus altera sit, quippe quo dēpto māca futura sit man⁹, & mācⁿ et⁹ vlus. Quidā tamē & ex eo nomē habere tradūt, quòd digitis oppositⁿ sit, & ex aduerso.

Ἀγαθόχειρ, ὁ ἡ, cui manus est præstātissima seu strenuissima: ex quo intelligitur strenuissimus, fortissimus. Apud Soph. in Aiace ἀγαθὸς χειρ ἀγών dicitur certamē propositū τοῖς ἀγαθοῖς χερσί.

Ἀρτίχειρ, cui manus sunt perfectæ nec vllo laborant vitio: seu qui vtraque manu æquè vtitur. Plat. de leg. l. 7.

Αὐτόχειρ, qui sua ipsa manu aliqua facit: vt αὐτόχειρ τῆς μάχης apud Herodian. l. 7. dicitur Maximinus, quoniā ipsemet manus conferebat in prælio. Sic αὐτόχειρ τῆς ἀπελευθερίας, apud Dem. in Mid. Apud Isocr. in orat. ad Philip. dij dicuntur αὐτόχειρες τῶν ἀγαθῶν & κακῶν, quasi bonorum & malorum sua manu datores. ¶ Interdū αὐτόχειρ dicitur pro αὐτόχειρ τοῦ φόνου, qui sua manu cædem patrauit, homicida, interfector: vt apud eundē in orat. Plataica. Et cum genit. personæ: apud Appian. bel. ciuil. l. 2. αὐτόχειρ Γαΐου Καίσαρος. Dicitur etiam aliquem κτείνειν αὐτόχειρι μόρῳ, i. cædē suis manibus patratus: vt apud Sophocl. in

cip. in Med. Item αὐτόχειρ σφαγῆ λεώνων βίον, is qui eadem sibi ipsi infert: apud eundem in Or.

Αὐτοχειρία.ἡ, homicidium quod quis manu propria perpetrauit. Plat. epist. 7. Αὐτοχειρίᾳ. sua ipsius manu. Herodot. in Thal. Phil. de v. M. l. 3.

Αὐτοχειρεὶ. adē cū dat. αὐτοχειρίᾳ. Eur. in Or. Paul. in Achaic.

Αὐτόχειρ. qui seipsum occidit. Hesych. Αὐτοχείριος. idem quod αὐτόχειρ. Schol. Eur.

Ἄχειρ. manu seu manibus carens, mancus. Hermog.

Ἄχειρ. idem: vnde apud Xen. in Pæd. terga dicuntur τὰ τυφλὰ καὶ κωφὰ καὶ ἄπλα καὶ ἄχειρα.

Ἀχειρία. ὁ καὶ ἡ. idem cum præcedentibus. Exp. & multas habens manus: vt α sic epitaticon, apud autorem Batrachom. significat &, inutilis: vnde ἀχειρία. Hesyc. est ἀχρεῖον: dicitur enim inutilis qui manuum ministerio est destitutus.

Βιαιόχειρ qui manibus est robustis & validis, fortis manu.

Γαιόχειρ. ex manibus viuens, i. manuum labore. Etymol.

Δαιδαλόχειρ. artificiosas manus habens & solertes. in Epigr.

Δεξιόχειρ. manib. dexter & agilis, ambidexter. Soph. in Antig.

ἐγχειρίδιον. paruus gladius, pugio, sica. Thuc. l. 6. Xen. 2. Sic dicitur quod apē ob breuitatem manu gestari & tractari possit. ¶ Item libellus qui manu facilē gestari potest vel debet: vtitur. Gell. l. 18. c. 1. ¶ Item pars qua manus aliquid prehendit, manubium. Athen. & Poll.

Ἐγχειρῶ (q. d. in manum sumo) manum admoueo, aggredior, capesso. Plat. in Polit. ταῦτ' ὦ Θεόδωρε ποιητέον, ἐπειπερ ἐπιχειρήσαμεν. Et cum dat. vt ἐγχειρῶ μάχῃ pro quo Thuc. dixit ἐγχειρῶ μαχεῖσθαι. Interdū exp. incipio vel conor: vt Xen. φρίττει ἐγχειρῶ ὑπομελῶδειν, prior incipio curare. Demosth. τίς εἰ χρῆν ἃ ἐγχειρῶ ἃ μαρτυρεῖν. ¶ Itē aggredior, adorior: cū dat. perf. Aristot. polit. l. 5. ἅτε τοῖς μονάρχοις ἐγχειροῦσιν.

Ἐγχειρεῖται dicitur quod aggrediuntur. Synes. ὅπου τότε φίλῳ ἐπιχειρῶ.

Ἐγχείρημα, τὸ, id quod aliquis aggreditur, seu aggressus est, molimen, molimentum. Synes. Interdum ipsa actio aggrediendi aliquid, Isoc. ad Nic.

Ἐγχείρησις. idem in posit. sign. Exp. & tractatio. Gal.

Ἐγχειρητὴς qui aliquid aggreditur seu molitur. Arist. in Au.

Ἐγχειρητικός. aptus ad aggrediendas res seu moliendas: vel solet in hominibus vel rebus aggrediendis. Xen. Hell. 4.

Παρεγχείρησις (dec.) aggredior præter id quōd quis aggressus est & molitus. Παρεγχείρησις. ipsa actio admoliendi quidpiam molimini aliorum. Item quod quis admolitus est molimini aliorum. Them. comm. in Anal. post.

Ἑκατόγχειρος centum manus habens. Poll. l. 2.

Ἑκατόγχειρος. Idem. Il. α.

Ἐκεχειρία, cessatio pugnæ pactitia, vacatio à bello dicta quasi ἐν χειρὸς ἔχειν, ὅθεν τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, quod eo tempore manus cohibeantur à pugna, teste Gell. l. 1. c. 25. vtitur Thuc. l. 4. & Synes. ep. 4. Interdum dicitur de induciarum formula, teste Scho. Thu. Metaphor. apud Aristop. in Pace sic nominator cessatio seu intermissio ab accipiendis muneribus. Item simpliciter, vacatio cessatio. Ioseph.

Ἑξάχειρ. qui sex manus habet. Luc.

Ἐπίχειρ. qui est ad manum, qui præsto est. Poll.

Ἐπίχειρον. manupretium. Ἐπίχειρα. præmia militiæ & autoramenta. Plat. de rep. l. 10. Item pro pœna Luc. Ἐπιχείρεια, Polluci sunt quæ alias ἐπαθλα & νικητήρια.

Ἐπιχειρῶ. manum admoueo, manus iniicio. Il. ω. οὕτω δὴ χειρῶν μεμαῶτας. Isoc. in orat. ad Phil. μὴ τοῦτον ἐπιχείρει ἃ τοῦ τυχόντος ἄττις καὶ πρᾶξαι. Idem cum accus. ad Demon. κακὸν μ' ἔργον ἐπιχείρουσιν. Interdum exp. conor, nitor, aggredior, cum infin. Dem. ¶ Item aggredior, adorior: cum dat. perf. Herodot. & Aristot. pol. 5. ¶ Item argumentis astruere & tueri conor: quasi peto argumentis & inuado. Arist. de cœlo. Laërt. in Prol. & Arcesil.

Ἐπιχείρει, dicitur res cui incūbitur: vel quę tēratur. Plat. Item ἐπιχείρεῖται inuador, me adoriuntur. Plat. in Sept. Thuc. l. 1. Dicitur & ἐπιχείρεῖται, quod ab aliquo argumento affertur, seu quod argumentatione astruitur. Phil. de mundo.

Ἐπιχείρημα, τὸ quod quis aggreditur seu molitur, seu molimentum, conatus. Thuc. l. 7. Xen. Hell. 1. ¶ Item argumentum quo aliquid probatur: sumus: de quo multa Quint. l. 5. c. 10. sic vtitur. Plut. in lib. de primo frig. Alex. Aphr. in top. l. 8. dicit esse dialecticum syllogismum.

Ἐπιχειρηματικός, exercitatus in argumentationibus. Item qui nouit petitiones athleticas & gladiatorias.

Ἐπιχείρησις, εως ἡ, aggressio, molitio. Thucyd. l. 1. Item argumentatio. Ammon.

Ἐπιχειρητής, aggressor, molitor, promptus ad res aggrediendas. Thuc. l. 8.

Dec. Ἀνεπιχείρητος, qui talis est vt inuadi non possit. Hes.

Ἀντεπιχείρω, cōtra aggredior, vicissim molior, cū dat. rei. Itē contra inuado, cum dat. perf. Item contra argumentor. Arist.

Δυσεπιχείρητος, qui non facilē inuadi potest. Item astructu & confectu difficilis: vt δ' δυσεπιχείρητος θέσις. Al. Aphr.

Εὐπιχείρητος, quem facilē adoriri licet. Problemata εὐπιχείρητα, quæ facilē astrui & confici possunt. Idem.

Πρεσπιχειρῶ, prior aggredior seu molior, prior inuado.

Ἔργχειρον. opus manus seu manuum.

Εὐχειρ, cui sunt manus habiles, qui manuum dexteritate valet.

Εὐχειρία, manuum dexteritas seu agilitas. Herodian. l. 1.

Ἠπιόχειρ, epitheton Apollinis in Epigr. ex eo quōd medicus sit & benigna manu opem ferat laborantibus.

Θρασύχειρ, audax manu. in Epigr.

Θρασυχειρία, audacia manus seu manuum.

Ἰδιόχειρον, propria manu scriptum.

Ἰδιοχείρως, propria manu. in Pand.

Καλλίχειρ, pulchras habens manus. Athen. l. 13. (Attor.

Μακρόχειρ, longimanus, cui manus vna longior est altera. Plut. in

Μεταχειρεῖται, qui est inter manus, qui versatur in manib. Nonn.

Μονόχειρ. vnam tantùm manum habens, vnimanus.

Ὀξύχειρ, celer manu seu manibus. Athen. ex Nicom.

Ὀξυχειρία, celeritas manus seu manuum. Menand.

Περίχειρον, quod brachio vel manui circumponitur. Polyb. 2.

Πολύχειρ multimanus, cui multæ sunt manus.

Πολυχειρία, multitudo manuum. Apud historicos est multitudo manuum quas diuersi alicui operi admouent: vt apud Thuc. l. 2.

Πρόχειρος, ad manum situs.

Πρόχειρος, qui est ad manum qui est in promptu, obuius inuentu facilis: vnde βιβλίον aliquis πρόχειρον ἔχειν dicitur, i. in manibus tenere: apud Plut. in lib. de vitiis percip. Sic πρόχειρα σκεύη vasa expedita: apud eundem in Lyc. Apud Luc. πρόχειρος κεραυνός fulmen quod Iupiter in manu tenet. ¶ Item de homine dictum, promptus: interdum &, temerarius apud Suid.

Προχείρως, promptè. Synes. Item temerè. Athen. l. 4.

Ταχύχειρ idem quod ὀξύχειρ. Poll. l. 2. ex Critia.

Ταχυχειρία, idem quod ὀξυχειρία. Idem.

Ὑποχείριος, qui sub manu est vel sub manibus. Od. α. ¶ Item qui est in potestate alicuius, in potestate redactus. Interdum exp. &, obnoxius. Thucy. l. lib. 3. ὑποχείριοι ἐγένοντο τῇ πόλει. Metaphoricè apud Herodian. lib. 1. τῷ ἀρίστῳ ὑποχείριοι ἐγένοντο αὐτῷ ὑποχείριοι cum sibi addictum habebant. Dicitur & ὑποχείριος, apud Soph.

Χρυσόχειρ, aureas vel auratas habens manus. Item qui aureos annulos in manu gestat. Luc. in Tim.

Composita ex χειρίζω.

Ἀκροχειρίζομαι, summa manu capto. Propriè de pancratiastis dicitur, quorum alter alterum manibus captat ante ipsam συμπλοκὴν Athen. l. 4. φοῖτα ἀλλήλους ἀκροχειρίζοντες.

Ἀκροχειρισμός, exercitatio pancratiastarum, quum alter alterum manu captat. Luc.

Ἀκροχειριστής, qui se exercet ἀκροχειρισμῷ.

Ἀποχειρίζω, manum amputo, manu primo: vnde pass. apud Suid. ἀποχειρίζεται τὴν δεξιάν.

Αὐτοχειρίζω, manu propria facio, vnde αὐτοχειρίζοντες, apud Philist. teste Poll. quod tamen improbat.

Διαχειρίζω, administro, tego: quasi δίχα χειρὸς ἔχω. Æschin. in Ctesiph. ἐξ δ' διαχειρίζωσι τὴν τῆς πόλεως. Item interficio, manibus conficio. Plut.

Διαχειρίζομαι, idem in prima signif. apud Plut. in Per. in posteriore apud Herodian. l. 3.

Διαχειρισμός, administratio. Διαχείρισις, idem. Thuc. l. 1.

Ἐγχειρίζω, in manum seu manus do: vel trado, committo, cum accusat. Dem. Plut. in Fab. & Herodian.

Ἐγχειρίζομαι, in manus mihi traditur, mihi committitur vel creditur. Herodian. l. 3. τῷ νυκτεροφύλακι φρουρὰν ἐκ θείου ἐγχειρισθῶν. Dicitur & res ἐγχειρίζεσθαι: vnde ἐγχειρισμένοι τὰς θεραπείας χωρίοις, apud eundem, l. 8.

Ἐγχειρισμός, ipsa actio tradēdi aliquid in manus. Theophil.

Ἐγχείρισις, idem.

Εἰσχειρίζω, idem quod ἐγχειρίζω.

Μεταχειρίζω, tracto: μὴ χεῖρας ἔχω, vt μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς. Thucyd. lib. 1. ¶ Item tracto cum attentione, excutio, examino. Chrysost. comm. in ep. Paul. ad Rom. ¶ Alia tractandi significatione apud Thuc. lib. 1. Χαλεπῶς μετεχειρίζον, durè tractārunt.

Μεταχειρίζομαι, tracto vulnus, manu medicor. Lys. item administro, gero, fungor: vnde ἀρχὰς μεταχειρίζεσθαι, magistratibus fungi. apud Plat. Exponitur & rego, moderor. apud Xen. ὁ νοῦς τῷ σοῦ σώματος ὅπως βούλει μεταχειρίζεσθαι.

Μεταχειρισμός, tractatio. ¶ Item retractatio, emendatio sui errati. Oecon. in Act. Ap. c. 13.

Μεταχείρισις, idem in prima sign. Et pro tractatione chirurgica, apud Gal. comm. 1. in l. περὶ ἀγμῶν.

Decomp. Ἀμεταχείριστος, ὁ ἡ, ἡ intractabilis. Aristoph. Exponitur & incomprehensibilis. Hesyc.

Δυσμεταχείριστος, difficulter tractabilis: vt πρᾶγμα δυσμεταχείριστον, apud Synes. ep. 67. Exponitur & qui capi aut teneri facilē nequit. Δυσμεταχείρεστος, ita vt vix tractari queat.

Εὐμεταχείριστος, cōmodè tractabilis. Plut. item qui facilē capi pōt. Xe. Pæd. 8. Εὐμεταχείρεστος, ita vt facilē tractari queat.

Συμμεταχειρίζομαι, vnà cum alio tracto, vel administro. Isæus in orat. περὶ τῶν Κίρωνος κλήρων, cum accus.

Προχειρίζω, omnibus notum facio: & quasi ante manus colloco. Suid. Exponitur etiam, desumo, deligo. Arrian.

Προχειρίζομαι, facio, vt quid in promptu sit, profero in medium, produco. Luc. ἐδῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος. ¶ Item deligo, sumo ad aliquid faciendũ, designo. Polyb. cũ accus. ¶ Item præuerto ante omnia facio, primum in manus sumo. Aristot. de cœlo l. 1. Et passiuè, deligor, desumor. Polyb. ¶ Item instituor vt λόγῳ de re aliqua προχειρίζεσθαι dicitur: apud Plat.

Composita formata ex tertia persona præt. pass. verbi χρόω.

Ἀχειρώτος, ὁ, ἡ, qui subigi non potest, insuperabilis. Item manu non factus. Coll. 2. ex Soph.

Δυσχείρωτος, qui difficulter subiugari potest. Plut. in Alcib.

Εὐχείρωτος, qui facile in potestatem redigi potest, facilè superabilis. Poly. l. 1. Plut. de deo Soct.

Composita quæ ex εὐ diphthongo abierunt.

Δυσχερής, ἐς, ὁ, ἡ, manibus non facile tractabilis: difficilis, arduus. Aristoteles. ¶ Item molestus, odiosus, grauis. Dem. in Epitaphio.

Δυσχερῶς, difficulter. Hippoc. aphor. l. 1. Item molestè, odiosè. Demosth. [Synes. ep. 54.

Δυσχέρεια, ἡ, difficultas. Item molestia, tædium incommodũ

Δυσχεραίνω, molestè ferò, grauo, item pertæsus, sum, indignor, cum accusat. Arist. Dem. &c. Cum dat. Plut. in Per. δυσχεραίνοντες τῇ τρυφῇ, moræ pertæsi. Cum ἐπὶ seq. dat. Aristot. & Herodian. Cum χάριν seq. gen. Luc. Et cum infin. vt apud Plat. de rep. l. 3. Cum partic. apud eundem, ep. 7. ¶ Item rem difficilem censeo, addubito, hæsito. Aristot.

Δυσχεραίνοντως, adiuerb. cum indignatione & stomacho. Aristot. rhet. l. 3.

Δυσχεραίνομαι, molestus sum, odiosus, inuisus. Plut. in Public.

Δυσχέρασμα, morositas. Plut. in Phileb.

Εὐχερής, manibus facilè tractabilis: facilis. Item leuis, Dem. Apud Plat. de leg. l. 12. εὐχερὲς ἀναθημα, exp. non aptum munus quod dis conferretur.

Εὐχερῶς, facilè. Aristot. eth. l. 4. c. 1.

Εὐχέρεια, ἡ, facilitas. Plut. in Pericle. Item lenitas: apud eundem de educandis liberis.

Πρόσχερες, idem quod παρὰ χεῖρας, ad manum situs. Athen. l. 4.

Χεεω. vide in Χέω.

ΧΕΛΙΔΩΝ, ὀνος, ἡ, hirundo. Hesio. in Erg. Τὸν δ' μετ' ὀρθρόγοον Πανδιονὶς ἀρχὴ χελιδὼν. Od. χ. Χελιδὼν αἰαὶ λαλάουσα. Eur. χελιδὼν μυκᾶται. vbi hirundines garriunt: quod proueribialiter etiam de garrulitatis officina dixit Aristoph. in Ran. ¶ Item piscis polybo similis. apud Aristot. Ælian. & Athen. l. 8. ¶ Item cauitas vngulæ equorum. Xen. de re eq. ¶ Item cauitas in brachij hominis flexu circa cubitum. Hesych. ¶ Item pudendũ muliebre. Suid. ¶ Eodem teste sic dicitur Peloponnesiacum nomismatis. Item nauis quæ in Massiliam transuehebat. apud eundem. Item ornamentum muliebris genus quoddam Ecclesiast. c. 21. ¶ Χελιδόνες dicuntur barbari quoniam sermo eorum intelligi nequit, vt hirundinum garritus. Hesyc. ¶ Item ficus Atticæ. Poll. l. 6. c. 11.

Χελιδόνιος, ὁ, ἡ, hirundininus: vt χελιδόνιον ἐρχάδιον Poll.

Χελιδόνιος, idem vt χελιδόνια σύκα, apud Athen. l. 3. & χελιδόνιος λίθος, lapis chelidonius, de quo Plin. lib. 11. cap. 37. ¶ Χελιδόνια πόα seu χελιδόνιον, herbarum nominata vel quòd hirundines eam monstrauere, vel quòd sub aduentum hirundinum floreat. Dioscor. l. 2. c. 211. & 212. Plin. l. c. 2. 27.

Χελιδόνιος, idem quod χελιδόνιος, nomen piscis & venti, piscis, apud Athen. lib. 8. venti, apud Plin. l. 2. c. 47. Sunt & χελιδόνιαι λαγοῖαι apud Athen.

Χελιδονίδια, hirundinum pulli. Eust.

Χελιδονίζω, hirundines imitor garrulitate vel barbarè loquor, ita vt non magis intelligi possim quàm hirundo. Schol. Aristoph. ¶ Item hirundini stipem colligo, circumeundo oppidanorum ædes & cantilenam quandam canendo de aduentu hirundinis Athen. l. 8.

Χελιδονίσμα, cantilena quam canunt οἱ χελιδονίζοντες.

Χελιδονισμός, ipsa circuitio & collectio stipis.

Χελιδονιστής, qui hirundini stipem colligit. Hesych.

Χελιδών, ὁ, idem quod χελιδόν, hirundo. Eust.

ΧΕΛΥΣ, ὑός, ὁ, ἡ, testudo, animal durissimæ testæ. Hom. hymno 1. in Mercur. Ἐνθα χέλυν εὗρε, ἐκτόθι βοσκομένην ἐλεῶν. Apud Plut. symp. 1. probl. 2. Καὶ μέλη κιθαρίσαν τε τῇ λιβερνίνῃ χέλυνι. testudinum lapides cute tectarũ. ¶ Item chelys, testudo, instrumentum musicũ à similitudine illius animalis sic dictum. Arist. in Phæcom. ¶ Item machinamentum quoddam. Hesych. ¶ Pectus etiam significat, teste eodem & schol. Nic.

Χέλυον seu χέλυος, testa qua integitur testudo. Nic. in Alex.

Χελύσσομαι, seu χελυόομαι, pectoro, è pectore eiicio, eructo. Pro quo metri gratia dicitur χελλύσσομαι, apud Nic. in Alex.

Legitur & χελύσσω apud Lycoph. teste Etym. quod ipse exp. nauis permeans, natans.

Χελύδριον, sicca tussicula, in qua nihil excernitur. Hippoc. ¶ At χόλιστρον, exp. τραχήλιον. Erotian.

Χέλυσμα τὸ, assamentum quod postremum clauis substernitur, affigiturque carinæ ne atteratur frangaturve, quum nauis subducitur. Theoph. l. 5. c. 8.

Χελύς, idem quod χέλυς. Hesyc.

Χελύς, instrumentum musicum, testudo, eidem.

Χελύσσειν, tussire. apud eundem.

Χελυών, ῶνος, ὁ, idem, testudo. Item instrumentum bellicum: apud eundem. ¶ Eodem teste significat etiam vngulam. ¶ Aliam signif. vide in Χέλυς.

Χελώνη, idem quod præcedẽs, de testudine dictũ: apud Arist. hist. an. l. 2. & Nic. in Alexiph. ¶ Et genus numismatis Peloponnesiaci sic à testudine insculpta nominatum. Hesyc. ¶ Itẽ scabellũ, sedicula, apud Suid. ¶ Item testudo, i. continuata series scutorum curuata in modum testudinis Xiphilin. in Aug. Ioseph. de capt. Iud. ¶ Item bellicum instrumentum quo in oppugnandis vrbibus vtebantur. Xen. Hellen. 3. & Polyb. Pro eodem dicitur & χελώνιον, teste Hesych. Est χελώνη mugilis etiam quædam species, apud Aristot. hist. an. l. 5. & Athen. l. 7.

Χελώνιον, tegmentum testudinis. Aristot. Metaphys. 4. Plut. de orat. Pyth. Item conuexa dorsi pars: vel pars gibbosa quæ in scapulis prominet. Poll. l. 2.

Χελωνίς, ἰδος, ἡ, menstrij, in lib. Iudith. c. 4. Item musicum instrumentum: apud Athen. l. 11.

Χελωνιάς, dicitur ἡ πτελὸν κατάθεσις. Hesyc.

Χελωνεῖος & χελωνίτης, testudinarius. Χελωνία & χελωνῖτις λίθος, gemma chelonia seu chelonitis: de qua Plin. l. 37. c. 16.

Composita.

Ἀναχελώνασμαι, exsicco, exsuffio, scrẽdo educo ex pectore. Hip.

Χελωνιστὴς, ludus quidam virginum: apud Poll. l. 9.

Χερὰς, Χέρμα, Χέρσος, &c. vide in Χερ.

ΧΕΡΣΟΣ, seu χέρσος, ω, ὁ, ἡ, desertus inculusque, asper: vt χέρσος γῆ, terra quæ non aratur sed inculta relinquitur. Χέρσος πόντος apud Dion. l. 2. c. 158. & χέρσος λιμνάς in Epigr. Metaph. apud Greg. ψυχὴ χέρσος, & apud Soph. in Oedipo tyranno χέρσος παῖδες, vocantur virgines illocatæ ac inuptæ: translatione ab agris qui aut colunturaut inculti deseruntur. ¶ Pleruncque χέρσος ponitur substantiuè pro χέρσος γῆ, desertum & asperũ solum. Sic apud Theoph. de caus. pl. l. 3. exp. ager rudis. Interdũ & simpliciter pro terra seu solo accipitur vt Od. ι. Τῶν δ' ἄλλο ἕκαστον ἐν παλάμῃσιν φόρει κόπιν. Πλησαμένες δὲ πάντες, ἐπεὶ ἐν χέρσον ἵκοντο. Sic Philoni de mundo χέρσος θαλαττοθήρας, dicitur terra admisso mari metsa.

Χερσαῖος, α, ὁ, terrestris: vt χερσαῖοι μυῖαι, & χερσαῖοι χελῶναι, apud Aristot. Τὰ χερσαῖα dici etiam traduntur quæ in inculis locis [nascuntur.

Χερσαῖος, idem quod χερσαῖος. Plin. l. 9. c. 10.

Χέρσονδε, in terram seu continentem. Il. φ.

Χερσόθι, in terra, in continenti. Epigr.

Χερσοῦμαι, inculus iaceo seu neglior, non color. Xen. οὐ γὰρ ἀνεκαλεῖτο ἡ γῆ χερσοῦσθαι, ἀλλὰ τὴν τέχνην.

Χερσόομαι, idem, Exp. etiam sylueseo, aut sterileo.

Χερσοσύνη, ἡ, solitudo.

Χερσόω, ῶ, desolo, efficio vt inculus & desertus fiat.

Χερσοῦμαι, deseror, inculusque fio, instar inculti loci abeo. Theodor. hist. eccles.

Χεεω. vide in Χέω.

ΧΕΩ, seu χέεω, (F. χεύω & χείω & χεῖω, tanquam à χεῖω, à quo aor. 1. ἔχεῃ, ἔχεε, & ἔχεα) fundo, effundo, diffundo. Propriè de rebus liquidis dicuntur vt Od. κ. ὕδωρ δὲ χερσὶν χεύαντες, aquam manibus infuderunt. Od. ω. πολλὰ δ' ἐ' ἀμφὶ δακρυόεν θερμὰ χέον δακρυα, multas circũ te fundebant lacrymas, i. multis te lacrymis deplorabant. Metaphoricè aliis rebus tribuitur: vt Od. β. ὕπνον δ' ἡδὺς κατ' ἀπείρονα χεῦεν, veluti fundendo somnum sparserat. ¶ Item fundo, i. liquefaciendo diffundo, & diffluere facio. Galen. τῷ μὲν πύκνωσιν ἐνδεῖν καὶ τοῖς ἀραιοῦσι τῷ δ' πίλησιν τοῖς χέουσι. ¶ Item è terra fusili educo: vnde τοὺς χέοντας, humo egesta busto structo. Od. μ. pro quo & αἶμα χεῦσαι dicitur Od. κ. Interdum & absolutè χέειν dici pro χοὺς ἐπιχεῖν τοῖς τεθνεῶσι, i. humare, sepelire, tradit Eust. cum schol. Hom. ¶ Item χέω seu χείω, capax sum. Eust.

¶ *Deriuata à χέω, fundo.*

Χέομαι, idem quod χέω. Il. ι. Λιμῷ δ' οὐ φίλον ἐστὶν ἐνιαυτοῦ πόνον ἀλλοῦ. Item libamina manibus fundo, supina manu libo. Hæus & Apoll. Arg. l. 2.

Χεῦμα, τὸ, quod fusum, effusum, aut diffusum fluit, flumen, Dion. Long. Item libamen: apud Suid. & schol. Aristoph.

Χεῦματα, τὰ, dicuntur vasa quæ lã escaria quoniam plerũque ex stanno aliòve metallo fusili conficiuntur. Poll. l. 6. c. 13.

Χοή, libamen patera fusum peculiariter, super tumulo alicuius: inferiæ, exequiæ. Eurip. in Hec. Aristot. de mun. &c.

Χοάν-

Χοανίς, infudibulum, vaſculum in ſummo lati oris, in imo angustam habens fictulam: quo vti ſolent in liquore ex vno vase in aliud transfundendo. Ab huius similitudine apud Galen. & cæteros med. nominari dicitur concauitas quædam cerebri meatus excipiens. vide & in χέω, liquando diffundo.

Χοάνη, (factum per contract. ex præcedenti) idem. Alex. Aph. Apud eundem in probl. gula etiam χοάνη nominari dicitur. tum à forma infundibuli, tum quoniam per eum velut per infundibulum cibus potúque in venticulum transfunduntur. ¶ At χοῦς, ὁ, (contractum ex χοάνης, de quo in χέω, liquefaciendo diffundo) *idem* infundibulum ſignificat apud Hippocr. in lib. de corde. vide & tertium ord deriu ex χέω.

Χοῦς, ὁ dicitur vas aquarium quo aqua manibus datur, & in mensam infuditur miscendo vino. Eust. ¶ Χοῦς, mascul. vide in deriuatis à χέω. humo egesta extruo.

Χύω, seu χυνω, format ex se. fut. χύσω. vnde χύσιν apud Aristoph. funde. Et præt. pass. κέχυμαι, fusus aut effusus sum: vnde tertia persona plusquam augmento carens χύτο. Il. ψ. Hinc & particip. κεχυμένος, apud Lucian. εἰς ἀφρὸν ἐπὶ κεχυμένος, in Venerem effusus, metaph. Altam signif. vide in humo egesta extruo.

Χύμα, τό, idem quod χεῦμα & χοή. Hesyc. Exponitur etiam mundo. Maccab. l. 2. c. 2.

Χυμός, ὁ, succus quem plantæ aut alia prelo manúve pressa fuderunt. Athen. l. 2 & 3. Alex. Aphr. &c. Item sapor. Plut. Symp. probl. 6. Luc. in Tim. ¶ Aliam significat. vide in tertio ordine deriuatorum ex χέω.

Χυμώδη, τά, locculus, modicum succi. Athen. l. 7.

Χύσις, εως, ἡ, fusio fusura, effusio: vt εἰνὸ χύσις apud Hom. χύσις ὕδατος. Arat. in Phænom. Exponitur etiam, scaturigo. vide ordines deriuatorum duos sequentes.

Χυτός, ὁ, fusus, fusilis: vt χυτὸς ἄργυρος ab Alex. Aphr. dicit argentum viuum, quòd aquæ modo diffluat & liquidum semper sit vt argentum in χοάνῃ diffusum. Χυτοὶ ἰχθύες apud Arist. hist. an. l. 5. c. 9. dicuntur pisces qui fusim retibus capiuntur. Vide & aliam significationem in tertio ordine deriuatorum.

Χυτικός, diffundendi vim habens. Exponitur &, qui diffundit vel resoluit.

Χυδὶν fusè, more eorum quæ fusa sunt. Item abundanter, copiosè: affatim Epig. l. Item temere inconsideratè, absque delectu quidquis effundendo. Isocr. in Panath. Dicitur etiam aliquid χυδὶν vel efferri vel scribi quod soluta oratione efferatur aut scribitur Aristot. rhet. l. 3.

Χυδαῖος, α, ὁν, vulgaris, apud Diod. l. 5. c. 40. Exponitur etiam diffusus. Item confusus.

Χυδαϊστί, ὡς ἡ, vulgaritas, vilitas.

Χύτλον, ου, τό, oleum aqua mixtum quo perfungi & inungi balneantium corpora solebant: schol. Aristoph. ex Epigram. Item species quædam diminutiua, quæ fiebat cum qua & oleo: Hesych. Item vas olearium in quo oleum seruabant vngendis à balneo corporibus, pro quo dicitur potius voce composita κατάχυτλον. Poll. Dicuntur χύτλα etiam libamina, quæ in mortuorum busta effundebantur: Apol. Rhod. Arg. l. 1. ἀλλ' ἄν σφιν ἑτάσσα χύτλα χέωμεν.

Χυτλόω, ῶ perfundo oleo aqua mixto. Item lauo, abluo: Od. ζ. & Callim.

Χυτλάζω, Idem. Aristop. in Vesp. Hippoc. Gal. Vnde compos. διαχυτλάζω, perfundo, humecto. Hesyc.

Χύτρα, χυτὸς, κύαθος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Χεῖμα, χεῦσις, χοή, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ ac primum cum præpositione.

Ἀμφιχέω, circumfundo, fundo & spargo circum. Hesiod. in Eeg. χάλκεον ἀμφιχέας κεφαλῇ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ.

Ἀμφιχύω, idem: vnde apud Hom. Il. ϛ. in metaph. sign. θεὸν δ' ἐμὲν ἀμφίχυτ' ἔμφη.

Ἀμφίχυτος, circumfusus, vnde & in comp. ex χέω. terra aggesta extruo.

Ἀναχέω, refundo: vnde ἀναχεῖς, apud Greg. Item confundo.

Ἀναχοή, refusio. Item meatus. Hesyc.

Ἀναχυνω, idem quod ἀναχέω.

Ἀνάχυσις, refusio. Ἀναχυσὶς dicuntur maris æstuaria nauigabilia. Strab. lib. 6. Exponitur &, confusio. Hes. Item animi vitiumque exolutio, mollities.

Ἀποχέω, effundo, profundo vnde ἀποχεόμενον ὕδωρ, apud Diosc. l. c. 90. Exponitur & fundo: vt ἀποχέων καρπόν. Gaz.

Ἀποχεόμαι, idem. Eurip. in Lone, Γαῖαν πάλαιν, Ἀν' ἀποχεόν') Καταλείας Δίνας.

Ἀπόχυσις, idem quod præcedentia.

Ἀπόχυμα, id quod effusum est aliunde apud medicos zopissæ genus, quod fit derasa à nauibus resina vnà cum cera. Diosc. l. 1. c. 99. [hist. pl. l. 8.

Ἀπόχυσις, ἡ, effusio, item spicæ emissio instrumento. Theop.

Διαχέω, diffundo, fundendo, dissipo: vt νὺξ διαχεῖται dicitur apud Xen. Apud Greg. οἱ πόροι διαχεῖται) id est, aperiuntur. Item dissipo, discutio: vt διαχεῖν φύκεα, apud Diosc. l. 3. c. 170. Item dilico, diundo. Odyss. ξ. & τ. Significat transfundo, perfundo.

Διαχύω, *idem* diffundo. Plut. de def. orac. ἐφ' ἡμᾶς διαχυμένας τοῖς προσώποις lætitia diffusos & hilaritate. Sic apud Syn. ep. 98. πάσῃ διαχυθῶμεν τῇ ψυχῇ.

Διάχυσις, diffusio. Plut. Symp. 4. & de fort. Alex.

Διαχυλιστὸς, diffundendi vim habens & discutiendi. Diosc. Exponitur &, prodigus, qui res suas profundit.

Decomp. Ἀδιάχυτος, qui diffusus non est, qui diffundi nequit vel qui non dissoluitur.

Εὐδιάχυτος, qui facilè diffunditur & diffluit, de primo frig.

Ἐγχέω, infundo. Xen. ἐγχέω σοι οἶνον. Apud Synes. epist. 140. τοῖς ἐπιστολαῖς δάκρυα ἐγχεῖν, epistolas lacrymis rigare.

Ἐγχύω, idem. Ἔγχυμα, quod infunditur seu infusum est. Apud medicos ἐγχύματα dicuntur medicamenta liquida quæ guttatim in dolentes aures vel in oculos instillantur. Idem ἐγχυμα, est altera species plenitudinis & copiæ humorum, quâ locus continens metitur.

Ἐγχυματίζω, infundo, instillo. Diosc. l. 1. & 2. Ἐγχυματισμὸς, infusio, saluiatum in Hippiatr.

Ἔγχυμος, vide in comp. ex χυμός.

Ἔγχυσις infusio. Ἐγχυτὸς, infusus, qui infundi solet aut potest.

Dec. Ἐπιγχέω, insuper infundo, iterum infundo. Ἐπίγχυμα, idem cum ἔγχυμα. Ἐπιγχυματίζω, instillo, infundo. Diod. l. 5. c. 23. Ἐπίγχυτος, pincerna, qui vinum infundit. Athen. lib. 10.

Μεταγχυτὴς, instrumentum quo in vterum medicamentum infunditur, clysteris modo Gal. meth. l. 5.

Παρεγχέω, præter infundo: aut obiter infundo. Παρέγχυμα ab Erasistrato dicti, sunt propria cuiusque visceris substantiæ eo quòd existimaret viscerum molem ex sanguine è venis effuso concrescere. Gal. simpl. med. l. 11.

Ῥινεγχυσία, ἡ, infusio seu instillatio in nares. Ῥινεγχύτης ου, ὁ, instrumentum per quod in nares infunditur aliquid. Cæl. Aurel. chron. l. 2. c. 4. Ῥινεγχυτεῖσθαι dicitur quod in naribus infunditur. Diosc. (bus infunditur.

Ὠτεγχύτης, instrumentum chirurgicũ, quo aliquid auri-

Εἰσχέω, idem quod ἐγχέω.

Ἐκχέω, effundo in propria & metaph. signif. Luc. in Tim. Synes. ep. 152. Item erumpo in modum effusę plenis vasis aquę. Il. π. Item velut effundẽdo abiicio aut emitto: vt δέξαν τ' ἐπεφέοντο ἐκχέεν, apud Plut. instit. lib. Exponitur & diffundo. Item transfuse, eliciò: vt δ' ἄνεμον ἐκχέῃ. Plut. in Alcib.

Ἐκχύω, seu ἐκχεύω, idem quod ἐκχέω: vnde Il. φ. ἐκ δ' ἄρα πάσαι Χεῦτο χαμαὶ χολάδες, humor effundebantur. Metaphoricè, multitudo aliqua ex loco aliquo ἐκχυθῆναι dicitur vt apud Ioseph. & Synes. ep. 59. Dicitur & ἐκχυθῆναι, qui amore captus est alicuius rei, vel qui summa lętitia affectus veluti rot suum effundit: vt apud Aristop. in Vesp. ἐκχυθῆναι. Item solui, languescere. vnde ἐκκεχυμένος πάλαιμαι, apud Apol.

Ἐκχυμαίζω, vide in comp. ex χυμός.

Ἐκχυσις, effusio. Athen. l. 14. & Greg. Ἐκχυτὸς, effusor, profusor, vel profusus, effusus. Luc. in vit. auct. Ἐκχυτὸς effusus, vt ἐκχυτον κέαμαι, in Epigr. Ἐκχυτον dicitur vocari portionis genus seu edulij liquidi in isidem.

Dec. Αἱματεκχυσία, ἡ, sanguinis effusio. Heb. c. 9.

Ἐπεγχέω, infundo, super infundo. Odyss. ε. Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος πρόχοῳ ἐπέχευε. Sic apud Diosc. l. 2. c. 91.

Ἐπιχέω, seu ἐπιχεύω, idem. Diosc. ἐπιχυθεὶς γάλακτι. Dicitur & multitudo aliqua ἐπιχυθῆναι in locum aliquem, quum cæteruum eo se refundit vel confluit: vt Il. π.

Ἐπίχυσις infusio, infusus. Item vasculum quo aliquid infundimus. Pol. & Hesych. Eidem est etiam dealbatio. Apud Plat. de leg. ἐπιχύσεις πολέων, exp. redundare ciuium numerus.

Ἐπίχυτος, genus quodam placentę. Athen. l. 14.

Προσεπιχέω, (*dec.*) insuper infundo. Diosc. l. 2. c. 90.

Καταχέω, defundo, effundo: vel profusum aut effusum deiicio. Od. τ. Ἡ τ' εὖ κατέτεξεν ἑοῖ ἐν χείφεσι καταχεῦα. Metaph. Il. ε. Πέπλον κατέχευ', peplum detexit. Cum dat. Il. β. Καί σφιν θεσπεσίην πλὴν κατέχευε, in eos effudit seu profudit. Sic & Il. ζ. & Od. ξ. Pro quo dativo interdum genit. ponitur: vt Herodot. καταχέουσι τὸ αἷμα τῆς ἀκινάκου, acinacem cruore perfundunt. Sic & apud Aristoph. & Gal.

Καταχεόμαι, idem. Hesio. in Eeg. λιβυρνὶ καταχεόμενοι ἀεσσιάων.

Καταχύω, pro iisdem vnde pass. Il. υ.

Καταχυμα, seu καταχύσμα, quod defunditur seu effunditur in aliquem. Propriè καταχυμάτα esse volunt aquam quæ in balneis in aliquem effunditur καταχύσματα autem beliaria quibus boni omnis causa perfundebantur sponsi & sponsæ in ædes primùm ingressæ, nec non qui primi legationem obiturri aut oraculum scisciturri emittebantur, item sermonis j apud Aristop. & Dem. Dicebãtur tamẽ & καταχύσματα insulsa quibus cantes aut potis intuitus perfunduntur. vt apud eundẽ Aristop. in Amb. Item aqua qua in balneo perfundũtur se lauãtes.

Καταχυσμάτιον, insulsum & condimentum quo perfunditur caro aliis aut tale quid. Poll. l. 6.

Καταχυσις, defusio, affusio, vel profusio. Item instrumentum quo aqua vel manibus infunditur vel mensæ inferitur. Hesych.

Καταχυτλον, q.d. perfundibulum: vas ex quo balneatores eos qui se lauant aqua perfundunt. Poll. l. 10. c. 17. ex Eupolide.

Μεταχέω, transfundo, ex vno vase in aliud fundo.

Παραχέω, affundo: cum dat. apud Gal. & Dioſc. Exp. & aqua affusa rigo, vnde ὑδαρ παραχεόμενον ὕδατι. apud eundem Dioſc.

Παραχεω, idem. Παραχυτης, balneatoris minister aquam affundens iis qui lauantur. Plut. & Athen. l. 12.

Ἀπαράχυτος. (dec.) affusione carens. Οἶνος ἀπαράχυτος peculiariter dicitur vinum cui aqua marina non est affusa seu admixta. Gal. meth. l. 12.

Περιχέω, circumfundo cum accus. Il. φ. cum dat. Luc. Item perfundo. *eadem* cum accus. apud Dioſc. l. 4. c. 155.

Περιχεομαι, oculis obseruor: apud Luc. in iudicio Deorum.

Περιχεόμαι, idem cum περιχέω. Od. ζ. Περίχυμα, quod circumfusum est, seu circumcirca affusum. Il. ζ.

Περιχεω, idem quod περιχέω & περιχεομαι: vnde in pass. apud Luc. περιχυθεὶς ὑπό. Dicitur & περιχυθῆναι τινι hominum aut negotiorum multitudo circumdari: apud Plutarc. in Per. & Synes. de insomn.

Περιχυμα, quod circumfunditur alicui aut circumfusum est.

Περιχυσις, circumfusio vel offusio. [frig.

Εὐπερίχυτος. (dec.) qui facilè circumfunditur. Plut. de ptimo

Προχέω, idem cum περιχέω: vnde in pass. Luc. τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς θυμοῖς προχεόμενον. Item perfundo, affundendo rigo: *eadem* in pass. cum dat. apud Aristot. in probl.

Προχυσις, idem. Προχυσις, affusio.

Πρόχυτο, profundo, effundo, cum genit. & accus. Herodian. l. 5. cum dat. Epigr.

Προχυτομαι effundo. *metaphoricè.* Il. β. ἔθνεα πολλὰ τῶν ἀπὸ κελεύσαν εἰς πεδίον προχύντο Σκαμανδρίοιο.

Πρόχυμα, profusio vel id quod profunditur.

Πρόχυτος, seu πρόχυς, aqualis, idem quod suprà χυς. Od. α. Athen. l. 11.

Προχυ, idem. Sunt ex Epigr. Athen. l. 11. Pro eodem scribitur & πρόχυς. Significat πρόχυς etiam ollam quo fluuius in mare effunditur. Od. ε. Hesiod. in Erg.

Πρόχυς & προχυδιον, aquaeculus, parum aqualis quo aqua effunditur manibus abluendis, vel miscendo vino, illud apud Xen. Pæd. 8. hoc apud Strab.

Προχυω, idem quod προχέω, profundo, effundo: vnde apud Phil. de v. M. l. 1 (loquentem de manna) ἐξ ἡμέρας πολὺ ἐπάλλετο φορὰν σωμὰ ἐν προχυτῷ ὑπὸ σκηνῶν, ante tabernacula cœlitus profusa iacebat.

Πρόχυμα, quod profunditur aut profusũ est peculiariter vinũ sponte defluens antequã vua calcentur. Geop. l. 6. c. 16. Idẽ dicitur & αὐθάλιτος οἶνος, quasi χυθέλιτος: apud Athen. l. 9. c. 14

Πρόχυσις, profusio, effusio Herodot.

Προχυτα, poculi species: apud Athen. l. 11. Προχυτα εἰ, dicebantur fruges seu mola salsa qua conspergebatur victima mactanda: apud Eur. in Iph. Aul. Item variarum rerum missilia, quæ iaci solebant à populo fastis acclamationibus principes salutante quod & victoribus in certamine accidebat: vt apud Plut. in Dion.

Περιπροχυομαι, (dec.) circũfundor: vnde περιπροχυθεὶς. Il. ζ.

Συγχέω, confundo, confundendo miscco, cum accus. Il. α. & apud Hæum. Item conturbo: Il. ι. Phil. de v. M. l. 1. Item enervo deiicio, prosterno. Il. ε. ἐκ δὲ οἱ ἐν κῆρ θάρσος, ἐπεὶ κεν συγχέῃ θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας.

Συγχύω, idem: vt Il. τοσσα δ' ἐπι Σύγχυτ', habenæ confundebantur. Pro eodem dicitur & συγχεω. Act. Ap. c. 9.

Συγκεχυμένως, confuse. Plutarc. περὶ δ' ἔθνεα πολλὰ. Σύγχυσις, confusio, commixtio, conturbatio. Hoc in Pan. Athen. &c.

Ἀσύγχυτος. ἡ, ον. (dec.) non confusus, non permixtus, distinctus. Ἀσυγχυτως, citra confusionem, distinctè.

Ὑπερχέω, superfundo, superfusione obruo. Ὑπερχέομαι, supra modum excresco & exubero. Plut. de deo Soc.

Ὑπερχυσις, idem quod ὑπερχέω. Ὑπερχυσις, immodica effusio profusio. Greg. (Plut. in Per.

Ὑποχέω, suffundo. Metaphoricè, clanculum admisceo: cum dat.

Ὑποχυω, idem. Ὑπόχυμα & ὑπόχυσις, id quod suffusum est, suffusio. Medicis est crassi humoris in cornea membrana iuxta pupillam concretio. Dioſc. (Suid.

Ὑποχυτηρ, guttum olearium quo oleum sychno suffundunt.

Ὑποχυτος, cui suffusum est aliquid, & ex eo subrubidus, vt ὑποχυτοσῶν, apud Atheo. l. 1.

Composita sine præpositione, ac primum desinentia in χέω χύω, χύτος, χυσις.

Ἑκατονταχυς, cum centesimo fundens, centies auctum sese in horreum refundens. Theoph. hist. pl. l. 8.

Λουτροχόος, aquam lauantibus fundens. Xen. Pæd. 8.

Οἰκτροχυω, miserabiliter fundo. Aristop. in Vesp. Οἰκτροχυσεῖν miserabiles verba fundere.

Οἰνοχόος, qui vinum infundit, pincerna. Il. β. Hell. 7. Οἰνοχόη, vas ex quo vinum in pocula infunditur, trulla. Hesiod. in Erg. Thuc. lib. 6.

Οἰνοχοω, vinum infundo, sum pincerna. Od. υ. Xen. Pæd. 1. Et cum accusat. οἶνον οἰνοχοῶν. Il. γ. Metap. Plut. in Per. πολλοὶ δὲ ἀκρατῶν τοῖς πολίταις ἐλευθερίαν οἰνοχοῶν.

Οἰνοχοεῖσθαι, vinum à ministris infusum accipere, Greg.

Οἰνοχόημα, quod à pincerna infunditur. Plut. in Phoc.

Οἰνοχοΐα, idem quod οἰνοχοεῖα. Il. υ.

Οἰνοχοεια, vini infusio, munus pincernæ.

Ἀρχιοινοχοος. (dec.) qui principem locum inter pocillatores tenet. Ἀρχιοινοχοεια, dignitas ἢ ἀρχιοινοχοῦ.

Ὀλιγόχυτος & ὀλιγόχυς, parũ refundẽs. Theop. de caus. pl. l. 4. c. 9

Ὀλιγοχοέω, parum refundo, exiguo cum fœnore refundo.

Οὐλοχοῦν, valculum in quod molæ coniciuntur à sacrificantibus.

Πεντηκοντάχυτος, seu πεντηκοντάχυς, cum quinquagesimo fundens. Theoph. hist. pl. l. 8.

Πολυχυς seu πολυχυτος, multa cum vsura se refundens. Idem ibidem. Apud Aristot. rhet. ἐ πολυχυς ἀναντίωσις, fusa & varia contentio.

Πολυχέω, multo cum fœnore refundo, fœcundus sum & fertilis. Aristot. de genet. an. l. 4.

Ῥυοχος, idem videtur esse quod ῥυγχίτης, instrumentum quo aliquid naribus infunditur. Hes.

Σιαλόχος, qui salituin fundit dum aliquem alloquitur. Hes.

Ὑδροχοος & ὑδροχοΐς, aquarius: vnũ ex duodecim signis Zodiaci: apud Arat. & Procl. in Sphæra. [fundens. Hes.

Ὑδροχόη, aquæ ductus, meatus aquam ducens & aliquõ ef-

Φυλλόχυτος, q.d. folia fundens: nomen mensis quo folia decidunt. apud Plut. tomp. 8. probl. vlt.

Φυλλοχοεῖν, dicuntur arbores quibus folia decidunt.

Composita ex nomine χυμος.

Ἄχυμος, ἄχυ, ον, exsuccus, succo destitutus. Item insipidus.

Δύσχυμος, difficilem & molestum succum habens seu saporem.

Ἔγχυμος, succulentus succis plenus. Itẽ sapidus. Aristot. Theoph.

Ἐγχυμωμα & ἐγχυμωσις, apud medicos dicitur sanguinis & humorum in partem aliquam naturalis effusio, per quam & partis eius venulæ replentur sanguine, & color liuidus parti redditur: vt apud Hippoc. epidem. l. 2.

Ἐκχυμίζω, exp. exugo, euaporo, saporibus perfruor.

Ἐκχυμω, vnde ἐκχυμῶσθαι, aliquid dicitur quod succos & humores extra vasa sua effundit: vt apud Hippoc. περὶ ἀγκῶν.

Ἐκχύμωμα & ἐκχυμωσις, sanguinis per cutem sub grumos effusio.

Συμπεκχυμεῖν. (Decomp.) coëffundere, i. natatam effundentem & vacationes molientem adiuuare & incitare. Hippoc. epidem. lib. 6. Exponitur etiam, succis saluatibus miscere: apud Gal. in lex Hippoc.

Κακόχυμος malis & vitiosis humoribus plenus. Athen. l. 3.

Κακοχυμία, redundantia vitiosi humoris in toto corpore. Al. Aph. &c.

Παχύχυμος, qui succo est crassus: apud eundem.

Composita partim ex χυω & χυτος partim desinentia in χυσις.

Ἀρτίχυτος, ὁ ἡ ὁ, nuper seu modò fusus.

Αὐτόχυτος, per sese & sponte sua fusus. Phoc.

Ἀχυσίς, longè latéque & in multas partes fusus: vt ἀχυσὶς πῦρ, apud Nic. in Alexip. Est autem ἀ ὑπερβατικὸν.

Νάχυτος, late fluens, fluidus. Apoll. Argon. 3.

Οὐλόχυτα (seu ἐλόχυτα) primitiæ ante sacrificium, seu ipsæ molæ quæ victimis affundebantur: prius apud Hesyc. posterius Il. α. Οὐλόχυται dicuntur etiam ipsa canistra, ex quibus molæ effundunur. Eust.

Πολύχυτος, idem quod ἀχυσίς. Schol. Apoll.

Ὑδρόχυτος, aquam fundens: vt ἐρίωνες ὑδρόχυτοι, apud Eurip. in Cyclop. Exponitur & aqua perfusus. Nonn.

Φυτόχυσία, luuuris abundantia. Dion. Areop.

Composita remotiora. [θα. Hes.

Γοκυθα, excrementum quod lus effundit, succerda: quasi ὕσχυ-

Αἴχμα, ἀχος, quomodo hue pertineant, vide suis locis.

Deriuata à χυω, liquefaciendo diffundo.

Χόανος, seu χωνος, vas ex argilla quo argentarij & chymici vtũtur & in fundendis ac liquefaciendis metallis, fornax fusoria Il. σ. Hesiod. in Asp. Suidas, τὰ χώανα sunt etiam μαστίλλια.

Χοανη, ἡ, idem quod χόανος, apud Greg. Nyss. de hom.

Χοανεύω, fundo & liquo ἐκ τῆς χώνης, confio. Hesyc. & Eust. ex Aristoph.

Χωνος, idem quod χόανος. ¶ At χώνος, poculi genus apud Corynion. Eust.

Χώνη, idem quod χοάνη, vas argillaceũ in quo metalla fundunur & liquefiũt. Diod. l. 5. c. 85. Vide & in χοη quod præcessit.

Χωνεύω, in fornacem conflatoriam conicio. Item in fornace fusoria fabricor. Alex. Aph. probl. l. 1.

Χώνευμα, quod in fusoria fornace conflatũ est vel cõflatura.

Χωνευτης, conflator, flator, fusor. Χωνευτηρια, fornax in qua metalla conflantur. Greg. Nyss. de hom.

Χωνευτος, conflatilis, à fusore fabricatus.

Χωνεια, ἡ, cõflatura. Suid. Χωνειον, τὸ, idẽ quod χωνευτηριον. Hesyc. & Suid. Χωνεν instrumentũ fusorium, apud eundẽ. Suid.

Χωνις, exp. fusura, liquefactio.

Composita;

Composita ac primùm desinentia in χέω & χοῖω.

Ἀργυροχόος, argenti fusor, faber argentarius.

Μολυβδοχοέω, plumbũ fundo, tracto artẽ fundendi plumbi. Poll.

Χρυσοχόος, auri fusor, aurifex. Dem. pro cor. Plut. de non fœn.

Χρυσοχοϊκός, ad auri fusorem pertinens, quo aurifex vtitur: vnde χρυσοχοϊκὴ, l. τέχνη, vel δημιουργία, ars fundendi aurum seu tractandi: apud Dem. in Mid.

Χρυσοχοεῖον, aurifusorium, aurificina, apud eundem ibidem.

Χρυσοχοέω, aurifex sum, aurum fundo, aurum conflo, apud Dinarch. Aristop. in Pluto, & Poll. l. 7. c. 24.

Composita ex χέω seu χυτέω.

Ἀναχυτέω, rursus conflo, refundo. Greg. de baptismo.

Αὐτοχυτος, crassa Minerua fusus & vetusta sua sponte. Il. φ.

Αὐτοκατάχυτος, idem Hesyc. in exposit. præcedentis.

Καταχυτέω & Συγχυτέω, conflo. Demost.

¶ Derivata à χυ, terra aggesta extruo, vel ex terra fossile obduco.

Χῦς, ὁ, terra egesta, vel quæ egeritur aut egeri potest: vel simpliciter, terra, humus. Thuc. lib. 2. Arist. hist. an. li. 9. Item terra in tumulum egesta, vel tumulus. Interdum &, bustum quo defunctus aliquis conditur in Psalm. & apud Hesyc.

Χοϊκὸς, seu χοῖος, ὁ, terreus, terreous. in ep. ad Corint. 1. c. 15.

Χοῦς, fossa, scrobs, item collis, tumulus. Hesyc.

Χοῦν, vnde χωννύω & χώννυμι, & χόω, aggerem duco. Thuc. lib. 2. χοῦν ἔχων πρὸς τοῦ τείχους. Sic in epit. Ctesiæ: ἐχώννυον χοῦν ἐπὶ Σαλαμῖνα. Aesch. in Ctesiph. τὰς λιμένας ἐχώσαν. Pallidè μνῆμα χοῦς dicitur. i. humo aggesta extrui. apud Paus. locus verò, qui aggere educto munitur.

Χῶμα, τὸ, opus quod ex χοῦς reliquerunt, agger. Thuc. Xen. Plut. Item tumulus, sepulchrum. Plat. de leg. Paus. in Att.

Χωμάτιον, paruus agger: vel paruum bustum modica humo aggesta.

Χῶμος, idem quod χῶμα. Hesych.

Χωσις, aggeris eductio, aggestus. Expon & agger, obex ad obstruendum. apud Eurip.

Χωστὸς, humo egesta eductus vel extructus: χωστὸς τάφος, a-

Χωστὶς, ἡ, vel χωστὶς χτλόον, testudo ad congestiones fossarum seu fodiendum parata. Diod. Sic. l. 9.

Χῶσις, dicitur quod terra fossili aggeritur seu extruitur: vnde apud Apoll. εἰς χῶσιν τύμβου.

Χωμὸς, bustum ex humo fossili aggestum. Hesych.

Χωστὸς, exp. congeries, cumulus.

Χυτὸς, fossilis: vt χυτὴ γῆ, terra fodiendo eruta qua mortui obruuntur. Il. ζ. & ψ. Sic χυτὸς λιμὴν, portus aggesta terra structus. Apoll. Arg. l. 1.

Composita ac primùm ex χόω seu χώννυμι, & ἐπὶ χοῖω.

Ἀναχόω, ἀναχώννυμι, & ἀναχώνυμι, aggero è terra aggesta extruo. Demosth. τῷ ὁδὸν ἀναχωσάντες, aggeribus lapidum & rudeium via obstructa. Hinc ἀναχωμωδὴς, expon. obtutus: apud Synes.

Ἀπόχω, ἀπόχωννυμι, seu Ἀπόχωνυμι terra aggesta auerto: vel aggere communio Xen. Hell. 6.

Ἀπόχωσις, terra aggesta ad arcendũ flumen intra ripas. Plut.

Διόχω, διόχωννυμι, aut διόχωνυμι, aggerem perduco. Herodot. ἐς τὴν Σαλαμῖνα χῶμα ἐπειρᾶτο διόχωσι. Exponitur &, aggere arceo. Phalar.

Ἐγχόω, ἐγχώννυμι, aut ἐγχώνυμι, terra aggesta impleo. Appian.

Ἔγχωσις, impletio quæ fit terra aggesta in locum cauũ: vel quum alueus fluminis obducto limo paulatim cõpletur. Polyb.

Ἐκχόω, humum egero, fodio. Suid.

Ἐπιχόω, ἐπιχώννυμι, aut ἐπιχώνυμι, aggere munio, item terra aggesta operio.

Ἐπίχωμα, & ἐπίχωσις, agger & aggestus. Polyb.

Ἐπιχωματίζω, vnde ἐπιχωματισμὸς, exp. exaggeratio.

Καταχόω, καταχώννυμι, aut καταχώνυμι, terra aggesta obruo: vel fodio, cum accusat. in epit. Ctesiæ. Item metaph. obruo, velut aggesta terra sepelio, *eadem* seq. accusat. apud Plat. in Gorg. & Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Ἐπικαταχώννυμι, (*Decomp.*) exp. adobruo.

Περιχόω, περιχώννυμι, aut περιχώνυμι, circumaggero, humo circumcirca aggesta operio. (Schol. Apoll.

Πεδαμόχωστος χῶ, terra limo operta, arenáve à fluuio deuecta.

Προσχόω, & προσχώννυμι, seu προσχώνυμι, aggero, terra aggesta munio: vnde pall. apud Thuc. l. 2.

Πρόσχωμα, & προσχωσις, agger: terra & limus à fluuio aggestus. Aeschyl. in Prometh. Ioseph. de antiq. Iud.

Προχόω, προχώννυμι, aut προχώνυμι, aggere præmunio. Herod.

Συγχόω, συγχώννυμι, aut συγχώνυμι, aggere communio. Item terra aggesta obruo, coaccumulo. Greg.

Σύγχυσμα, vnde συγχύσματα, apud eundem dici videntur sordes & maculæ quas contrahunt quæ terra aggesta obruta sunt.

Τυμβοχοέω, tumulum struo, sepelio. Hesych. Τυμβοχοὴ, tumulus. Iliad. χ.

Composita ex χίομαι.

Ἀμφίχυτος, ὁ, ἡ, vtrinque terra aggesta munitus: vt ἀμφίχυτον τεῖχος. Il. υ.

Ἐκχύομαι, terræ aggestu munior: vnde apud Herodot. ἐκχυμένας ὑψηλὰς πόλιας, alto aggere circum vrbem extructo.

Προχύομαι, agger ante me extruitur: vnde προίχυσις, terra ante locum aggesta. Apol. Arg. l. 1.

Προχυτὴ νῆσος, πρόχυσις à terra aduulsa & insula facta. Stra. lib. 5. [apud Steph.

Προχυταῖος, qui natus est in Prochyta insula, vel in eã habitat.

¶ Derivata à χίω, seu χοῖω, capio, capax sum.

Χοίομαι, idem quod χέομαι. Hom. Od. ε. Οὐδ' εἰς ὃ ἀμφοτέρους ὄδ' χοίατο.

Χοιὰ, seu χόα, dicitur ἡ ἔδριος καταδύσις ἢ κατάδυσις τοῦ ζῴου, latibulum serpentis. Athen. l. 11.

Χοῦς, οῦς, & χοῦς, οῦς, ὁ, congius: mensura liquidorum apud Atticos, capiẽs sextarios sex, seu libras nouẽ, seu cotylas Articas duodecim, teste Ægin. l. 7. c. vlt. prius apud Aristop. in Nubib. χοᾶς χωροῦντ' ἀκοντάδε pro χοᾶς posterius apud Dios. &c. Οἱ χοῦς dictum etiam fuit festum quoddam Athenis, Anthesterione mense celebrari solitum in honorem Bacchi à congio vinũ quem Pandion vnicuiq; conuiuarum apposuit, quum Orestes post cædem matris Athenas venisset. vide Sch. Aristop. in Achar. Pro χοῦς Doricè χῶν dicitur, apud Ath.

Χοεύς, congium capiens, congium æquans: vt σκύφος χοεύς apud Eust. [intestinum.

Χοῖδιον, dimin. Suidæ est σκωλιον. Χοῖον, idem esse dicit crassum

Χηλὸς, arca seu arcula, capsola ἡ χηλὴ τὰ ἐστιν ἐμβρυα. Od. ν. Εἴματα τὰ δ' ἐν ξεινῳ ἐυξέστῳ ἐν χηλοῖ κεῖτο). Sic & Od. β & φ.

Composita ex χοῦς.

Δίχους, qui duorum est congiorum. Diosc. l. 3. c. 59.

Ἑξάχους, lex congiorum capax. Plut. in Sol.

Ἡμίχους, dimidũ continens congium. Ἡμίχους, ἡμιχόειον, dimidiatus congius. Arist. hist. an. l. 9.

Ἡμιχοεύς, idem cum ἡμίχους. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 6.

Τεσσαρακοντάχους, trium congiorum capax. Diosc. l. 2. c. 91.

ΧΗΛΗ. ἡς, ἡ, forfex, seu forceps cancrorum. Arist. hist. an. l. 4. c. 2. (de astacis) οἷον ἡ διαφύσεις τὴν καρίδα τῶν ἐχόντων χηλάς. De cancro cœlesti apud Arat. ¶ Item vngula bifulca & bipartita instar forficis cancri: de bobus, apud Plu. de sera num. vind. De ouibus & capris: apud Suid. De equi vngulis: apud Hesiod. in Asp. Tribuitur & auibus: apud Soph. Et specialiter, vngulis columbarum: apud Eurip. in Ione. ¶ Χηλὴ dicitur etiam specillum: bifurcum à similitudine, apud Hippocr. de morb. l. 2. ¶ Item saxa litoreo muro præstructa, vt vndarum appellentium vim retundant & murum defendant: Colum. crepido. Virg. saxea pila: quod vngulam bouis referant, refte schol. Thuc. apud eum. l. 1. ¶ Χηλαὶ, appellantur etiam ciliorum extrema per somnũ se contingentia. Ruf. ¶ Hesychio χηλὴ est etiam maxilla. ¶ Numeratur & inter morbos apud Poll.

Χηλόω, in chelas findo, bifulcum reddo: vnde ἐγχηλωμένος, apud Heronem.

Χήλωμα, fissura bifulca: crena sagittæ cui applicant neruum inter iaculandum. Gal. in lex Hippocr.

Χηλόω, necto, plecto, suo. Hesych. à χηλὴ dictum: forsan quoniã qui iuunt forficibus non absimilibus.

Χήλωμα, τὸ, instrumẽtum eius qui suit aliquid vel nectit, subula. Poll. l. 7. c. 21. Itemq; ipsum opus textile vel futile: vnde apud Herodot. galeæ suitæ χηλώματα dicuntur: habentes quasdam forcipes, teste Hesych.

Χηλωτὸς, nexilis, plexilis, sutilis: vel nexus, plexus, sutus: vt πάτεια χηλωτὰ. apud Herodot. l. 7. Pro eodem dicitur & χηλεὸς, vt χηλεὸν ἄγγος, apud Anacreontem.

Composita ex χηλὴ.

Δίχηλος, (& Doricè δίχαλος, ὁ, ἡ, ὀ, in duas chelas fissus, bifulcus, bifidus. Aristot.

Διχηλόω, vngulam habeo bifulcam. Lenit. 11.

Ὀνόχηλος, vngulam seu pedem asininum habens.

Χηλὸς, vide in Χέω, capio. Χῆμα, &c. in Χάσκω.

ΧΗΝ. Χήν, ὁ, vel ἡ, anser. (*dictus παρὰ τὸ χαίνειν καὶ χασκόειν ἐπὶ πολύ. Eust.) Od. ο. Αἰεὶ δὲ χηνὸς ἀγρίου φόβον ἀνύχασι φέρων. Athen. l. 9. χῆνες ὀρθοῦσι.

Χήνειος, ὁ, ἡ, anserinus: vt χήνεια ἀκάνθη, apud eundẽ Athẽ. ibid. Pro eodem dicitur & χήνιος, apud Gal. & χηνεῖος, apud Diosc. l. 1. c. 81.

Χηνίσκος, ὁ, anserculus: plerunque is qui in puppi nauis ad ornamentum effingebatur. Luc. in dial. cui tit. πλοῖον.

Χήνιον, τὸ, idem. Athen. l. 4.

Χηνόπους, ὁ, anserum pulli. Eust.

Χηνίζω, dicitur de iis qui tibia canunt: apud Athen. l. 14.

Χηνίω, irrideo, illudo proprié, ore hiante & in cachinnos resoluto. Hes.

Χήνωμα, illusio, irrisio: apud eundem.

Χηνοῦν, clamo, vociferor: eidem. Χηνοῦρα, hiatus, χάσμα. Idẽ.

Composita

Ἀγριοχηνάδες, anserculi feri. Theophil. instit. 2. (Pol. l. 1.

Ἀκροχηνίσκοι, extrimitates eius partis iugi quæ dicitur ζεῦγλα

ΧΗΡΑΜΟ'Σ.οῦ.ὁ,cauerna,latibulum,lustrum ferarum. Phocyl. πέτρης κοίλης κ̃ χηραμόν,in caui saxi recessu. Synes. ep.111. ἐν χηραμοῖς ὀρῶν,in latebris montium. Metaph. χηραμοὶ dicuntur etiam duo linguæ sinus caui. Poll.l.2.

Χηραμὶς ίδος,ἡ,cauerula,latibulum paruum. Hesyc.

ΧΗ̃ΡΟΣ.ου,ὁ,viduus,qui vel prima coniuge amissa vxorem non duxit:vt scribit Suid.vel qui vxorem non habet,vt vult Hesyc. Dicuntur & perdices χῆροι quum fœmellis incubantibus viduí sunt:apud Aristot.hist.an.l.9.cap.8. Item χῆρος,orbus,desertus, aut aliqua re indigens:vt δ'ρυμοὶ χῆροι,suis viduati comis: in Epigr.Sic χῆρον λέχος,apud Apol.Arg. l.2. Fœm.χήρα interdũ cum γενῶν dicitur:vt Il.ζ. Interdum absolutè:vt apud Plut. in Eton.Aliquando cum genit.vt Il.ζ. ἄλοχα χήρα Σεῦ ἔσομαι.

Χηροσυνη,viduitas. Apoll.Argon.4.

Χηρόω,viduo,viduum reddo.Il.ρ. Χήρωσας ἄ γυναῖκα μυχῷ θαλάμου νέον.Metaphoricè.Il.ε χήρωσε δ' ἀγυιάς,desolauit.Item privo,destituo:cum genit.Item neutr.idem quod χηρεύω. Plu.

Χήρωσις,ἡ,viduatio,orbatio,desolatio. [in Eton.

Χήρωτοι,quibusdam sunt viduarum tutores: aliis,qui generi alicui & familiæ hæredibus successoribúsque viduatæ propinquitate iuncti sunt, vel qui succedunt vbi nulli legitimi & propinqui hæredes sunt,vt Eust.exp.Ilia.1. schol.Soph.& Hesiod. Dicuntur & χηρωτοί,quorum vxores manent viduæ.Eust.

Χηρεύω,viduus sum vel vidua,viduam vitam dego,vt χηρεύουσα γυναῖκες,Reg.l.2.c.13. Metaph.Soph.in Oed.tyr. ταυρῶν χηρεύων.Item destituor,privor vel destitutus sum, careo cum genit.Od.ι.& apud Synes.ep.139.Item transitiuè idem quod χηρόω Aphthon.

Χηρεία,& χηρεύα,viduitas,vita vidua.Thuc.l.2.

Χηρῶν οἶκος vidua domus.Exponitur &,ἄπαιδος. Hes.ex Antim.

Χητεύω,&c.vide in Χατεύω. Χθαμαλός,&c.vide in Χαμαί.

ΧΘΕΣ,heri.Hom,hymn.in Merc. Χθὲς ἐγὼ μέν, ἀπαλαὶ ἔ πόδες,&c.Xen.χθὲς ἐ τρίτην ἡμέραν.Pro eodem dicitur ἐχθὲς apud Theoc.Idyll.1.& 8.

Χθεινός,ἡ,ὸ hesternus. Interdum significat idem quod ἐχθρός, translatione sumpta à cibis pridie relictis.

Χθιζός,idem quod χθὲς in Epigr.& χθιζά pro iisdem.Il.β.At χθιζός,idem quod χθεινός.Il.β.& apud Nonn.

Comp. Καχθὲς pro ἐχθὲς,apud Aristot.l.1.

Πρόχθιος,ante hesternum diem,nudiustertius.

ΧΘΩΝ.ονός,ἡ,terra,humus. idem quod γαῖα. *apud poetas.* Il.φ. εἴμασι δ' ἐν χθὼν ἐστόρεσεν περφυρέοις. Il.γ. κ̃ χθονὸς ἔμμαθε πάντας.Sic & alibi apud Hom.&c.

Χθόνιος,terrestris,vt χθόνιος ἀρουρῆς,Aristot.de mun. Item qui huius vel illius territorij est, ex hac vel illa regione ortus, vt χθόνιοι νύμφαι.Apoll.Arg.l.2 Item subterraneus, qui est sub terra.apud Eur.in Hec.& Soph.in Aiac.Apud antiquos omnia grauia & infesta seu infausta χθόνια dicebantur,teste schol.Aristoph.Χθόνιος ἄνθρωπος dicitur homo subdolus & fraudulentus.Eust.

Composita.

Ἀντίχθων,ὁ,ἡ,appositã pedib nostris terram incolẽs.Plin.l.6.c.22.

Αὐτόχθων,ex ipsa terra ortus.Eur.Isoc.Dem.&c.

Ἐγχθόνιος,qui in terra est,terrenus,testaceus Epigr.

Ἐλελίχθων,qui terram rapido motu concutit & commouet. Sop. in Antig.

Ἐνοσίχθων,idem ὅτι τὸ ἐνέσειν τὴν χθόνα,epitheton Neptuni, interdum & nomen.Od.γ.

Ἐπιχθόνιος,qui super terra est seu viuit.Od.θ.Il.α.

Καταχθόνιος,subterraneus.Hom.Hesiod.&c. Καταχθονίος,pinguis nutriendi vim habens. Hesyc.

Μεσόχθων,mediterraneus.

Μετεχθόνιος,terrestris.Nonn. Apud Apoll. Arg.3. μετεχθονίου πεπόνεσθαι, exp.relicta terra.

Παλαίχθων,antiquam terram habens,antiquus terræ possessor, vt παλαίχθων δ' ἄνθρωπος, apud Æsch. de populo Athenienſi semper eiusdem terræ incola.

Σεισίχθων,motor seu quassator terræ, epith. Neptuni sicut & ὀρσίχθων,interdum etiam est eius nomen.

Υποχθόνιος,idem quod καταχθόνιος.Hesiod.

Χοάζω,&c.vide in litera X.

ΧΙΛΙΟΙ,Fœm.χίλιαι,Neut.χίλια,mille.Il.λ.Plat.Hoc.&c.Legitur χίλιοι ἱππῆς,pro χίλιοι ἱππεῖς, mille equites: apud Herodot.Æolicè pro χίλιοι scribitur & χείλιοι.Etym.

Χιλιαπλάσιος,millecuplex,milies auctus.Themist.

Χιλιαστός,millesimus, χιλιαστή, tributum quoddam ex sacrificio. Hesych.

Χιλιαστύς,ύος,ἡ,millesima pars.In exercitu,mille viri seu mille milites. Exponitur &,cohors millenaria, item millenarius numerus.Xen.Pæd.1.Pro eodem scribitur & χιλιαστύς. Etym.

Χιλιάς,ἀδος,ἡ,numerus mille cõtinẽs: seu mille.Theocr.Idyll.17.

Χιλιαστοί,οί,millenarij seu millarij. Sic dicebantur hæretici quidam qui restringebant ad mille annos impletionem quatuordam prophetiarum. [stogit.χιλιωθέντες.

Χιλιόω,ῶ,ῶσω,mille drachmis mulctoiuude apud Lycur.in Atti-

Composita.

Διοχίλιοι,bis mille.Plut.

Διοχιλιοστός,vnus è duobus millibus.

Διοχιλιάς,ἀδος,ἡ,duo milliarnumerus bis mille continens.

Τριοχίλιοι,ter mille.Aristoph.in Plut.

Τριοχιλιοστός, vnus ex tribus millibus. Sic Τετρακισχίλιοι. Πεντακισχίλιοι & sic deinceps in infinitum vsque,præmittendo semper nomini χίλιοι aduerbium eius numeri quem significare volumus. Apud poëtas pro δ' τετρακισχίλιοι δ' τετράχιλοι dicitur:vt Il.ε.Sic ὀκτάχιλοι pro ὀκτακισχίλιοι. Ibidem. Sic & τετράχιλοι pro τετρακισχίλιοι.

ΧΙΛΟ'Σ.ου,ὁ,pabulum pecuniariter, iumentorum,vt apud Suid. ex Xen.ἔτι δὲ κτήσιον πολὺ χιλοῦ καὶ ὑδάτων ἐπιτήδειον.& ex Herodot. ἀφ' ἧς τῶν ἵππων χώρης,τῇ χιλὸς τε ἵππειος καὶ ὕδατα ἐστί. Sic Arrian.l.3 καὶ χιλὸς τοῖς ἵππεσι καὶ τὰ ὑποζύγια. Scribitur & χειλός,apud Æl.Dion.

Χιλόω,ῶ,ῶσω,pasco,pabulum præbeo.Xeno.anab.7. Pro eodem scribitur & χειλόω.

Χιλωτήρ,fiscella pabulũ continens, quæ equi ori circumponitur à vertice suspensa.Hes.apud quem scribitur & χειλωτήρ.

Χιλοῦν,idem quod χιλόω,pasco,sagino.Theoph.de caus.pl.l.2.c. 23 τυτθὶς καὶ τὰς ὗς καὶ τὰ ὑποζύγια χιλοῦσι. Item pascor,depascor.Nic.in Ther.Scribitur & χειλοῦν apud Hes.

Composita.

Ἄχιλος,ὁ,ἡ,ὄ,pabulo destitutus. Et generaliter qui non nutritur. Item pabulo abundans.a existente ἀπὸ στερητικοῦ.

Ἐκχιλόω,vnde ἐκχιλώθειν, locus aliquis dicitur qui vel neglectu cultorũ vel frigoris vi gramine nudatur ac syluestrem staturam induit:vel in quo nihil nisi χιλὸς nascitur.Paus.

Εὐχιλος,abundans pabulo & alimonia. Pro quo scribitur & εὐχειλος,apud Hes.

Πανχιλόω,abundè pasco,bene sagino. Et neutraliter,bene sagino:vnde πανχιλωθέντες apud Hesyc.expon. ἀθλίως κορεσθέντες. Scribitur enim & πανχειλόω.

Χιμαίρα,& Χίμαιρον,&c.vide in Χίμαιρα.

Χιστός,&c.in Χριστός,Χρηστός,in Χρίω.

ΧΙΤΩΝ.ωνος,ὁ,(pro quo Ionice κιθών transponitur aliquiens apud Herodot.)tunica. Interdum de interiore tunica dicitur,i. indusio seu intercutis:vt Il.β. Εἰ μὴ ἐγὼ σοὶ λέβητα δόσ' ῥίμφ' φίλα εἵματ' ἐθέσθαι χλαῖνάν τ' ἠδ' ἰχθύν τε δέμας τ' ἀφ' ὑφ' ἀμφιβαλοῦσθαι. Sic & Od.ξ.& apud Plut.σὺν ἀδελφοῖς. Interdum de exteriore tunica intelligitur:vt apud Hesiod.in Asp.δῶκε γὰρ ἀμφὶ ὤμοις χιτῶνας ἑστάλας tunicas succincti erant.Xen.Pæd.1. μετὰ τοῦ χιτῶνος χιτῶνα,Plut.symp.4.χιτῶνα πολὺ κρείττω. Dicitur & de militari tunica cui arma superinduuntur.vt Il.ε. ἐν ἄντλῳ ὑπόκειτο χιτών. Metaphoricè etiam dicitur aliquis ἐνδύεσθαι τὸν χιτῶνα τῆς ἀρετῆς vel δόξης,apud Athen.l.7.& 11.Tribuitur etiam aliis rebus quæ membrana teguntur veluti tunicula: apud Athen.l.2 ex Theoph.& Gal.l.7. de anatomicis administrationibus. Animantibus etiam quibusdam tribuitur: vt apud Aristot.(de tinearum quodam genere) ἔστι τις ὁ χιτῶν ἀδιάφορος. ὀνομάζουσι. *Desinant grammatici à χίων,quoniam ἀδιάφορος τῇ ῥίζῃ seu τῇ κύριστι.

Χιτωνάριον,ου,τὸ,tunicula.Lucil.Epigr.l.2.

Χιτώνιον,idem:peculiariter de muliebri tunica:apud Luc. in Leziph.Aristoph.in Plut.& Plut.in symp.7 sap.

Χιτωνίσκος,idem tunicula: tam virorum quàm mulierum.Dem. in Mid.Plut.de fort.Alex.Χιτωνιτάριον,pro eodem.

Composita.

Ἀβροχίτων,ὁ,ἡ,ὄ,molli indutus tunica.Et in malam partem molliter vestitus.

Ἀστροχίτων, stellis velut tunica indutus, stellis amictus.Orph.in Arg.

Ἀχίτων,tunica carens.Plut.in probi Rom.

Διχίτων,duabus tectus seu involutus tunicis.

Ἑλκιχίτων,cui longa tunica est,cui vestis ad imos pedes diffluit, ita vt eam post se trahat.Il.ι. Quidam ἑλκεχίτωνας dici volunt ab ἕλκειν, quasi ἕλκοντας ἐν τοῖς πρὸς πολεμίους χιτῶσι.Eust. (ctus.Orph.de lapid.

Κισσοχίτων, hederacea indutus tunica, hedera velut tunica amic-

Λευκοχίτων,candidam tunicam gerens seu habens.Hom.

Μελαγχίτων,nigra vestitus tunica. Et metaph.mœstus,tristis: amati enim sunt luctum præ se ferentes.apud Aeschyl.

Μιτροχίτων,tunicam mitra cingens.Athen.

Ἀμιτροχίτων, (*dec.*) cuius tunica cincta non est: vel cuius tunica mitra non est redimita: vel qui humi iacet spoliatus & mitra & tunica.Eust.in Il.π.

Μονοχίτων,vnica vel simplici indutus tunica.Hes.

Οἰοχίτων,idẽ, vel qui tunicam ex ouis lana gestat. apud eundem.

Πολυχίτων,multis amictus tunicis. Theop.de caus.pl.l.3.c.16.

Πρόσω-

Ὑποβεβρίτων, idem quod οἰοχίτων, in post. sign. Hesych.
Ὑποχίτων, sub tunica latens.
Χαλκοχίτων, ænea indutus tunica, æream loricam gestans. Il. β.

ΧΙΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, νιν. Od. τ. Ὡς δ' ὅ γε χιὼν καθέτηκε· σὺ δ' ἀκροτόλοισιν ἔρεψον. Plut. symp. 3. ὁ τῶν νοτερῶν τόπων καὶ προσβόλων αἰ χιόνες εἰσί. * Dicitur quasi χεῖν à χέω. Etym.
Χιονώδης, nivosus, nivalis, nivibus oppletus. Dionys. de situ orb. Item niveus, candidus in modum nivis. Epigr.
Χιονίας, ου, ὁ, idem. Nic. in Alexiph.
Χιόνος, idem: vt χιονίας χειμῶνος. apud Athen. l. 12.
Χιόω, nivibus obruo, nive operio: vnde ἀνδρειοῖς καὶ χιονωμένοις. apud Diog. Laërt. Item dealbo, niveo colore imbuo: apud Hesych. Χιωνῶς φύσις, nivalis natura. Nonn.
Χιόω, idem quod χιονόω. Hesych. Neutraliter etiam significat, ningo: vnde ἐχιόνισε. apud Herodot.

ΧΑΛΑΙΝΑ, ἡ, læna: vestis quæ tunicæ exteriori superindui solebat, vt frigus à corpore arceret, (* vnde & ἀφῃρέθη τὸ χλαίνειν derivant grammatici.) Od. ξ. Ἐ κ μοὶ μὲ χλαῖναν τε χιτῶνά τε, εἵματ' ἐλοῦσα. Sic & alibi apud Hom. Dicitur etiam de crassioribus illis tegminibus, in quibus dormimus aut cubamus: vt Il. ω. Χλαῖνάς τ' ἐσθήματ' ἐλάς καὶ θυπτοῖσιν ἔβαλον.
Χλαινόω, ῶ, læna induo aut operio. Et simpliciter, induo. in Epigram.
Χλαίνωμα, idem quod χλαῖνα: vel vestimentum quod pro læna gestatur. Epigr.
Χλανίδιον, τὸ, eiusmodi lænula. Eurip. in Suppl. Plut. symp. 6.
Χλανίτης & χλανιστήρ, pro eodem. Poll. l. 7.
Χλανίτιδες, torques quibus virgines vtuntur.

Composita.

Ἀνεκχλανόω, læna vestio. Et generaliter, vestio.
Ἄχλαινος, ὁ, ἡ, lænam non habens. Athen. l. 3.
Δυσχλαινής, attrita & lacera læna indutus.
Δυσχλαινία, mala & detrita læna. Et quæuis vestis squalida & pannosa. Eurip. in Helena.
Λευκοχλαινής, pelle leonina pro læna seu veste vtens: epithet. Her. in Epigr.
Μελαγχλαινής, atra indutus læna. Mosch. in epith. Bion. Smyrn.
Περιχλανίζεσθαι, læna operiri vel inuolui. Hesych.

ΧΛΑΜΥΣ, ὑδος, ἡ, chlamys: vestis quæ tunica superindui solet, quidam paludamentum, alij sagulum vocant. Plutarc. in apophth. & in polit. præc. κατεκαλαμβάνων τοὺς χλαμυδίας ὑπὸ τὴν μίλλον γραφῆναι. Herodian. lib. 7. χλαμυδὶ πορφυρᾷ περιβάλλωνται, purpuream chlamydem circumponunt. Præterpoè autem militiæ fuit vsitata chlamys, & apud Macedonas rotunda ac circularis fuisse dicitur: vt patet etiam ex Plut. in Alex. * Eiusdem autem originis cum χλαῖνα putatur esse.
Χλαμύδιον, ου, τὸ, chlamydicula, parua chlamys. Item idem quod χλαμύς, apud Plut. in Erot.
Χλαμυδόω, ῶ, chlamyde induo: vnde in pass. μεταβάλλειν καὶ χλαμυδωμένον, apud Athen. l. 2.
Χλαμὸς. Hesych. idem est quod χλαῖνα.

ΧΑΕΥΗ, ης, ἡ, risus, derisio, illusio, ludibrium. Herodian. lib. 8. ἡ θαυμαστὴ ἀλλὰ χλεύης καὶ γελοιστὴ ἄξια. Philo de vita M. lib. 1. χλεύαν τιθεῖσι τῷ ὑπηρέτῃ. ludibria censet.
Χλευάζω, ἔσω, ludificor, illudo, irrideo: vel insanno, cauillor. Herodian. l. 4. ἡ θαυμαστὴ χλευάζοντες ἀφεστήκεσαν. Plutarc. in Oth. πολλὰ βλάσφημα χλευάζοντες ἀλλήλους ἔγραφον.
Χλευάζομαι, irrideor, &c. Athen. l. 2.
Χλευασμὸς, illusio, irrisio, cauillatio. Dem. pro cor. Plut. symp. 9. Est & nomen figuræ Rhet. de qua Iul. Rufin.
Χλευαστὴς, ἡ, idem. Aristot. top. l. 6.
Χλευαστὴς, οῦ, ὁ, illusor, irrisor. Aristot. Rhet. l. 2. Χλευαστικὸς, & χλευαξ, idem. Poll.
Ἐπιχλευάζω & κατεγχλευάζω, (comp.) idem quod χλευάζω.

ΧΑΙΑΙΝΩ, F. ανῶ, tepefacio, modicè calefacio, vel simpliciter, calefacio. Athen. l. 9. Ὥστε προσηνῶσθαι χλαίνουσ' ἀπαλῶν. Soph. apud eundem lib. 13. Ἡλιος ἰδὼ παῖς, Εὐριπίδη, σὲ μὲ χλαίνων θυμὸν ἐποίησεν.
Χλαίνομαι, tepefio, calefio. Luc. in Lexiph.
Χλίασμα, τὸ, fomentum seu medicamentum tepidum. Hippocr. de morb. lib. 1. & alibi. Pro eodem dicitur & λίασμα: apud Athen. lib. 8.
Χλίανσις, εως, ἡ, tepefactio: vel tepor, tepiditas.
Χλιαρὸς, ῶ, ὁ, tepidus, egelidus: vt χλιαρὸν ὕδωρ. apud Athen. li. 3. & χλιαρὰ ἐλαίῳ, Gal. ad Glauc. Pro eodem dicitur & λιαρὸς, Iliad. χ. Odyss. ε. & η.
Χλαῖνα, Χλαμὺς, quomodo hinc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀκροχλίαρος, summa parte tepidus. Diosc. lib. 1.
Ἀνεχλαίνω, idem quod χλαίνω.

ΧΑΓΩ, delicijs frango: luxu effœminor: vnde χλιῶ Hesyc. exponit θρύπτω.
Χλιδὴ, ἡς, ἡ, deliciæ, luxus: effœminata mollities. Xeno. pæd. 4. ἐν ὁ χλιδῇ τεθραμμένοι, ἀλλὰ χαρτερίαις. item vestis delicata: quæ vti solent homines luxui dediti, apud eundem eodem libro. Sic apud Eur. in Rhes. πέπλων χλιδαὶ, dicuntur pepli molles & delicati. Dicuntur χλιδαὶ & capilli molliores & delicatiores. apud Soph. in El.
Χλιδανὸς, delicatus, luxuriosus. Poll. l. 6. c. 39.
Χλιδανῶς, delicatè, luxuriosè molliter. Poll.
Χλιδάω, idem quod χλίω: vnde χλιδαιμωλῷ, qui deliciis frangitur, vel simpliciter effœminatur. apud Xen. in Symp.
Χλιδάω, luxui deditus sum, in deliciis viuo. Poll. l. 6. c. 39.
Χλίδημα, τὸ, luxus, deliciæ, vel id in quo luxuriamus, cap. & vestis, amictus, paludamentum: sed delicatius & luxuriosius. Eur. in Iph. Aul. de Paride, Χρυσῷ τε λαμπρὸν καὶ βαρβάρῳ χλιδήματι.
Χλιδῶνες, οἱ, brachialia, monilia. sic dicta, quoniam χλιδῶντες, iis vtuntur. Athen. & Diod. l. 18.
Χλιδῶν, ῶνος, ὁ, idem quod χλίδημα, ornamentum luxuriosius, Ion. in Agamem. ¶ At χλιδὼν, ὁ. dicitur omnis cumulus maximè verò lapidum, excrementorum, & terræ quam fluuius aut torrens in vnum locum conuehit. apud Æschyl. in Argiu. & Dem. orat. contra Callicl.

Composita.

Ἐγχλίω, delicias habeo in, luxurior in Hel.
Διαχλιδάω, idem quod χλιδάω. vnde particip. præt. med. κεχλιδώς, apud Plut. in Alcib.
Καταχλιδάω, delicias facio, seu delicatiusculo fastidio reiicio, fastidiosè me indulgeo, cum dat. pers. Athen. l. 13.
Κατεχλιδάω, idem in priori signif. apud eundem l. 5.
Ὑπερχλιδάω, in deliciis modum excedo. item insolentia & petulantia modum supero. Soph. in Trachin.

ΧΛΟΑ, vel χλόη (Ionicè χλοίη) ης, ἡ, herba virens, gramen, vel viride germen. Interdum & herbæ, folia, fœnum. Eur. in Bacch. αἱ δ' νεοθρεφεῖς χλόαν Μόσχοις ἐπῆλθον χέρσ' ἀπὸ γῆς μίβδα, vitulos inuasere gramine velescentes. Arist. de mundo, γῆ πανοικεσία χλόαις μυρίαις. Est etiam Ceres: epitheton: vel ob viriditatem plantarum: vel quòd fruges ad maturitatem perductæ flauescant, quarum inuentrix esse dicitur. Eust.
Χλοώδης, ἐς, ὁ, ἡ, virenti gramini similis, herbaceus, viridis: apud Hippocr. Pro quo Ionicè apud eundem dicitur χλοιώδης.
Χλωρὸς, idem: vt χλωροῖσι λαχάνοισι, apud eundem.
Χλοερὸς, pro iisdem, apud Apol. Rhod. Theocr. & Plut. Symp. 3.
Χλωρὸς, (per crasin ortum ex χλοερὸς seu χλοερὸς) idem cum præcedentibus: virens, herbidus, viridis in modum germinum recens ex planta germinantium: vt χλωροῖς πεφύκοισιν, apud Theocr. id. 7. & ἔτι χλωρὸν, Plut. symp. 2. Interdum opponitur τῷ ξηρῷ seu πάλαι viridis sicco: vt apud Hesio. in Erg. αὖον δὲ τὸ χλωρὸν θέρεσφι αὔθανε σὺν πόνῳ. Interdum exp. recens, tener, mollis: vt Χλωρὸς τυρὸς & χλωροὶ κυάθοι, apud Athen. l. 7. Metaphoricè apud Aristot. πρᾶγμα τῷ χλωρὰ dicitur: & apud Theocr. id. 14. γέροντι χλωρὸν. Item χλωρὸς, ita viridis vt in pallorem vergat, pallidus instar herbarum arescentium & flaccescentium: vt χλωρῷ δὲ δέμαντι, apud Hesio. in Asp. & μέλη χλωρὰ. Il. λ. Exponitur etiam, decolores efficiens, vt χλωρὰν δ' ἔθηκε. Od. μ.
Χλωρότης, ητος, ἡ, viriditas, viror. Plut. symp. li. 5. Item palliditas, pallor: apud Hippocr.
Χλωρόεντος, ὁ, ἡ, viridans, virans.
Χλωρεωνίων, & χλωρεὼς, ῶνος, ὁ, auis nomen ea colore. Arist. hist. an. l. 9. c. 1. & 22.
Χλωρεὶς, ιδος, ἡ, virens, vitiditas: vt κόμαι χλωρεῖδα, apud Nic. in Ther. Dicitur & luscinia χλωρεὶς, quoniam vere apparet, quum omnia virent: aut quoniam in virentibus arborum frondibus sedet, schol. Hom. apud eum. Od. τ.
Χλωρεῶν, ῶνος, idem est animalculum quoddam ob viriditatem sic dictum. Suid.
Χλωρόεις, idem reddo: vnde χλωρωθεὶς, apud Soph. viridis factus.
Χλωράσμα, viror seu pallor. Hipp. epidem. l. 6.
Χλωραίζω, viridi palcor gramine, vel viridibus herbis. Gal.
Χλωρεύω, viridis sum, vireo: vt χλωρεύουσα ἔαρος, apud Areth. in Apoc. Item metaph. vigeo, florens sum, vt χλωρεύειν κόρυμβα τῷ εὐαγγελίῳ, apud eũdẽ. Item palleo, pallidus sum. Leu. c. 14.
Χλωρεῶνος, (tanquam à χλωρεών) viror, pallor.
Χλοάω, (Ionicè χλοιάω) idem quod χλωρεύω, vireo. Nic. in Ther.
Χλοαίζω, idem: apud Hesych. Χλόασμα, idẽ quod χλώρασμα.
Ἐγχλοᾶσθαι, (comp.) Hesy. est ἐμφυᾶσθαι.
Χλοῦσθαι, virere, germinare. Pro quo Ionicè χλοιῶσθαι, apud Hip.
Χλόη, idem quod χλόα significans viriditatem. Item pallor. Anpol. Arg. l. 2. Nic. in Alexiph. (lorem.
Χλοῦς, idem Hip. Χλοῦος, aurum à χλοῦς denominatũ ob pal-

Composita: ac primùm ex χλωρός.

Ἀείχλωρος, semper virens: vel perpetuò pallidus. Nic.
Ἀνεχλοιοῦν, ῶ, ὁ, cui color faciei mutatur ex pudore aut insania, proprie, in pallorem. Hesyc.

Ἐγχλωρος, virorem in se habens, viridis. Exponitur &, propè viridis: apud Nicand.

Εὐχλωρος, pulchrè viridans: vel simpliciter viridis.

Μελαγχλωρος, colorem habens atrum pallore mixtum: vel viridis fuscus: vel nigérque. Hippocr.

Μελίχλωρος, pallens mellis colore. Nicand. in Ther. Theoc. idyl. 10. Est & gemma coloris partim flavi, partim melleis: apud Plin. l. vlt. c. 11. (in Progn.

Ὑπόχλωρος, subviridis. Item aliqua ex parte pallens. Hippocr.

Composita ex χλόος & χλωρός.

Ἄχλοος, ὁ ἡ ὁ, virore destitutus. Hippocr. in Coac. progn.

Δονακόχλοος, arundinibus virens: vnde δονακόχλοα Εὐριπίδης, apud Eurip. in Iph. Aul.

Μισόχλοος, dimidia ex parte virens. Nic. in Ther.

Χλωὸς, vide in comp ex Εὐνή.

ΧΝΑΥΩ, F. κνάω, carpo, vellico. Hesych. Item catillonum more voro & deglutio. Eurip. in Cyclop. ἕψεμα δ' Ἑψήσω τοι ἐπίσω, κἀκ ἀγρίας ἄστο χναύσω, parata sunt elixa & assa quæ vel à primo deglutire tibi licet. Athen. l. 9 ex Ephippo com. Κοινῇ τε χναύσω τηλίδια τευτλίδια, sepiolas vnà cũ teuthidib. deuorare.

Χναύομαι, carpor, vellicor: vnde χναυστὴς. Hesych. est ἀνεχνιζόμενος.

Χναῦμα, τὸ, quod carpitur, & catillonum more deglutitur: Poll. lib. 6. cap. 9.

Χναυμάτιον, ωνὸς, vnde apud Athen. l. 9. πλιρέστατα χναυμάτια dicitur aniculæ quę delicatiùs apparatę gulosè deuorãtur.

Χναυστικὸς, ῆ, ὸν, qui χναύμασι delectatur, catillo, apud eundem Athen. lib. 14. ex Posidippo.

Χνοῦς, & contractè χνῦς, rasio. Hesych. Item primi pili qui in gena erumpentes radi possunt: lanugo: apud Aristoph. in Neb. Callim. hymn. in Apoll. Item molle tomentum, quo culcitræ infarciuntur: ex tenera lana constans, vt genarum lanugo mollissima est. Poll. l. 10. c. 8. ex Aristoph. Babyl. Maris etiam spuma χνοῦς ἁλὸς dicitur. Od. ε. quoniam velut lanugo ei innatat. Exponitur χνοῦς etiam strepitus, sonitus. Hesych.

Χνοώδης, ης, ες, ὁ ἡ ὁ, lanuginosus. Theophr. hist. plant. l. 1. c. 11. & apud Diosc.

Χνοάω, seu χνοάζω, F. ήσω, lanugine obsitus sum. Interdum de ipsis genis dicitur aut pubescente adolescente: vt apud Luc. ἀγήρεον ἀκερδῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοάσας τὰς παρειάς. Interdum de ipsis pilis lanuginosis: vnde apud Apoll. Arg. 2. χνοάεντας ἰούλους Ἀντίλλων.

Χνόη, ἡ, idem quod χνοῦς seu χνῦς, strepitus: vnde apud Æschyl. πέμπουσι χνόαι ποδῶν dicuntur de continuo motu pedũ qui cum strepitu perficitur. Item fistula axis cui axis immittitur: apud Soph. in Elect. Interdum & ipsa axis extrema pars quę modiolo infertur: vt apud Æschyl. in trag. Ἐπὶ δὲ τοῖς θνήσκω. Pro eodem χνοῦς Ionicè dicitur χνοῦν.

Composita à χνοῦς.

Ἀναχναίνω, lanugine obtectum efficere: vel primam lanuginem emittere. Aristoph. in Acharn. (Epigr.

Ἄχνους, seu ἄχνους, lanugine carens, impubis: vt ἄχνους ὑπόλευκον, in

Ἔγχνους seu ἐγχνοῦς, lanuginem in se habens, lanuginosus.

Ἐπίχνους, & ἐπιχνοῦς, lanugine tectus, super quo lanugo est seu conspicitur. [ἀθέρας.

Ἐπιχνοῦσθαι, fum ἐπίχνους. Apoll. Arg. l. 1. λευκῷ ἐπιχνοῦσθαι

Ὑπόχνους, æquè lanuginosus. in Epigr.

Καλαμόχνους & καλαμοχνοῦς, q. d. arundinum lanugo. Sic dicitur ἀδὲ ἄρμης quòd in arundinibus concretæ lanuginis modo inueniatur: apud Plin. l. 31. c. 10.

Ἀχνη quomodo hunc pertineat, vide suo loco.

Χία, Χιεύς, Χιοῦς, &c. vide in Χίω.

ΚΟΙΝΙΞ, ικος, ὁ, mensuræ nomen est sextarios duos continentis, seu cotylas quatuor, vt tradit Paul. Ægin. Athen. li. 5. χοίνικα περιέχει τέσσαρας διμάστρους τοῖς ἀνθρώποις Ἀθηναίοις. Erant χοίνικες & pedicæ quædã, videlicet ligna crassa & rotunda chœnicis modo, in quæ crura immittebantur. Aristoph. in Plut. αἱ κνῆμαι δ' οὐ βούλονται ἰὼ ἰὼ τὰς χοίνικας καὶ τὰς πεδάς, πεδᾶσαι.

Χοινικίον, τὸ, & Χοινικὶς, ίδος, ἡ, modiolus rotæ qui & χνοῦς dicitur, axem in cauitatem suam recipiens. Galen. εἰς τὸ ἄξονι ἀγκῶν. comm. 2. Item modiolus, i. instrumentum quoddam chirurgicum: apud Cels. l. 3. c. 8. & Ægin. lib. 6. c. 90. Pro χοινικὶς, in prima sign. dicitur & χοινίκη: apud Hesych.

Composita.

Διχοίνικος, ὁ ἡ ὁ, duas capiens chœnicas: vnde διχοίνικον sub. μέτρον dicitur mensura cõtinens duas chœnicas. Aristoph. in Nub.

Ἡμιχοίνικος, dimidiatam chœnicem capiens. Diosc. l. 5.

Decomp. Πενθημιχοίνιξ, duæ chœnices cum dimidia. Theophrast. hist. pl. l. 8. c. 4.

Τετραμιχοίνιξ, chœnix cum dimidia: apud eundem ibidem.

Ὁ μιχοίνιξ, qui eadem chœnice victitat. Item ἡμιχοίνικες, qui dimensum acceptum conferunt, & communes ex eo sumptus faciunt. Plut. symp. 2. probl. 10. (τρον, apud Diosc. l. 1. c. 39

Τετρεχοίνικος, quatuor cõtinens χοίνικας, vt τετρεχοίνικον μέτρον, trium chœnicum capax. Item trium chœnicum pretio dignus. Aristoph. in Vesp.

ΧΟΙΡΟΣ, ου, ὁ, porcus, sus. Aristoph. in Plut. ὑμεῖς δ' ἀγωνιῶντες ὑπὸ φιλαδελφίας ἐτίκτετε μικρὸν χοῖρον. Plat. de leg. l. 2. θυόμενος ἢ χοῖρον, ἀλλά τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα. Fœmin. etiam gen. dicitur ἡ χοῖρος vt ἀγελαίας χοῖρος, apud Athen. l. 9. ex Hipponacte. item porcus, i. pudendum muliebre: apud Aristoph. in Acharn. ¶ Est & nomen Nilotici piscis: apud Athen. l. 7.

Χοίριος, ου, ὁ porcinus: vt Χοίριος ἰχνεύφελος, apud Athen. l. 2. Pro eodem elisa i, dicitur χοῖρος, Od. ξ. Et elisa ι χοίρεος: vt αὐστὴς χοίρεος, apud Gal. ad Glauc. l. 2.

Χοιρίνη, ἡ, i. δέρμα, porcina pellis, item sub θρίξ, seta porcina. Aristo. in Vesp. Χοιρίναι dicuntur etiam conchæ marinæ quibus olim in suffragiis vtebantur: apud eundem in eadem comœdia, & in Equit. Sunt & in placentarum genere: apud Athen. lib. 14.

Χοιρίον, & χοιρίδιον, τὸ, porculus, porcellus. Aristoph. in Acharn. item muliebre pudendum: apud eundem in Vesp.

Χοιρίας, ου, q. d. porculatores vel porcarij: sic à Clysthene Sicyonis tyranno dicti fuere tribules quidam Sicyonij, per derisionem pristino mutato nomine: apud Herodot. l. 5.

Χοιράς, ἀδος, ἡ porcula, scrofula. item rupes è mari aliquantum eminens ita vt porco natanti similis sit, quæ vndis marinis circumluitur & cauum antrum habet. Eurip. in Aodrom. Theocr. idyl. 13. item struma: vel à petris quæ χοιράδες dicuntur: vel à porcis, in quorum gutture frequentes eiusmodi tumores reperiuntur. Cels. l. 5. c. 28.

Χοιραδώδης, strumosus. Plut. symp. 4.

Composita.

Ἀκανθόχοιρος, q. d. porcus spinis horrens: echinus terrestris. Suid.

Καλλίχοιρος, ὁ, pulchros porculos parieus. Aristot. hist. an. lib. 6. cap. 18.

Μετάχοιρος, seu μετὰ χοῖρον, porcellus qui in vtero matris læsus post iterum tempus partu editur. Idem ibidem.

Ὑποχοιρὶς, oleris quædam species: apud Theophr. hist. pl. l. 7.

ΧΟΛΗ, ῆς, ἡ, bilis, fel. Plut. ἀεὶ ἐνδυομένοι Σοφοκλῆς ἰατρεῖ Πιερὶν χολίῳ κλύζων φαρμάκων πικρῷ, amaram bilem eluunt pharmaco amaro. Apud eundem de sera num. vind. ὑαίνης χολή, fel hyænæ. item bilis, i. ira. Athen. l. 11. κἀγὼ γὰρ ἐνδυόμενος χολὴ Ἐξ οὗ πάρ ἔπεσον ἐν τοιούτῳ φαρμάκῳ, statim mihi bilis mihi in nasum concitur. Sic & alibi apud eundem & Luc. in Tim. item fastidium, nausea: apud Plut. Symp. 7. probl. 7. item vesica continens bilem seu fel. Dicitur & de sepiæ atramento quod velut atram bilem effundit. Nic. in Alexiph. σηπιὰς φυξιλαίμου, ἣ τε μελαίνει Οἰδέματα χολῇ.

Χολώδης, ης, ες, ὁ ἡ ὁ, biliosus, felleus. Hippocr. Gal. Ægin.

Χολικὸς, idem. Plut. in lib. de virtut. & vit. Χολικῷ μὲν ἀπροσφίρεις, homini in quo flava bilis exuperat.

Χολόεις, εντος, ὁ, idem cum præcedentibus: vt Χολόεντες νεφροὶ ὄγκοι. apud Nic. in Ther.

Χολαγὸς, bilẽ educens, bilẽ vacuans seu purgãs. Gal. apud Hippoc.

Χολαῖος, idem cum χολόεις & χολικός: vnde χολαῖον dicitur hepar apud Suid. in cuius parte inferiore caua dependet fellis receptaculum.

Χολέρα, ἡ, cholera: morbus in quo bilis vel excernitur vel euomitur. de quo Cels. l. 4. c. 11. & Alex. Trallian. l. 7. qui tamen nõ à χολὴ nomẽ habere scribit, sed à χολὰς, intestinum: quoniã materia quæ per ventrem adueluitur, per intestina excernatur.

Χολερώδης, qualis est eorum qui cholera vexantur: choleræ similis: vt ἀλγεῖν τρόπον χολερώδη, doloribus infestari similibus eorum qui cholera laborant: Hippocr. in Coac. prognost.

Χολερικὸς, idem: vt Χολερικὰ πάθη, morbi quales sunt cholera laborantiũ: apud eundẽ epidem. l. 5. Itẽ χολερικὸς, obnoxius choleræ seu χολερικὸν πάθος, cholericus. Diosc. lib. & cap. 4.

Χολερόω, cholera vexor: apud Galen. ἐν τῷ lib. 7. c. 7. Diosc. l. 1. c. 161.

Χολάς, ἀδος, ἡ, intestinũ: dictum ἀπὸ τοῦ ἐγχεῖσθαι τὸ χολῶδες τῷ ἔντερῳ. Hesych. tamen sic appellari scribit διὰ τὴν κοιλάδα: alij à κοῖλος, quasi χοιλάς. vtitur Hom. Iliad. δ. & φ.

Χολίξ, ικος, ἡ, idem intestinum: sed crassum. Aristoph. in Equit. & in Pace.

Χολόω, bile mihi iecur accenditur, ira inflammor, irascor. Cum dat. perf. Ioan. c. 7. Item furo, insanio: apud Athen. l. 9.

Χολὸς, idem quod χολὴ, fel, bilis. Iliad. π. Χολῳ ἄρα σ' ἔκρυψε μέτωπον. Item bilis, i. ira: passim apud Hom. &c. poetas.

Χολὸς, iratus. Epigr. (ζῶν λίθων.

Χολόω, bile inflammo, ad iram concito. Od. β. ὅπτοι μ' ἐχολώσω.

Χολοῦμαι, ad iram concitor: irascor, indignor. Iliad. δ. Ἦ ῥα δὴ ἠὲ τόσον νεμεσίζομαι ἠδὲ χολοῦμαι.

Χολωτὸς, iratus, iracũdus: vt Χολωτοῖσι ἐπέεσσιν. Il. ο. & Od. χ.

Χόω, idem cum χολόω: ex quo & elisso λ & duobus ο in ω contractis ortum putatur.

Χώομαι, idem cum χολοῦμαι, cum genit. sub. ὀργῇ. Il. β. cum dat. perf. Odyss. ο. & ψ. Et cum ἀδὴν seq. dat. Hesiod. in Asp. Χωόμενος ἀδὴν θυσί.

Composita.

Composita.

Δεκατοχολος, ὁ, ἡ, ἀκρατον ἀθροίζων χολον, qui meram bilem congestit. Hippocr.

Ἀκρόχολος, extremè biliosus: cui subitò bilis accenditur, qui repentè irascitur. Aristot. etib 4. c. 5. Pro eodem dicitur & ἀκρόχολος, apud Aristoph. in Equit. & Theocr. idyll. 25.

Ἀκροχολία, proclivitas ad iram. Plut. περὶ ἀοργησ. Pro quo dicitur & ἀκραχολία. Hesych. (de leg. l. 5.

Ἀκροχολοῦν, subitò irascor, repentè ad iram concitor. Plat.

Ἀμφιχολούμαι, irascor circum vel propter. Greg. Naz.

Αὐτοχολωτος, qui sua sponte irâ cœcipit, vel sibi ipsi iratus. Epigr.

Ἄχολος, bile seu felle carens. Item bilem tollens & abigens: vt φαρμακον ἄχολον. Od. δ.

Ἀχολία, bile carere, mens non biliosa. Plut. in consol. ad vxor.

Ἀψόχολος, qui citò irascitur, sed facilè iram deponit.

Δυσχολωτος ἀνάγκη, exp. necessitas duplicis iræ, in Epigr.

Ἐγκρεκόχολος, cui admixtum fel est, biliosus. ¶ Ἐγκρεκόχολοι dicuntur pisces quidam quòd bilem in capite habeant, teste Eryndem. in Athen. l. 7 & Aristot. hist. an. l. 6. c. 5.

Ἐκχολόω, in bilem verto: vnde pass. ἐκχολοῦμαι, apud Gal. de alim.

Ἐπιχολος, exp. iracundus. Poll. l. 1. (facul. l. 5. & alibi.

Ζαχολος, adc. iracundus.

Ἡμιχολος, semibiliosus. Hippocr. epidem. l. 7.

Κρυφόχολος, qui bilem celat & dissimulat. Eustath.

Μιλιχολία, ἡ, furor seu desipiscentia ex atræ bilis redundantia: apud Hipp. &c.

Μελαγχολικός, ex melancholia seu crasso humore proficiscens: vt μελαγχολικὸν πάθος, apud eundem. Item. in quo dominatur melancholicus humor: melancholiæ obnoxius: & qui facilè in eam incidit. Plut. de def. orac. & alibi.

Μελαγχολικῶς, melancholicè, melancholicorum more. Galen. comm. 2. in prorrher.

Μελαγχολία, melancholia laboro, ex atræ bilis redundantia furo. Aristoph. in Plut. Luc. in Lexiph.

Μελαγχολιῶ, melancholiam genero, melancholiam efficio: vnde μελαγχολιῶν, apud Poll. exponi posse videtur, melancholiæ obnoxium factum esse.

Ξανθοχολος, qui flava bile laborat. Eust.

Ὀξύχολος, qui subitò & acriter irascitur.

Ὀξυχολία, ira repentina & acris iracundia.

Πικρόχολος, in quo redundat amara bilis. Hippocr. in Epigr. metaph. Archilochi πικρόχολον στόμα dicitur os effundens verba ex amara bile profecta. (apud Actuar.

Υδατόχολα διαχωρήματα, excrementa permixta bile aquosa:

Ὑπερχολος, supra modum iratus. Suid. ex Antiphonte.

Ὑπερχολαω, valdè biliosus fuit: vel vehementer irascor. (Poll. l. 1.

Ὑπόχολος, subiratus. Ab Atticis sic dicitur ὁ μιλαγχολῶν, teste

---

ΧΟΝΔΡΟΣ, ὁ, granum: vel omne id quod ex continuo aliquo seorsim concreuit: vt salis grumi & thuris micæ. vnde χόνδρος ἁλός, apud Aet. lib. 9. cap. 39. ¶ Item alica, i. vel tritici genus & certæ frugis species, vt quidam ex Gal. tradunt, de facult. alim. lib. 1. vel farina ex zea certo modo concinnata, quem describit Constant. Geopon. lib. 3. sic dicta quod aqua aspersa excocetur, & in grumos granaque concrescat, quæ ad vsum reponuntur. ¶ Athenæus Aristoph. in Δαιταλῆς ῥήματα χόνδρον appellasse scribit, quod quidam exp. granum quod sorbetur. ¶ Item χόνδρος, cartilago, i. pars corporis omnium post os, maximè tectea & solida, sensus expers: apud Nic. in Alexip.

Χονδρώδης, ὁ, ἡ, speciem grani gerens: grumosus. Athen. lib. 3. ¶ Item cartilaginem, cartilaginosus. Aristot. hist. anim. lib. 1.

Χονδρίτης, ὁ, vt χονδρίτης ἄρτος, panis è chondro seu alica. then. l. 12. Fœm. χονδρίτις. Hesych. exp. crassa simila. Est & χόνδριτος panis species, apud Athen. ibidem.

Χονδριόω, tum grumosus: vt χονδριῶντες μαζοί, mammæ ita turgescentes vt in eis grumi concreti esse videantur: apud Dio. l. 2.

Χονδρόω, facio alicam seu similam. Hesych.

Χονδρίλη, ἡ, nomen herbæ de qua Diosc. l. 2. c. 161.

Composita.

Ἐγχονδρος, grumos in se habens, grumosus: vt ἐγχονδρος λίθος, apud Diosc. l. 1. Item cartilagineus.

Ἐγχονδρίζω, chondro seu alica perspergo: vel ipsam cataplasmatis modo impono. Item cartilaginem coapto: apud Gal. περὶ κρ. τόπ. l. 3.

Νευροχονδρώδης, ex neruis & cartilagine constans. Galen.

Συγχονδρωσις, quum ossa coalescunt cartilaginis interuentu: apud eundem de oss.

Ὑποχονδρίον, qui sub cartilagine est. Vnde ὑποχονδρία medici dicitur tota illa corporis humani regio quæ à mucronata cartilagine vtrinque ad ilia vsque protenditur: quod sub cartilagine taceat, posteaque eam sit.

Χός, vide in Χύω.

ΧΟΡΔΗ, ἡς, ἡ, intestinum: vt χορδαὶ ἐωλαι, apud Athen. l. 7. Item chorda fides ex intestino contorto & arefacto, quæ musico instrumento intenta pulsu melodicos sonos reddit. Il. φ & apud Plat. polit. 1.

Χορδόω, implico & involuo: vt *chordæ involui solent*: vnde apud Aristoph. in Conc. χορδὸν ἡμῶν σώματα, corpora quæ in coitu sibi mutuò implicantur. (Ἀκκίζα.

Χορδίζω, idem: apud eundem in Equit. χορδίζει ὁμοῦ τὰ πράγματα.

Χόρδιμα, idem quod χορδὴ, intestinum. Idem ibidem.

Composita.

Ἀκροχορδών, ὁ, dicitur verruca quæ sub cute coit, durior & paulò asperior, callosa & plerumque teres, eiusdem coloris, infrà tenuis, ad cutem latior, pueros maximè infestant, quòd similis sit verruce suo resectæ chordæ secundum extremitatem: vt scribit Aet. vel quòd in imo adeò angusta sit, vt pendere videatur, vt vult Cels.

Ἀντίχορδος, ὁ, ἡ, contrarias chordas habens: vel contrarium sonum chordis emittens. Exponitur & ἴσοχορδος, item σύγχορδος. Hes.

Ἄχορδος, nullas habens chordas: vt φόρμιγξ ἄχορδος, apud Aristot. ther. 3.

Δεκάχορδος, decè interus fidib. vt δεκάχορδον ψαλτήριον, Pl. 18.

Ἐννάχορδος, nouem chordas habens: vt ἐννάχορδα ὄργανα, apud Athen. lib. 14.

Ἐσώχορδος, corpus membranosum in medio intestinorum situm, idem quod μεσεντέριον. Aret. de morb. acut. l. 2. c. 6.

Ἑπτάχορδος, paribus vel æqualibus constans chordis. Hesych.

Κατάχορδος, exp. resecindo. Herodot.

Μεσόχορδος, vnica interuus chorda. Poll. l. 4. c. 9.

Ὀλιγόχορδία, paucitas fidium.

Παράχορδος, aberrans à chorda, absonus. Suid. (Conc.

Παραχορδίζω, dissono à chordis, à chorda aberro. Aristop. in

Παραχορδία, idem. Suid.

Πεντάχορδος, quinque habens chordas, vt πεντάχορδον ὄργανον apud Poll. l. 4. c. 9.

Πολύχορδος, multas habens chordas seu fides, vt πολύχορδος λύρα. Eur. in Rhes.

Πολυχορδία, chordarum multitudo. Athen. l. 8.

Προσχορδος, ad chordas quadrans, chordis consonus. Et generaliter, consonus. Plat. de leg.

Συγχορδος, idem. Hes.

Τετράχορδος, quatuor instructus chordis.

Τρίχορδος, triplici intentus chorda. Poll. l. 4. c. 9.

ΧΟΡΟΣ, ὁ, chorus, chorea, tripudium: tam de actione saltandi quàm de saltantium multitudine. Od. θ. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαὶς τε φίλη, κίθαρίς τε χορός τε. Il. π. τῆς κρατὺς Ἀγκαίοιο Ἡράων, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μὴ μελπομένοιο ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος. Χεν. ἀπομ. 7. τῷ χορῷ ἡγεῖτο Πυρρίχας καὶ τὰ σκιροφορία. primas obtinuit in ducendo choro. In tragœdiis comœdiis & satyris peculiariter χορὸς dicebatur multitudo quæ saltabat & canebat inter actus: interdum & interloquebatur, histrionis personam sustinens: vt apud Athen. l. 8. & 14. Aristot. de arte poet. &c. Locus etiam choreis agitandis destinatus chorus dicitur. Od. θ.

Χορικός, ὁ, choricus, ad chorum pertinens, quo chorus vti solebat: χορικὰ μέλη & σύματα, apud Poll. l. 4. c. 15 & 16. Item ὁ τῷ χορῷ ἐξάρχων. Suid.

Χόριος & χορεῖος pes quidam dictus fuit, quo conscripti versus choreis apti erant. Scholi. Hephæst. item χορεῖος, ὁ, ἡ, quo chorus vtitur, saltationi conueniens: vt χορεῖον ἄσμα, Apol. Arg. l. 1. Sic χορεῖος πάλμος. Athen. l. 4.

Χορεύω, chorus agito, salto, tripudio: propriè cum cantu. Isocr. in Areop. χορεύοντας καὶ κρούοντας ἡμᾶς. χορεύειν πόδας, exp. agitare pedes more saltantium. Epigr. l. 1.

Ἑορταῖς χορεύειν, choris nuptias celebrare. Eur. in Iph. Aul.

Χορεύομαι, vnde κατεχορεύθη, exp. tripudiatum est & saltatum. Aristoph. in Nub. Et aor. 1. χορεύθεν, sub i, ecce saltanonis expressus. Plat. de leg.

Χόρευμα, quod saltando exprimitur: vel saltatio. Euripid. in Phœn.

Χορευτής, ὁ, idem. Suid.

Χορευτικός, ἡ, ὁ, saltatorius, tripudiatorius: vel qui simul cantat & saltat. Plat. in symp. polit. 3.

Χορεία, ἡ, tripudium cum cantu mixtum, chorea. Plat. de le. Plut. de def. orac.

Χορεῖον, idem quod χορός, de loco vbi saltatur dictum.

Χορόω, ductum chorea. Il. γ.

Χόριον, extima fœtus membrana, ipsum fœtum inuoluens: tam in animantibus cæteris quam in homine. De homine apud Hippocr. γυναικ. lib. 1. & alibi. De cerua apud Aristot. histor. anim. l. 9. Quidam dictum putant ἀπὸ τοῦ χορεύειν, quod in eo vasa veluti in choro disposita sint. Scribitur & χωρίον apud Hippocr. de nat. inf. quod velut fœtus velut domicilium sit: vel à χωρίω, quòd vnà cum fœtu procedat. ¶ Χόρια dicuntur etiam edulia ex lacte & melle, teste Athenæo lib. 14. Pro quo scribitur & χορεῖα, apud eundem l. 12.

Compo-

Composita.

Ἀμφιχορεύω, circumtripudio, cantans saltansque obeo.

Ἀνακορεύω, idem quod χορεύω: vel saltatione & tripudio celebro. Eurip. in Bacch. Πᾶς ἀνακορεύει βαρβάρων βαδὶ ἐρρυθμα.

Συνανακορεύω. (*decomp.*) vnà tripudio, vnà ad cantum moueo: vnde ioetaph. Apud Aristot. de mundo, ἐ ὑφανὰς συνανακορεύει πᾶσι τοῖς τόποις ἀκαταίστως.

Ἀντικορεία, opposita chori pars: vel quod opposita pars chori canit. Poll. lib. 4. cap. 15.

Ἀντικορυβαντῶν, receens choreis celebratus: vt ἀντικόρυβαντῶν ἑορτή. Nonn. (in Epigr.

Ἀρχίχορος, qui præest choro, choragus, seu qui choros inchoat.

Ἄχορος, ὁ ἡ ὁ, chororum expers, qui sine choreis est vel fit. Eurip. in Androm. Plut. de aud. poëm.

Ἀχόρευτος, non celebratus choreis. Item alienus à chorea, chorea nunquam vsus. Plat. de leg. l. 2.

Διχορεία, diuisio chori in duas partes, vel chorus in duas partes diuisus. Poll. lib. 4. cap. 15.

Διχορεύειν, in duobus choreis canere. Hesych.

Ἐγχορεύω, choros duco in.

Ἐκχορεύομαι, è choro excludo, è choro eiicio. Eurip. in Helen. Ἄντε σοὶ Ἄρτεμις ἐξεχορεύθη.

Εὐχορος, in qua ampli chori duci possunt, ideóque ampla, spatiosa: vt Ἑλλὰς εὐχορος. Il. 1.

Ἡμιχορεία, altera pars chori bipertiti. Poll. l. 4. c. 5.

Καλλιχορος, in quo pulchræ choreæ duci possunt, ex quo intelligitur, pulcher, amabilis, amœnus. vt καλλιχόρεσι σκοπιαῖς, apud Eurip. in Ione. Item actiuè, pulchras choreas agitans, vel simpliciter, tripudijs se oblectans: vt καλλιχόρων δ' ἐλφίων, apud eundem in Helen.

Καταχορεία, species cantus quo in Pythijs ludis repræsentabatur Apollo iam ouans. Poll.

Μεσόχορος, qui medius in choro est. Plin. ep. 2. ad Max.

Παρακορεύω, choreas agito apud. vnde apud Euripid. in Ione, παρακορεύω μέλος περὶ τρίποδι, tripodi, apud quem choreæ ducuntur.

Περιχορεύω, idem quod ἀμφιχορεύω.

Περιχορεύω, pro iisdem. Hesych.

Πρόχορος, in choro seu chorea iunctus, in choro astans. Apud Aristoph. etiam sic dicitur fœmina quæ cum alio aut alia saltat, teste Poll.

Συγχορεύω, vnà tripudio. (leg.

Συγχορευτής, qui vnà choros exercet & celebrat. Plat. de

Συγχορεύσιμα, quæ alicui in chorea iuncta est & adstat. Poll. ex Aristoph.

Τριπόδιχορος, tripudiis se vel alios oblectans: epith. Apoll. in Epig.

Τριπόδιχορα, vna ex nouem Musis: apud Plut. symp. 9. probl. 14.

Τεταχορεία, triplex chorus. Poll. l. 4. c. 15.

Φιλόχορος, chori seu chorearum amans, vt φιλόχορος αὐδάρ, apud Eurip. in Iph. Aul.

Φιλοχορευτής, choreas ducendi studiosus. Aristoph.

ΧΟΌΡΤΟΣ. ου. ὁ, fœnum. Xen. Pæd. 8. μή τι ἵππους ἀχυρώσας χόρτῳ ἐμβαλλετε. Sic Plutarc. in apophth. πυθομένου ὅτι χόρτος ἐκ τῶν τοῖς ἐσπέρας. Interdum dicitur de herba adhuc virente: vt Matth. 13. & Marci 4. Aliquando pro quolibet cibo sumitur: vt apud Athen. lib. 7. αὔριον μισθοῦ σεῖτον, καὶ πείθετον πολλάκις ἡμέρας χόρτον. Item septum quo cincta est cort. vt Il. λ. αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Et Iliad. ω. αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κ' ἀόρητος.

Χορτώδης, ωδες, ὁ ἡ ὁ, herbaceus, gramineus, ad formam fœni seu graminis accedens. [l. 4. c. 8.

Χορταῖος χιτών, tunica hirsuta, qualem Sileni gestabant. Poll.

Χορτάριον, τὸ, idem quod χόρτος.

Χορτάζω, gramine paleo, fœno sagino. Hesiod. in Erg. Et simpliciter, paleo, alo: vt apud Athen. lib. 2. Βολβοὺς τ' ἐμαυτὸ χορτάσειν ἐλπίζομαι. Interdum, satio, exaturo: vt Χορτάσαι ἄρτοις, Marci 8.

Χόρτασμα, τὸ, pabulum, cibus. Act. Ap. c. 7.

Χορτασμός, saturatio, repletio. Poll. l. 6. c. 8. ex Alex. comico.

Composita.

Ἄχορτος, ὁ ἡ ὁ, insatiatus, inexpletus: vel insaturabilis, inexplebilis. Hesych.

Δύσχορτος, graminis seu fœni non ferax, graminis penuria laborans: ex quo intelligitur inculturus, desertus, inamœnus. Eurip. in Iph. Taur. Δυσχόρτους εἰκῶς ναίω.

Εὔχορτος, fœno seu gramine abūdās, vt εὔχορτα πεδία. Poll. l. 7.

Συγχορτος, gramine consitus: vel simpliciter, consitus: vt εὐγχορτοι Ὀμόλας ἐνωλοι πεύκαισιν, torrentes piceis arboribus consiti, Eurip. in Herc. fur.

Χοῦς. Χόω, &c. vide in Χέω.

Χραίνω. Χραισμέω, &c. in Χράω.

ΧΡΆΩ. F. ήσω. Pass. χρασθῆναι, commodo, commodato do, do vtendum: vnde apud Plutarch. κέχρασθαι, commodauit, & κεχρῆσθαι, vt apud Demetr. φροντιλθὼν τὸ παρὰ ἡμῶν ὀκτακόσιον χρῆσαι χιλίας σεμνοσόφας πυρτίσι τε μέλιν. ¶ Item oraculo edo, responsum reddo oraculo, prædico, vaticinor. Eurip. in Iph. Taur. σοὶ μ' αὖ πέμπουσ' ἐς ἄρχω ἤκαχε χρῆσις, oraculo reddito. Apud Hermog. de stat. Ἀνὴρ φρόνιμος ἐχρᾶ. Apoll. Arg. 2. Ἔχραον δὲ ὑκάστῳ πάντα, prædicebat omnibus futura. ¶ Item coloro, imbuo, tingo, vel polluo. Hesych. ¶ Item inuado furiosè, & cum impetu aggredior: vt Il. φ. Ἤρα τίπτε σὺς ἐμεῖο μόρον χρᾶσε κλάδεσσι Ἐξ ἄλλων. Sic Od. κ. Πῶς ἄλλοθεν Ὀδυσῆος, τίς σε κακὸς ἔχρασε δαίμων, furiosè te est aggressus?

¶ *Deriuata à χρᾶσθαι, commodare, mutuo.*

Κεχράω, ῶ, & κεχρημι, idem quod χράω, commodo. Demosth. τῶν χρημάτων οἱ τῶν ἡμῶν κεχρημένοι τι βούλει. Sic & apud Plut. in Pomp. & Greg. de bapt. Particip. κεχρημένος, qui vtendum rogauit: apud Plut. ἐκ δυσωπίας.

Χράομαι, οῦμαι, Perf. κέχρημαι, commodato accipio, mutuor. Plut. in Ant. ἐπαιτεῖν ὅτι χρυσάμβρους παῖς παρ' αὐτὸ τοὺς τῶν πολεμίων ἀποστέρουσι, quod nummos non reddiderat quos vtendos acceperat. Item vtor in qua significat cum dat. rei plerunque iungitur: vt apud Plut. in Rom. χρῶν βολαῖς λίθων πρὸς ἀλλήλους. Interdum cum dat. & accusat. vt Aristoph. Τοῖς δ' ἱμβαδίοις τί χρήσεταί τις, εἰπέ μοι; quem in vsum conuertet aliquis calceos? Interdum & dat. perf. habet: vt apud Dem. in Mid. ἐπεὶ μοι προσήκοντες τῷ χρωμένῳ αὐτῷ, vtentium ipso, i. familiaritate eius. Dicitur & χρῶμαί τοι φίλῳ, & χρῶμαί τοι ἐχθρῷ, vtor te inimico: vt apud Liban. § Aliquando χράομαι significat vtor, i. prædictus sum: vt τοιούτῳ δ' ἔρωτι χρώμαι apud Isocr. nec habeo. vt apud Thucyd. πόλεις οὔτε ἔρωτι ἐν κεκτημένοι πολυτελέσι χρωμένοις. Exponitur & fum: apud eundem lib. 6. ταῖς θυμοῖς αἷς μείζοσι ἢ κατὰ τὸν ὑπάρχοντα ἐχρῶντο, maiores erant eius cupiditates. Χρῶμαι λόγῳ, interdum exp. fatione prædictum esse. Interdum significat, verba facere, loqui. vt apud Soph. in El. & Plut. in Num. Significat & respondere, apud Plat. in Phæd. πάνυ ἐδοκούμην ἐν τοῖς ἐμοῖς τοῖς χρῆσθαι τῷ λόγῳ αὐτῷ, neminem futurum putabam qui ei respondere posset. Χρῶμαι τοῖς πράγμασι, interdum est potiri rebus, esse in summo actu rerum. vt apud Plutar. interdum est gerere & administrare res. vt apud Dem. Olynt. 2. & Isocr. in Archid. Sic καλῶς χρῶμαι φίλοις, honestè se gerere erga amicos. apud Xenoph. Χρῶμαι βίῳ, vitam agitare, viuere apud Synes. Τέλει χρῶμαι, mori. Herodian. Dicitur & χρῶμαί τι τινὶ ἀνθρώπῳ, aliquid de homine aliquo statuere, vt apud Thuc. l. 2.

Χρῆμα, &c. vide suo loco. Χρῆμα, ὁ, exp. commodum, vtilitas. vt apud Herodot. ἐπαυτῷ θέσθαι τῷ χρήματι αὐτοῦ.

Χρήστεια, ἡ, vsus. Herodian. Plut. &c. Exponitur &, commodatum. Aristot.

Χρήσιμος, ὁ ἡ ὁ, vtilis, commodus. Dem. philipp. 1. ἀνθρωπίνων αὐτῶν χρήσιμον τῇ πόλει. Dicitur & χρήσιμος ἄνθρωπος τις & ὅς τις, apud Aristoph. & Plut. Dicitur & χρήσιμος, fœm. gen. apud Aristot. in Polit.

Χρησίμως, vtiliter. Thuc.

Χρησιμεύω, vtilis sum, commodo, commodus sum. cum dat. Luc. & Greg. Et cum εἰς seq. accus. apud Alex. Aphrod. in top. lib. 1. item in vsu sum, vsitatus sum. Exponitur etiam, commodo afficio.

Χραισμέω, opitulor, opem fero: dictum (vt quidam putarunt) quasi χρησιμῶ. Iliad. π. Ἀ' δ' ἔλαθ' ὑπὸ δοῦρ' ἐλάλητο δὲ οἱ χραισμήσειν Ἀχιλῆος. Sic & Iliad. α. & alibi.

Χραισμὴ, auxilium, remedium. Nic. in Ther.

Χραισμήτωρ, ορος, ὁ, auxiliator, opem ferens. Nonn.

Χραισμήσας, ασα, ὁ, idem. Nic. in Ther.

Χρεώστης, ου, ὁ, qui commodauit vel mutuò dedit: creditor. apud Aristoph. in Nub. & Phocyl. Item qui commodatò accepit, debitor: idem apud Phocyl. & Dem. in orat. pro Phormio.

¶ Aliam signif. vide in χράω, oraculum edo.

Χρεῖος, ία, ὁν, vtilis, commodus: Aristoph. in Nub. Plut. in quæst. Hellen. Item bonus: vt χρεῖοι & πονηροὶ opponuntur apud Xenoph. in Athen. rep. Sic χρεῖος δόξα, χρεῖος ἐλπίς, &c. apud Aristoph. & Dem. Interdum pro strenuo ponitur. vt apud Thucyd. lib. 3. Interdum significat mitis, clemens, benignus. vt apud Theocr. idyl. 15. Χρεῖος ἀ ἐὐλόφυμος ἀνὴρ ἐς. Sic & apud Herodian. lib. 4. & in epist. Paul. ad Ephes. cap. 4. Exponitur &, suauis, iucundus, facilis: apud Matth. cap. 11. & Greg. Item lenis, in metaph. signif. vt χρεῖος ὀδὼν, apud Menand. in hoc versu, Φθονεῖν δὲ χρεῖος ἐμοὶ κακοῖ.

Χρεστότης, ητος, ἡ, vtilitas. Item bonitas, apud Plut. & Herodian. Item clementia, benignitas. in epist. Paul. ad Gal. cap. 5.

Χρεστόομαι, benignitate vtor, clementer me gero: in epist. ad Cor. 1. c. 13 Exponitur &, probè ago. Basil.

Χρεστοῦς, qui nouit commodè vti rebus. Aristot. Oecon. l. 1. Exp. &, qui est frugi.

Χρεστοῦς, frugaliter, vtiliter.

Χρεστήριος, vtilis, vsum præbens. Athen. ¶ At χρεστήριον, τὸ, vnde χρεστήριος, cædes, corpora occisa. Sophocl. in Aiace.

Χράω, Χρῆ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντικαταχράω, ῶ, seu ἀντικαχράω, vicissim commodo seu vtendum præbeo.

Ἀνάχρη-

Ἀντίχρησις, εως, ἡ, mutuus vsus: vt quum ei à quo res aliqua vtenda accipitur, alia vtenda vicissim datur.

Ἀπεχράσμην, aduor. Aristot. Oecon. 2. ἀπεχρᾶτο τῷ σκεπτικῷ. ¶ Item vtendo consumo, vsu attero. Plut. in Cæs. Exponitur & archaicoter vtor, apud Luc. in tyr. Item pro simpl. χρῶμαι. Plutarch. Pomp. ¶ Item interficio. Aristoph. τοὺς ἄνδρας ἀπεχρᾶτο τοὺς παρ' ἐκείνῳ. ¶ Item contentus fuit, apud Herodot.

Ἀπόχρησις, abusus. Item, interfectio, occisio.

Διαχράσμαι, idem quod χράομαι, vtor. Herodot. διαχρᾶν τῇ πόσει τῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Apud Arrian. οὐδ' ἀλίγῳ διαχρᾶσθαι χαλεπῶς, ex ægre se sustentare exiguæ aquæ vsu. ¶ Item διαχράομαι, idem quod ἀποχράομαι, interficio. ¶ Διαχρῆσθαι exp. etiam, mutuo sumi: vnde διαχρήσεις, mutuò sumptus.

Ἐγχρᾶσθαι, vtor: id est, familiaris fuit alicui. Plat. de leg. l. 12.

Καταχράομαι, abutor. Synes. ep. 63. χρῆσθαι δὲ καὶ ταῖς τῆς δυναστείας φίλοις καταχρῆσθαι. Item pro χράομαι, apud Plat. ep. 8. καὶ ἀρθεὶς καταχρῆσθαι δωρεᾷ. Item immodicè vtor, absumo, profundo, consumo, apud Luc. & Plut. in Demetr. Hinc præt. καταχρῆσθαι, absumptum esse seu consumptum, vel absumpta aut consumpta. Isocr. in Paneg. ¶ Item καταχράομαι, malè accipio verbenus, vel morte afficio cum dat. per. Æschin. in Tim.

Καταχρήσις, ἡ, abusio, abusus. Est & scheuma apud rhet. de quo Fabl. 8. c.

Καταχρηστός, abusiuus, per abusionem dictus.

Καταχρηστικῶς, abusiuè, per abusionem, apud gram.

Διαπρεπεστάτοις χρήσασθαι, exp. abutor apud Aristot.

Προκαταχράομαι, ante vtor. Item prius consumo: vnde προκαταχρήσεται, prius consumetur esse. Demosth. περὶ στεφ.

Παραχράομαι, idem abutor. Plutarch. περὶ φιλοστ. ¶ Item neglig o, pereor, floccifaciò: apud Herodot. παραχρησάμενοι τῷ βασιλέϊ χρήματα.

Παράχρησις, idem quod καταχρήσις. Suid.

Πεχρῆσθαι, insuper vtor. Et simpliciter, vtor. Plat. in Tim. τοῦτο τῷ πυρὶ χρώμενοι πολλὰ εἴληφεν.

Δοχράσθαι, commodatò peto: vel vtendum accipio. Polyb. libro primo. Ἀπορῶν συγχρησάμενος ἐκείνῃ. ¶ Item vna cum alio vel alio vtor. Exponitur &, commercium habeo. Ioann. cap. 4.

Ἀπὸ composita, itidem cum præpos. quorum tamen significatio à præcedentibus diuersa est.

Ἀπόχρῃ, sufficit, satis est. Pausanias, οὐ ἀπόχρῃ σοι ἐκτίμησις μισθοῦ. Sic & apud Herodotum. Ἀπόχρεω κεῖνο χρῆσθαι. Infinit. Ἀπόχρῃν apud eundem. Participi. Ἀπόχρων, sufficiens, apud Plut. in Public. indémque apud Luc. & Synes.

Ἀπόχρῃντος, sufficienter, satis, abunde, quantum satis est, apud Suid. & Hesych.

Ἀπόχρη, idem quod ἀπόχρῃ. Præt. imperf. ἀπόχρη. Fut. Ἀποχρήσει. Aor. 1. ἀπόχρησε. Infinit. Ἀποχρῆσαι pro ἀποχρῆσαι, per apocopen, vt Eust. tradit Luc. Ἀπόχρη σοι φράσαι κεφάλαια εἰπεῖν, satis est prima capita exponere. Demosth. adversus Midam, οὐκ ἀπόχρησε ὑμῖν ἀπὸ Φρυνίου καὶ &c. non satis illi fuit. Idem pro cor. καὶ οὐκ ἀπόχρη σοι ταῦτα, nec verò his contentus erat. Rursus apud Luc. Ἀπόχρη εἰς ἡμέρας.

Ἐκχρᾷ, sufficit, vt apud Herodot. οὐκ ἐξέχρησε σφι ἡ ἡμέρη, non sufficit eis dies, defecit eos dies. Apud eundem. ἐκχρήσει πειρηκέναι τοῦδε, exp. ex vsu erit hanc iniuriam intulisse.

Καταχρᾷ idem quod præcedentia, apud Herodot. lib. 1. Sic καταχρήσει, sufficiet, satis erit, apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἄχρης, ὁ, ἡ, ἡ, inutilis, incommodus. Dem. Philipp. 3. Aristot. in Oecon. Interdum inusitatus. Item improbus: vide & χράω in secunda signif.

Ἀχρήστως, inutiliter. Item inusitatè.

Ἀχρηστία, ἡ, inutilitas. Appian. Item simpliciter, non vti. Plut.

Ἀχρηστῶ, vel ἀχρηστῶμαι, inutilis sum, vel inusitatus sum.

Εὐχρης, vitæ & victui vtilis.

Δύσχρης, quo difficulter vti possumus. Xen. Pæd. 3.

Δυσχρηστία, ita vt facilè vti non possis. Polyb. l. 16.

Δυσχρηστία, difficultas vtendi re aliqua, incommoditas. Exponitur &, anxietas, & inextricabilis difficultas, apud eundem libro 1.

Δυσχρηστῶ, difficilis vsus sum, aut nullius sum vsus. Idē l. 1.

Δυσχρηστοῦμαι, vsu rei cuiuspiam offendor. Athen. l. 3. Item incommodè & impeditè vtor. inextricabili difficultate oppri-

Δυσχρήστημα, τὸ, incommodum. (mor. Polyb.

Εὐχρηστος, cuius facilis est vsus, vsui accommodatus. Polyb. Exponitur etiam, vtilis.

Εὐχρηστως, commodè, vtiliter.

Εὐχρηστία, vtendi facilitas, vsus commodus. Polyb. Exponitur & vtilitas. (Diosc. l. 1.

Εὐχρηστῶ, facilè seu cōmodum vsum præbeo vel vtilis sum.

Εὐχρηστοῦμαι, commodè tractor, commodis afficior, seu beneficiis. Plut. in apophth.

Εὐχρήστημα, commodum.

Ἡμίχρηστος, semibonus, semiprobus. Aristot. polit. 5.

Κακοχράστος, qui malitia vtitur: τοῖς κακοῖς χρώμενος. Theocr. idyll. 5. κακοχράστου γὰρ ὁ δᾶμος.

Μεγάχρης, bonorum ofor. Xen. Hellen. 1.

Παγχρης, ad omnia vsū præbēs vel omnino vtilis. apud eūdē.

Πολυχρηστος, ad multa vtilis seu commodus. Exponitur & multum vsitatus. Gal. ad Glaue.

Φιλόχρηστος, amans bonorum, item æquus, bonus. Xen.

¶ Deriuata à χράω oracula edo.

Χράομαι, ῶμαι, oraculum consulo. Od. α. Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο. Æschin. τοὺς συμβουλευσόμενοι καὶ χρησόμενοι τῷ θεῷ. Sic & apud Plut. in amat. narr. Passim χρησθῶμαι dicitur quod oraculo editum est, apud eundem Plut. de sera num. vindict. Hinc & χρηστέον, quod oraculo responsum est.

Χρεσμός, ὁ, idem quod τὸ χρηστέον, responsum, oraculum. Aristot. Plut. &c.

Χρεσμῳδός, ὁ, qui oracula edit, vates. Hes.

Χρηστήριον, τὸ, locus in quo eduntur oracula, cortina. Plut. de Pyth. Significat & idem quod χρεσμός. apud Herodian. & Schol. Soph.

Χρεσπεκάζομαι, oraculum consulo seu sciscitor: vel confero me ad locum in quo editur oraculum ad responsum accipiendum. Xen. & Alciphr.

Χρηματίζω, oraculum reddo. Greg. ὁ θεὸς χρηματίζων Μωϋσεῖ τὸ ἔθνος. item generaliter, responsum do postulatis alicuius: vt φρεσβεύσας χρηματίζει. apud Diodor.

Χρηματίζομαι, oraculo admoneor, vel diminutè admoneor: Matt. c. 2. & alibi in scrip. sac. vide & in Χρῆμα.

Χρηματισμός, οῦ, ὁ, responsum diuinum seu oraculum aut mandatum. Rom. 11. item responsum quod dant magistratus postulationibus aliquorum: Athen. In hac signif. dicitur & χρηματισμός: de quo plura in Χρῆμα.

Χρείω, χρείσω, oracula edo. Apoll. Arg. 2. Χρείων ἀστερίοις ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι. (Χρεία.

Χρέος, quomodo huc pertineat, vide suo loco. At Χρύζω, vide in

Composita.

Ἀπεχράω, ῶ, idem quod χράω. Suid.

Ἄχρηστος, cui oracula nihil respondit. Athen.

Δυσχρηστος, exp. κακόμαντις. Suid.

Ἰδόχρηστος, Pythico oraculo editus vel comprobatus: vt πυθόχρηστος νεανίας. Eur. in Ione, & πυθόχρηστος τοῖς νόμοις. Xen.

¶ Deriuata à χράω, coloro, vel pollu.

Χράομαι, ῶμαι, polluor. Hes.

Χραύω, leuiter saucio, summam tantùm cutem vulnerando perstringo: propriè, leuiter vulnerans, sanguine corpus fœdo. Id. e. Eustath. tamen compositè etiam dictum vult quasi Χροὶς αὔω, i. θίγω καὶ ἅπτομαι. ¶ Exponitur &, appropinquo.

Χραῦσις, εως, ἡ, anchora vncū dūtaxat vncum habens. Hesyc.

Χραίνω, itidem coloro, imbuo. Interdum & vngo, lino, seu inungo, illino: vt apud Nic. in Alexiph. Τῷ μὲν (sc. τῷ ξίφει) Γεφύραιοι σημαδὲς χαλκήρεες αὐγμὴν Χραίνεσκον. Item contamino, fœdo, inquino: vt apud Eurip. in Hippol. Steph. Τὸν δὲ μ' ἀπαρνηθεῖσ' μὴ χράνῃ λέχη.

Χρόα, Χρόω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀποχραίνω, idem quod χραίνω, colorem do, vel floribus ornō. Plat. de rep. l. 6.

Ἄχραντος, & Ἄχραντος, ὁ, ἡ, impollutus, incontaminatus, intactus, prius apud Hesych. posterius apud Eurip. in Iphig. Aul. legitur. Ἄχραντον αἷμα καὶ παρθένου δέμας. Pro Ἄχραντος dicitur & ἄχρας: apud Nic. in Ther.

Καταχραίνω, idem quod χραίνω, in Epigr.

¶ Quæ sequuntur composita sunt ex χράω significante ὀνυχίζω.

Ἐγχράω, seu ἐγκραίω, idem quod χράω. Item transfixio, impingo, intringo, infligo. vt apud Herod. ἐνέχραον εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον.

Ἐπιχράω, itidem significat innado, adorior vehementi cum impetu. Iliad. κ. Ὡς δ' ὅτε λύκοι ἀρνειοῖν ἐπέχραον ἠὲ κάπροισι. Sic & Od. β. & apud Apoll. Argon. 2.

Ζαχρηής, ἐς, ὁ, ἡ, magno cū impetu irruēs & inualēs. Il. 1. & μ.

ΧΡΕΙΑ, ας, ἡ, vsus, vtilitas, commodum. Isocr. Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων χρείαν ἕκαστος οἶδεν. Plut. κοινωνίας ἔδει χρείας σπουδαίας ἐμπορεύματα, societatis pignora, vtilitatis priuatæ cauta vitæ. In plur. χρεῖαι, vsus. vt apud Aristot. Oecon. 1. εἰς τὰς καθ' ἡμέραν χρείας ἀναλίσκειν, in quotidianos vsus impendere. Datiuus χρείᾳ interdum exp. vice, loco: vt apud Laërt. in Aristot. Sic dicitur aliquid χρείαν παρέχειν τινός & ὑπαλλήλου, vsum præbere. * Deriuatur à verbo χρᾶσθαι, i. vtor. ¶ Apud Rhetores χρεία est dictum breuiter aliquid ostendens, aut factum, scitè in personā certam quōdve pro persona fit, collatū, vt definitur à Theone. Alij exp. celebre & apophthegmaticum responsum: apud Laërt. ¶ Item χρεία, indigentia, egestas, opus: vt ἐν χρείᾳ εἶναί τινος, aliqua re egere. Aristot. in polit. Εἰ τὸ χρείᾳ ὄντες, egeni, inopes. Dem. Sic Χρεία τῶν τύχῃ, opus est hac re. Sic Χρείᾳ τῆς ἐμῆς: apud Eurip. Exponitur etiam, necessitas, vt cū

vt εἰς χρείας ἢ μάχεσθαι ἀφικνεῖσθαι, eò venire necessitatis vt dimicandum sit: Plat. de leg. ¶ Item χρεία, negotium: vt exp. Act. Apost. c. 6. Sunt tamen qui ibi exp. necessarium munus, vel necessarium negotium.

¶ *Derivata & composita ex* χρεία *in prima signif.*

Χρεῖος, ία, ον, ὁ, ἡ, vtilis, commodus. Plut. Herodian.

Ἀχρεῖος, ία, ον, inutilis. Plat. de rep. l. 2. ἀχρεῖοι ἄλλο ἔργον πεφύκασιν. Ἀχρεῖον, adueribialiter capitur pro ἀχρείως, inutiliter: apud Homer.

Ἀχρείως, idem quod ἀχρεῖον.

Ἀχρειόω, inutilē seu inutile reddo: vnde in Ps. Dauid aor. pass. ἠχρειώθησαν. Et apud Eust. ἀχρειοῦσι τὴν ἐμπειρίαν ἀρετῶν.

Ἀχρεῖος, poeticè dicitur pro ἀχρεῖος: apud Hesiod. in Erg. Pro quo legitur & ἀχρηΐς, apud Hesych.

Ἐυχρεῖος, valde vtilis.

¶ *Derivata à* χρεία, *indigentia, egestas.*

Χρέος, egenus, inops. Philo de vita Mos. l. 1. ἀφιλοκτήμων ὑδ' ὑπεμπίμπλασθαι δεῖ χρέος ὁ βεβιωκώς. Sic & alibi apud eundem. At χρεῖος pro χρεῶν, vide in χρεῶν.

Χρεώ, Ionicè, idem quod χρεία, cum genit. Il. α. Exponitur & necessitas. Il. α. & Od. δ. Pro eodem dicitur & χρεῶ. Il. ι. & alibi apud Hom.

Χρῄζω, egeo, indigeo, cum genit. apud Plut. Herodia. &c. Exponitur & desidero: vt apud Sophocl. in Aiace, Αἰσχρὸν γὰρ ἀνδρὸς ἢ μακρᾷ χρῄζειν βίου. Ὅστις κακεῖνον ἡδὺν ἐξαλλάσσει. Item volo. Aristoph. in Nub. δεινὸν ἀτεχνῶς, εἴ τι χρῄζοιεν. Itē rogo, efflagito, peto, vt apud Herodot. Χρῆναι σφέων βασιλέα. Eur. ἔστι χρῄζω, instā peto. ¶ Sumi dicitur & pro χράω, oraculum edo: apud Athen. lib. 8. ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρῃζεν. Sed sunt qui legendum putent ἔχρησεν, vt sit aoristum primum à χράω.

Κεχρημένος, egens, indigens: vt βίου κεχρημένος. Hesiod. in Erg. Itē egenus, inops: vnde apud Hom. & Hesiod. κεχρημένος ἀνήρ. (oraculum. Herodot.

Χρησμοσύνη, egestas: indigentia: sæpe apud Theogn. ¶ Item

Χρηΐζω, idem quod Χρῄζω Od. ρ. Οὔτοι χρηΐζω ἐκείνου λαπεῖν αἷμα δίκην.

Χρή (impersonale) opus est. Od. ξ. οὐ μὲν γὰρ σε χρὴ ἔτ' ἀιδρείας ἐνιδεῖν, non tibi opus est verecundia. ¶ Item oportet, decet, par est. Il. α. Χρὴ μὲν δὴ τό γε μῦθον ἀπολήξαι ἠδὲ πιθέσθαι. Sic χρὴ φυγεῖν, apud Plat. & χρὴ πολεμεῖν, Thuc. Interdum omittitur infinit. vt apud eundem l. 1. Pict. in perf. ἐχρῆν & χρεών, oportebat. Xen. apomn. l. 1. χρεὼν τὴν Σωκράτους καὶ πολλοὺς διδάσκειν. Interdum exp. fatale erat. Interdum χρεὼ pro χρεών, ponitur: vt apud Eur. * Scribit autem Eust. quosdam χρὴ per apocopen dictum voluisse pro χρῄζει, ideoque etiam acuto tono notari: alios putasse aduerbium esse.

ΧΡΕΜΕΤΙΖΩ. Fut. ίσω, hinnio, hinnitum edo: apud Herodot. Xenoph. Lucian.

Χρεμετισμός, & Χρεμέτισμα, hinnitus. (τιστικόν.

Χρεμετιστικός q. d. hinnibilis, vt equus dicitur esse animal χρεμε-

Χρεμεθόω, ῶ, idem quod Χρεμετίζω. Χρεμεθω, idem.

Χρεμείζω, per syncopen pro Χρεμετίζω: vnde apud Hesiod. in Asp. ὀξέα χρεμείζων.

ΧΡΕΜΠΤΟΜΑΙ, screo, exscreo. Luc. Χρεμψάμενος πλατὺ καὶ καθαρὸν μέν. Idem. οὐ ἐμμελῶς ἐχρεμπτόμεθα.

Χρέμμα, τος, screatus, sputum. Diog. Laert. Χρεμψις, idem.

Composita.

Ἀναχρεμπτόμαι, exscreo, screatu egero.

Ἀναχρεμψις, exscreatio, aut cum screatu egestio. Itē extussitio. Gal. comment. in Prorrhet. l. 1.

Συναναχρεμπτόμαι (*decomp.*) vnà exscreo, vnà cum screatu egero. Luc. in somn. συναναχρεμψάμενος τοῦ φλεγμαίνοντος.

Ἀποχρεμπτόμαι, exscreo, exscreatu, eiicio.

Ἀποχρέμμα, id quod exscreatum seu exscreatu eiectum est, sputum. Hesych.

Ἀποχρεμψις, exscreatio, Hippocr. aphor. sect. 4. art. 46.

Ἀποχρεμπτικός, exscreabilis.

Ἐγχρεμπτόμαι, inspuo, exscreo, in.

Ἐγχρέμμα, τος, quum in aliquem exscreamus. Plut.

Καταχρεμπτόμαι, exscreo in, conspuo: vel despuo. Aristoph. in Pace. Εἶτ' καταχρεμψάμενος μικρὰ καὶ πλατὺ μάλα.

ΧΡΕΟΣ, (& poeticè χρεών) ους, τό, interdum etiam χρέως & χρέους, (quod Atticum esse tradunt nonnulli) debitum, mutuum æs alienum: vt χρεὼ ὀφείλειν. Il. λ. & χρεὼ δόμεν ἠδὲ φέρεσθαι, apud Aristoph. Sic Aristot. Oecon. 2. ἡ πόλις ἢ χρέως ἀπηλλάγη, ciuitas ære alieno liberata est. Dicitur & διαλύσασθαι χρεῶν, apud Plat. de leg. * Item fatum, mors: q. d. debitum fatale, Aicipbr. epist. 26. ξῶν μὲν γὰρ καὶ τεθνάναι μεμνῆσθαι) ἡμῖν. ὡς ὄν τὸ χρεὼ φορεῖν. ¶ Interdum χρεὼ ponitur pro munere seu officio: vt apud Sophocl. in El. εἰ δ' ἦν ἄμεινον τὸν σὸν μιλεῖν ἐμοὶ θάνατι φυρῶσαι χρεὼ, tuum implere munus. Sic Eur. χρεὼ σὸν τόδ' ἀνδρὶ εἰσκεῖν, tuum est munus, tuæ sunt partes. Nonnunquam exp. negotium. Item res, vel causa: vt apud Oppian. Τί χρεὼ ὦ μητέρων ἢ λυθῶ ἡμέτερα γυναῖκες; Hippoc. in ep. ad Damagetum, τί δὴ σε χρεὼ δεῦρ' ἵκεσθαι ἐπαμύνοντα; quæ causa te hue venire pepulit? ¶ Item χρεὼ, indigentia, egestas: vt Epigr. li. 4. Μόχθων τοσαυτίων οὔ σοι χρεὼ. Aristoph. in Acharn. Τί δ' οὐ βλάπτει γὰρ ἡ δι' ἐχθὲς πλάνη χρεὼ; Herodot. χρεὼ ἔχω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἑλλήνου. Interdum ponitur etiā pro necessitate: vt χρεὼ εἰλέ μιν ἐδ δύφ apud Nonn. ¶ Ponitur & pro χρεία, i. vtilitas: apud Eur. ¶ Item χρεὼ, vaticinium, oraculum: vt quidem nonnulli accipiunt. Od. λ. Ἤλθε Τειρεσίας καὶ χρεώ. alij tamen aliter exponere malunt. * Deducitur autem χρεὼ in prima signif. (ex quo nonnulla sequentium pendent) à χρέω, significante do mutuò & mutuò accipio: in postrema autem signif. itidem à χράω, i. oracula edo.

Χρεώστης, ου, ὁ, debitor. Plut. & Herodian.

Χρεωστέω, ῶ, sum debitor, debeo. Greg.

Χρεωστεῖται, deberi. Idē χρεωστεῖται σοι μισθὸς τῆς δουλείας καὶ πλουθείας.

Χρεωστίω, idem quod χρεωστέω.

Χρεών, τό, idē quod χρεός, fatum, fatale debitum. Herodot. & Pausan. Interdum, fatum, i. mors: vt apud Luc. Hermot. Annotant grammatici vocem indeclinabilem esse, ac pro fato seu morte cum articulo semper vsurpari. At χρεὼν sine articulo, habens subauditum verbum δεῖ interdum exp. necesse est, oportet, fatale est: apud Hom. & Plat. in Tim. Interdum exp. decet, conuenit, fas est: item operæpretium est: apud eundem Plat. Eur. & Aristoph.

Composita.

Ἀξιόχρεως, ὁ, ἡ, qui soluendo est, locuples. vt ἀξιόχρεως ἐγγυητής, apud Dem. Philip. 4. Item generaliter, sufficiens, par, idoneus, cum infinit. apud Herodot. & Dem. Cum præpos. εἰς, sequ. acc. Paus. item satis amplus, non aspernandus, non pœnitendus vt μισθὸς ἀξιόχρεων. apud Athen.

Ἀξιοχρέως, sufficienter. Hes.

Καταχρεώς, seu καταχρεές, ere alieno pressus, obæratus, apud Syn. Metaphoricè in lib. Sap. c. 1. ἐν σώματι καταχρεῖ ἁμαρτίας, in corpore obnoxio peccato. (mitur. Hes.

Ὑπόχρεως, qui supra facultates est obæratus seu ære alieno pre-

Ὑποχρεώς, (q. d. qui subiacet æri alieno) obæratus, qui ære alieno premitur. Aristoph. in Nub. Exponitur & generaliter obnoxius obstrictus: vt ὑπὸ χρεὼς τῇ συκοφαντίᾳ. apud Polyb.

Χρή. Χρῄζω. &c. vide in Χρεία indigentia.

ΧΡΗΜΑ, ατος, τό, res, negotium. Plat. in Gorg. ἐπειδὰν δὴ ἄνδρε δύο ἐρίσωσιν ἐν τῷ φιλοσοφῷ, καταγέλαστον ὦ Σώκρατες, τὸ χρῆμα γίνεται. Sophoc. in Aiace. τὶ χρῆμα δρᾷς; quid rei agis? Interdum χρῆμα λῆρος dicitur esse πολύ, μὲν καλόν, &c. quod ipsum est πολύ, &c. vt apud Aristoph. in Nub. πολὺ χρῆμα τεμάχη τε κρεῶν ἀπολιμπάνει, i. πολλὰ λιμάττει κρέα ἀπολιμπάνει. Sic apud eundem initio Nubium, τὸ χρῆμα νυκτὸς ὅσον ἀστέρας ἔχει, i. noctes quā sunt infinitæ. Sic apud Luc. παγκαλὸν τὸ χρῆμα παρθένος, i. pulcherrima virgo. ¶ Apud tragicos idem significat quod χρεία, indigentia, necessitas. Eust. ¶ Χρήματα, dicuntur vtensilia & instrumenta ad colendum agrum necessaria: vt apud Hesiod. in Erg. χρήματα δ' εὖ εἰδὼς πάντ' ἄρμενα ποιέσασθαι. ¶ Itē pecunia: interdum generaliter, bona fortunæ, facultates: vt Xen. in Oecon. ὡμολογημένως γε, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ, ὅπερ ἄρτι εἴρηται, καὶ ὠφελεῖν καὶ χρήματα εἶναι. Peculiariter de mercibus dicitur apud Dem. in Orat. πρὸς τοὺς Λακρ. ἀντιγραφὴν ἔχειν πάλιν χρήματα. * Deducitur autem χρῆμα παρὰ τὸ χρᾶσθαι ab vsu.

Χρηματίζω, rebus explicandis constituendisque vaco, actui rerum operam do, ius reddo. Diod. in hist. Alex. ἐν τῷ πρόσθεν εἰώθει ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενος κλίνας ἀφ' οὗ ἐκαθέζετο χρηματίζειν μὴ ἵστασθαι. Sic Plut. in Camil. χρηματίζοντος τοῦ Καμίλλου ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. Lucian. ἐπεὶ ὁ Ζεὺς ἐκείνοις τοῖς ἀνθρώποις ἐχρηματίζετο, quum Iupiter hominum votis audiendis vacauit & de iis statuit. Interdum exp. refero ad populum, ago cum populo. vt apud Dem. in Mid. ἐν ᾗ τοῦτο ἐκαλεῖτο ἐνόμου κυρίου, ἐπειδὰν χρηματίσωσιν οἱ πρόεδροι τοῖς ὧν διώκουν ὁ ἄρχων. χρηματίζειν τοῖς ὧν ἂν ἐξῇ ἐκκλησίᾳ τοῖς ἑορταῖς. Interdum significat consilium agito, cōsulto, decerno, vt apud Dem. pro cor. ὅτι Νικοκλέους ἄρχοντος, βουλῆς μεμισθωμένης ἐπὶ νέᾳ βουλῇ γνώμη προτεθείσῃ καὶ γραφεῖσαι ἐχρηματίζετο, τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπηγορεύετο, de concilij sententia concilium agitatū est super iis de quib. πρυτάνεις retulerant ad curiam, quę in concione populi prius agitata fuerant. Item conuersor, commercium habeo: vt apud Thuc. ἐχρηματίσω τοῖς πόλεσι. Et simpliciter, alloquor, compello, ago cum aliquo de negotio. vt apud Dinarc. ἐν συμμάχοις τοῖς Ἑλλήνων ἐκείνοις δὲ ἐβλεπόμενος Νικάνορι καὶ κεχρηματίσθαι ὑπὲρ ὧν ἐβουλόμην, ἀλλὰ τοῦτο αὐτὸ ἀπεφάσκετο πρὸς ἐμὲ ὧν ἐν δόξῃ εἶναι. Itē negotium gero & tracto: vt apud Æschin. in epist. ad Ctesiph. καὶ αὐτὸς ἡ ἀπόφασις ἐστὶ ὧν ἐχρηματίζον Ἀθηναίοις μοι πολλάκις. Item χρηματίζω, appellor, nominor: Plut. de virt. mul. νόμος ἦν τοῖς Σπαρτιάταις μὴ πατρόθεν, ἀλλὰ μητρὸς χρηματίζειν. Sic Act. c. 11. ἐχρηματίσθη δὲ πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ χρηματίσαι τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Orta est autem hæc significatio ex præcedenti: quum cognomenta hominibus imponi soleant ex negotio quod tractant, vel ob-

vel officio quo funguntur. Exp. etiam, sum: apud Damas. ¶ Item oraculum reddo: de qua signif. vide suprà in Χράω. i. oraculum edo. ¶ Item pecuniam colligo: in qua signif. vsurpatur potius vox pass. vt apud Thuc. l. 7. ἢ οἰόμενοι χρηματιεῖσθαι μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι. Ilocr. in Busir. ἐν φιλοσοφίᾳ χρηματιζόμενοι ζητοῦσιν, ex literarum studio quæstum facere. vnde part. præt. κεχρηματισμένος, apud Dinarc. qui locupletatus est & quæstus fecit vberes.

Χρηματισμός, ῶ, ὁ, pecuniæ comparatio, studium quod impenditur comparandæ pecuniæ, aut faciendi quæstus. Interdũ & pro ipso quæstu: vt apud Plat. in Apol. Exp. &, quæstuaria negotiatio. Item res pecuniaria. ¶ Alias signif. vide suprà in deriu. ex Χράω, oraculum edo.

Χρημάτισις, εως, ἡ, idem pecuniarum collectio. Ælian. Item quæstus. Xenoph.

Χρηματιστής, οῦ, ὁ, qui colligendæ aut comparandæ pecuniæ deditus est: aut qui artem pecuniæ comparandæ nouit. Aristot. eth. l. 1. c. 5.

Χρηματιστικός, ῶ, ὁ, comparandæ pecuniæ peritus. Τὸ χρηματιστικὸν, ex quo quæstus percipi potest.

Χρηματιστήριον, ου, τὸ, locus in quo ars quæstuaria exercetur: aut locus in quo χρηματιστὰ, suam negotiationem exercent.

Composita: ac primùm ex χρῆμα, res.

Αὐτόχρημα (adverb.) re ipsa, reuera, planè, omnino, Synes. epist. 4. ἐ αὐτόχρημα Μακκαβαῖοι, οἷοι ἀν ἐγκαρτερῆσαι τῷ δόγματι. Nulla autem planè Maccabæus.

Παραχρῆμα, q. d. in ipsa re, i. dum ipsa res geritur, in præsentia, è vestigio, continuò, ex tempore. Thuc. l. 7. ἀπυθόμενοι ἐν τῷ παραχρῆμα ἢ οἱ πλέοντες παραχρῆμα. Aristop. in Pluto. ὡς χαλεπὸν εἶναι τοὺς φίλους οἱ φαινόμενοι παραχρῆμα ἔταν φανῇ τις δεῖ. Pro unque construitur cum articulo: vt apud Thucyd. l. 1. ὑπὸ τὸ παραχρῆμα ἀνάγκης, ob præsentem necessitatẽ. vel ex subita necessitate. Idẽ l. 2. τὸ παραχρῆμα ἀδοκήτου, ob præsentem lætitiam. Apud Demost. ἐκ τοῦ παραχρῆμα subitò. Et εἰς τὸ παραχρῆμα pro eodem apud Plat. Apud Xenop. αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναὶ, extemporaneæ voluptates. Dicitur & κατὰ τὸ παραχρῆμα, apud eundem, i. ex tempore & ἐν τῷ παραχρῆμα, in præsentia, impræsentiarum.

Composita ex plur. χρήματα, pecunia.

Ἀχρήματος, ον, ἡ, carens pecunia, inops.

Ἀχρηματία, pecuniæ penuria, inopia.

Ἀχρηματόω, ῶ, penuria careo, sum inops.

Ἄχρημος, ον, ὁ, ἡ, idem quod ἀχρήματος, in Solonis elegiis. Ἀχρημοσύνη, idem quod ἀχρηματία. Ἀχρημονία, idem quod ἀχρηματία. Poll. ex Plat. com. [Thuc.

Ἐκχρηματίζομαι, q. d. expilo aliquẽ pecunia, vel emũgo pecunia.

Ἐραστχρήματος, pecuniæ amans: pecuniæ auidus. Xen. apomn. l. 1.

Εὐχρήματος, pecuniosus, locuples, opulentus.

Εὐχρηματία, opulentia. [com.

Εὐχρηματόω, ῶ, pecunia abundo. Εὐχρημονέω, idẽ. Poll. ex Plat.

Πολυχρήματος, admodum pecuniosus, prædiues. Plut.

Πολυχρήματος, cui multum est pecuniæ, pecuniosus.

Πολυχρήμων, pro eodem.

Πολυχρηματία & πολυχρημοσύνη, pecuniæ abũdãtia, opulẽtia.

Φιλοχρήματος, cupidus pecuniæ, auarus. Plat. ep. 7. Dicitur etiam φιλοχρήμων, pro eodem.

Φιλοχρηματία, pecuniæ cupiditas, auaritia. Plat. de leg. Φιλοχρημοσύνη, idem Phocyl.

Φιλοχρηματόω, ῶ, pecuniæ auidus sum, sum auarus. Plat. & Φιλοχρημονέω, idem Plat. de leg. l. 5. [Plut.

Ἀφιλοχρηματία (dec.) pecuniæ contemptus neglectúique: pecuniarum nullus amor.

Χρῆμα Χρήσιμος, &c. Χρημός, &c. Χρῆσις, &c. in Χράω.
Χρῖσμα in Χρίω.

ΧΡΙΜΠΤΩ. F. ψω, appropinquare facio, appello, admoueo. Sop. in Electr. Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὸν ἰσχάδας ἔπλευ ἔχων, ἐ χρίμπτ' ἀείσεσθαι. Itẽ neutraliter, appropinquo, accedo, appello. Apoll. Arg. l. 3. Χρίμψε δ' ἔπειτα κιὼν, deinde iuit & accessit propius. Idẽ Arg. l. 2. cũ pat. ἀλλ' ὅτε νῆσον Χείμψαντες ἐπεκτάσσοντο ἐν ἠιόνεσσιν, cũ ad insulã appropinquassẽt, vbi ad insulã venissẽt. Eur. in Andron. λίμνῃ ἔγγυς ἀφικόμεθα Χρίμψαντες, ὦ τέκνον. Itẽ fulcior, fulcio me, nitor. Hes. ¶ Itẽ vngo, illino. Hesy. & Eust.

Composita.

Ἐγχείμπτω, idem quod χείμπτω, in prima sign. Herod. ἐγχρίμψας βάλλειν τῇ γῇ nauium appellentes ad terram. Idem lib. 3. ἐγχείμπτων τῇ θυλεῖ admouet fœmine. Item pro ἐγχείμπτομαι, appropinquo, propè accedo. Il. ψ. Τοῖσι μὲν ἐγχείμψας ἱππόσυνος ἄρμα καὶ ἵππους. Apoll. Arg. l. 2. ἕως μυχάτῃ ἐνιχείμψετο θαλάσσῃ.

Ἐγχείμπτομαι, appropinquo, propè accedo. Herod. lib. 4. & Hom. Il. ϕ. At Il. υ. Ἀσκάλαφος δ' ἐγχείμφθεν, quidam exp. impactus, [inclinatus.

Ἐμπχείμπτω, idem quod simplex, vnde ἐμπχειμφθεὶς, innixus & Συγχείμπτω, collido seu commito & coite facio vnde συγχείμφθεις, collisus, offensus.

ΧΡΙΩ. F. ισω, vngo, perungo, inungo: seu lino, oblino, illino. Odyss. ϕ. Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼν ἐλόεσσιν καὶ χρῖσα ἐλαίῳ. Sic Od. ο. Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δὴ μῶλυ λύσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ. ¶ Item pungo, stimulo, exstimulo. Æschyl. in Prom. χρίει τις αὖ με φᾶλαινα οἴστρῳ. Ἐκ χρόνου, coloro, originẽ traxisse credit, mutato α in ι.

Χρίομαι, vngor, inungor: seu illinor, perlinor, oblinor. Xen. Pæd. 7. ἐφ' ᾧ μὴ ἄλλα ἐπιχρίσῃ τῷ χρυσοῦ ἐν χρώματι. In voce media idem significat quod χρίειν. Od. ζ. χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ.

Χρίσμα, seu χρῖμα, τὸ, vnguentum, in quo vngitur seu obliuitur aliquid: prius apud Phil. de vita Mos. l. 1. posterius apud Athen. l. 9. ex Philoxeno. Χρίσμα, interdum est oleum: quoniam eius præcipuus in vnguẽdo vsus est, vt apud Diod. l. 1. c. 161.

Χρίσις, εως, ἡ, vnctio, illitio: apud Suid.

Χριστήριον, ου, τὸ, idem quod χρίσμα, apud eundem.

Χριστός, ῶ, ὁ, vnctus, inunctus, perunctus. Item qui inungitur, quo inungi solemus: vt Χριστὸν φάρμακον, apud schol. Theocr. Peculiari nomine Χριστὸς dicitur filius Dei, & seruator noster (sicut eodem sensu apud Hebræos Messias) verè sacerdos, propheta & rex: qui tria hominum genera sola sacro oleo in veteri testamẽto inũgi solebãt. Hinc Χριστιανὸς, ῶ, ὁ, Christianus, qui Christi sese discipulũ profitetur, & à Christo se denominat. Χριστιανίζω, Christianis faueo vel Christianus sum. Greg. Χριστιανισμός, ῶ, ὁ, professio religionis Christianæ: sæpe apud Basil. & Eus.

Composita ac primùm ex χρίω.

Ἀποχρίω, detraho seu derado quod inunctum fuit. Et simpliciter, derado. apud Diosc.

Διαχρίω, perungo, perlino. Aristot. hist. an. [vnctio.

Διάχρισμα, id quo perlinimur, vnguẽtum. Exponitur &, per-

Decomp. Ἐνδιαχρίω, illino, oblino.

Προδιαχρίω, ante perlino.

Ἐγχρίω, inungo, illino. Epigr. l. 1. Γαστὴρ Κατάτων, χρυσῷ ἐνιχρίσας. Item pungo, stimulo. Eust. ex El. Dionys.

Ἔγχρισ, inunctus, illitus. ¶ Item qui illinitur seu inungitur: vt ἐγχρισον φάρμακον, apud Theocr. idyll. 11.

Ἐλαιοχρισία, vnctio olei. Laërt.

Ἐπιχρίω, inungo, illino: propriè in superficie: apud Luc. de scrib. hist. & Gal. ad Glauc.

Ἐπίχρισμα, id quod illinitur, quo inũgimur. Diosc. l. 1. c. 97.

Ἐπίχρισ, qui litus est, vt ἐπίχρισ εὐμορφία. Luc. Item qui inungi solet aut potest.

Καταχρίω, idem quod ἐπιχρίω. Gal. ad Glauc. l. 2.

Καταχρισμα, id quo inungimur, vnguentum. Diosc. lib. 2.

Καταχρισις, inunctio, illitio. Alex. Aphr. probl. 2.

Κατάχρισ, inunctus, illitus: vel qui inungitur.

Decomp. Νεοκατάχρισ, recens inunctus seu illitus.

Προκαταχρίω, prius illino. [clope.

Μυρόχρισ, ὁ & ἡ, vnguentis illitus, vnguentis nitidus. Eur. in Cy-

Περιχρίω, circumcirca illino seu oblino. Luc.

Περίχρισις, ipsa circumlinendi seu oblinendi actio. Diosc. lib. 1. cap. 131.

Περίχρισ, circumlitus: vel qui circumlini solet aut potest: vt περίχρισ φάρμακα, apud eundem l. 1. c. 97.

Περιχρίσιμον, φάρμακον, medicamentum quoddam ex argumento nomen habens. Marcell. Empir. c. 4.

Προχρίω, ante inungo. Geopon. l. 5.

Συγχρίω, simul vngo. Et simpliciter, perungo, oblino.

Σύγχρισμα, vnguentum quo illinimur. Diosc. l. 1. c. 132.

Ὑποχρίω, subtus vngo: vel lino, pingo. Xenoph. Pæd. 8.

Composita ex nomine Χριστὸς: epitheto Seruatoris nostri.

Ἀντίχριστος, qui se Christo opponit. Christi aduersarius. Damascenus generaliter sic nominari ait, qui ea quæ Christi sunt non sentit: specialiter autẽ qui Christo regiam sedem eripere conatur, sese non illum Christũ & Deũ esse mentiens. 1 Ioan. 2.

Μισόχριστος, osor Christi, qui Christum odit. apud Greg.

Φιλόχριστος, amator Christi, amans & studiosus Christi. apud eundem.

Ψευδόχριστος, qui Christi nomen mentitur, qui falsò Christi nomen sibi vsurpat.

ΧΡΟΑ, ας, ἡ, color (* à verbo χρόω coloro) Plat. in Symp. χροιᾷ δὲ καλῷ καὶ κατ' ἀνθος ἡλικίας ἔχων, coloris pulchritudinem. Ὑπωχρὸς χροιᾷ. Galen. & ὑπόχλωρος χροιᾷ. Hippoc. subpallidus color. Μεταβάλλει τὴν χροιὰν. apud Theophrast. ¶ Item superficies rei, cui inductus color est, seu color cum ipsa superficie: peculiariter corpus seu cutis hominis. Aristoph. in Pluto, Ὀζῆν τε τῆς χροιᾶς ἔφασκεν ἡδύ με dicebat suauem esse odorem corporis mei. ¶ Χρόα, interdum est etiam accus. ex contracto χροΐς, vt χρόα ex χροΐς.

Dicitur etiam χροιά, inserto ι, vt apud Aristoph. in Nub. Ὡς ἡδεῖαί σοι φαίνεται τοῦ χρωτὸς ἰδεῖν, quã me delectat primus coloris tui aspectus. Gal. ad Glauc. l. 2. τῇ χροιᾷ χλωρός, colore viridis. Dicitur etiam de corpore hominis cum suo colore. apud Hom. Iliad. ξ.

¶ *Derivata ex χρόα, i. color.*

Χροΐζω, f. ίσω, coloro, colore imbuo, tingo. Arist. in lib. de color.

Χροΐζω, idem ex eôque per crasin ortũ: apud eundem in prob.

Χρωστήρ, ῆρος, ὁ, colorator, infector. Suid. ex Epigr.

Χρόω, χρόννυω, seu χρόννυμι, idem cum χροΐζω & χρώζω. Liban. χρόνοντα τὰς πόλεις. Item quasi colore & foco exorno, apud Luc. de hist. scrib. Item contamino, fœdo, polluo: vt in Epigr. αἵματι χρῶσαι παλάμας.

Χρῶμα, τό, color, Xeno, &c. Metaphoricè dicitur oratio sua habere χρώματα, quibus elegantior redditur & illustrior: vt apud Plat. de leg. Musicæ etiam harmoniæ χρῶμα tribuitur apud eundem ibidem. Sic dicitur & radicula quædam quæ ex Syria affertur, cuius vsus est in colorandis tingendisque vnguentis: apud Theoph. in lib. de odor.

Χρωματικός, ή, ό, ad colores pertinens: vel coloribus ornatus. Plat. symp. 3. probl. 1.

Χρωμάτιον, ου, τό, idem quod χρῶμα. in Epigr.

Χρωματίζω, f. ίσω, idem quod χροΐζω, coloro. Theoph. in l. de odor.

Χρωματισμός, οῦ, τό, coloratio. Schol. Aristoph.

Χρῶσις, coloratio, tinctura. Poll. l. 7.

Χρόιω, idem quod χρόω. Greg. Τὶς αὐτῶν χρόιοιτο θεῶν πλάσιν;

Composita.

Ἀερόχρως, ωος, ὁ, ἡ, colorem aëris habens.

Ἀλλόχροος, qui est alio colore: vel in quo color subinde mutatur. Eur. in Hippol. coron. Ἀλλόχροον δ' ἡμᾶς βασιλείας.

Ἀλλοχρόω, alium atque alium colorem induo, colorem muto. Aristot. in probl. sect. 4. quæst. 30.

Ἀλωπόχρως, vulpicolor, vulpis colorem habens. Suid. & Eust.

Ἀμφίχροος seu ἀμφίχρως, vtrinque coloratus.

Ἀνακρόννυω seu ἀνακρόνυμι, idem quod χρόννυω seu χρόνυμι. Et metaph. velut colore inficio contagio alicuius rei.

Ἀνάχρωσις, coloratio, ipsa actio inficiendi. Item contagium. Plut. de discern. adul. ab am. [colores.

Decomp. Προσανακρόννυω, exp. transformo me nõ in eosdem

Συμπανακρόννυμι, q. d. concoloro. Συμπανακρόνυμαι, q. d. cõcoloro, i. ex cõiunctione cũ alio colorẽ accipio. Plut. de educ. lib. μὴ συμπανακρονυμένοις τοῖς βαρβάροις καὶ τὸ ἦθος μεταβαλεῖν.

Συμπανάχρωσις, q. d. cõcolorano. Et metaph. contagiũ quale est corporum quæ contactu aliquem colorem imbibunt.

Αὐτόχροος & αὐτόχρως, per se colorarus, ascititiũ colorẽ nõ habẽs.

Ἄχροος & ἄχρως, nullo imbutus colore, coloris expers: vt ἄχροον εἶναι, apud Ocell. de vniu. Item qui natiuum colorem amisit, decolor.

Ἀχροία, q. d. coloris carentia, nullus color. Item pallidus color amisso colore genuino. Gal. ad Glauc. l. 1. [rem amisi.

Ἀχροῶ, sum coloris expers. Item pallidus sum, natiuũ colo-

Ἄχρωμος, idem quod ἄχροος. Exp. &, inuerecundus, impendens. Suid.

Ἀχρωματίστος, nullo colore imbutus: vel qui colorari non solet. Theoph. in lib. de odor.

Ἄχρωστος, idem.

Βαθύχροος, seu βαθύχρως, profundè coloratus, qui dẽso est colore.

Γαλακτόχροος, lactis colorem habens.

Διαχρόω, διαχρόννυω, aut διαχρόννυμι, idem quod simplicia.

Δίδυμόχροος, qui gemini coloris est, bicolor.

Δίχροος, seu δίχρως, idem Aristot.

Δίχροια, ἡ, geminus color.

Δίχρωμος, idem quod δίχροος, Gal. ad Glauc. l. 2.

Δύσχροος, & δύσχρως, malè coloratus. Athen. l. 3. & Hippoc. aph. l. 3.

Δυσχροία, ἡ, deformis color, decoloratio. Gal.

Ἐγχροΐζω, ἐγχρόω, seu ἐγχρόννυω, & ἐγχρόννυμι, colore imbuo. Item imbuo velut colore: vt παῦρα ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ, apud Aristot. eth. 2. c. 3.

Ἐνεόχρωτος, mortuorum colores habentes, luridi.

Ἐπιχροΐζω, seu ἐπιχρόω, aut ἐπιχρόννυω, & ἐπιχρόννυμι, in superficie coloro: vnde ἐπικεχρωσμένος, p. νῦν ma coloratus. Pla. in ep.

Ἐπίχρωσις, macula superficiei affricata. Theoph. de cauf. pl. l. 2. c. 7.

Ἐπιχρωματίζω, colore inficio. vnde metaph. χρώματα ἐπιχρωματίζειν τοῖς ὀνόματιν ῥήματα, apud Plat. de leg. l. 10.

Ἐρατόχροος, seu ἐρατόχρως, amabili præditus colore. in Epigr.

Ἑτερόχροος, & ἑτερόχρως, diuerso præditus colore.

Ἑτερόχρως, idem. Nonn.

Ἑτεροχροῶ, alio & diuerso colore sum. Basil.

Ἑτερόχρωμος, idem quod ἑτερόχροος. in Hippiatr.

Εὔχροος & εὔχρως, bono præditus colore. probè coloratus. Xen. in Lac. rep. [Eadem l. 6.

Εὔχροια, pulcher color bene coloratum esse. Gal. cõm. 3. in

Εὐχροῶ, bono sum colore, vel hilari aut iucũdo. Idẽ ibidem.

Εὐχροὴς, ές, ὁ, ἡ, idem quod εὔχροος, vt εὐχροὲς δ' ἡμᾶς, apud Hom.

Εὔχρως, idem. Theoph. hist. pl. l. 3.

Ἡδύχροος, seu ἡδύχρως, iucundo colore præditus, vt ἡδύχροον μόρον, apud Diof. l. 1.

Θειόχροος, & θεῖόχρως, sulphuris colorem habens, luridus.

Ἰσόχροος, & ἰσόχρως, æquali vel simili colore præditus.

Κακόχροος, seu κακόχρως, decolor, pallore decoloratus.

Κακόχροια, malus color. Gal. loco antè citato.

Κακοχροῶ, mali sum coloris, decoloratus sum turpi pallore.

Καταχροΐζω, καταχρόω, καταχρόννυω, & καταχρόννυμι, idẽ quod χροΐζω seu χρόω: vt φόβος καταχρώσας, in Epig. Itẽ metaph. cõtamino, fœdo: vt τὸ καλὸν τῷ φαρμάκῳ κατέχρωσε, apud Suid.

Κατάχρωσις, coloratio, infectio. Poll. l. 7.

Κυανόχρως, qui cyani colore est, cæruleus: vt κυανόχρως πλόκαμος. Eur. in Phœn.

Λευκόχροος, seu λευκόχρως, qui albi coloris est, colore albicans, à quo posteriori est λευκόχροα κόμαν, apud eundem ibidem.

Λευκόχροια, candidus color.

Λευκόχρως, idem quod λευκόχροος.

Λυκόχροος, lupi colorem habens.

Μέλαγχροος, seu μελάγχρως, qui nigri coloris est Μελανόχρως & μελαγχρής, idem. Pro quo posteriore per syncopen μελαγχρὼς, apud Athen. l. 2. Et inferio, μελαγχρεής.

Μελαγχρὼς, pro iisdem. Luc. & Laërt.

Μελίχροος & μελίχρως, item μελίχροος, mellis colorem imitãs: vnde μελίχροον, apud Plut. de discer. adul. ab am. & μελίχρωον, apud Theoc. Idyll. 10. vt ibi schol. legit. Apud Hippoc. de morb. l. 1. vinum μελίχροον dicitur non solùm dulce, sed etiam mel admixtum habens.

Μελιχρὸς, ῶτος, ὁ, ἡ, idem cum præcedentib. Plin. l. vlt. c. 11.

Μεταχροΐω, seu μεταχρόννυω, aut μεταχρόννυμι, alio colore inficio & imbuo. Item transfiguro. Suid.

Μολιβδόχρως, & μολιβδοχρὼς, qui plumbi colore est: illud apud Diof. l. 5. c. 100. hoc apud Gal. de arte medendi l. 12.

Μονόχροος, seu μονόχρως, vnicolor, qui vnius eiusdémque est coloris vt οἱ μονόχρωον apud Aristot. de gener. an. l. 3.

Ξανθόχροος, qui flauo est colore: vt δ' ἡμᾶς ξανθόχροον, apud Mosch. Idyl. 2.

Οἰνόχρως, vinum colore referens. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 11.

Ὁλόχροος, q. d. totocolor, toto corpore vnum colorem habens, vt ὁλόχροα ζῶα, apud Aristop. de gener. an. l. 5. c. 6.

Ὁμόχροος, seu ὁμόχρως, qui eiusdem coloris est, concolor.

Ὁμόχροια, ἡ, idem seu similis color. Arist.

Οὐρανοχρώματος, cœli cœlorem habens, cæruleus.

Ποικιλόχροος, vario colore tinctus.

Πολύχροος, qui multis est coloribus præditus.

Πολυχροία, colorum varietas.

Πολυχρώματος, idem. Plat.

Πυρόχρως & πυρόχρως, ignei, coloris, rutilus, fulnus. Arist. rhet. 2.

Ῥοδόχροος & ῥοδόχρως, roseum colorem habens, roseus, Diof.

Σιτόχροος, vel σιτόχρως, qui est colore frumenti.

Σύγχροος, seu σύγχρως, qui vnus eiusdémque coloris est, concolor. Plut. de sera num. vind.

Ὑδατόχροος, aqueo colore præditus: vt ὑδατόχροα ὕδατα, apud Hip.

Χιονόχροος, seu χιονόχρως, qui niueo colore est: vt χιονόχρωος μέλας, Athen. l. 4. Pro eodẽ dicitur & χιονόχρως, apud Eur. in Hel.

Ψαφαρόχρως, qui squalido colore est.

¶ *Derivata à χρόα, i. cutis.*

Χρόος, ου, ὁ, & cõtractè χρῶς, χροὸς χροΐ, &c. cutis, idem quod ἡ χρόα. Interdum significat cutem cum carne subiecta, vt Il. ψ. Ἀστέμπρου χροὸς ἥρξω, καὶ τ' ὀστέ' ἀρόξω. Datiuus χροΐ contractus ex χρόϊ, passim occurrit apud prosæ scriptores: vt apud Lucia. in Hermot. ὁ πωγὼν βαθὺς καὶ ἐν χροΐ ἐκυρεῖ. Sic apud Thuc. Plor. &c. schol. Thuc. hunc dat. per apocopen dici vult, pro χρώτῃ, ita vt subscribere non sit necesse. Suidas verò Atticum esse ait, à nomin χρὼς τοῦ χρῶ.

Χροΐζω, tango ad cutem, vel simpliciter, tango: vnde apud Theoc. Idyll. 10. Μαντὶς τοῦ ἐν νύκτῳ χροΐζει ἀπέλαμψεν, i. nuda cute te nudum tangit.

Χρώζω, idem. Eur. in Phœn. τῷ γένατι μὴ χρώζετε ἡμᾶς. Exp. etiam, applico, admoueo. Hesyc.

Χρῶμα τό, idem quod χρόος seu χρόα. Hipp. de insomn. τὸ δὲ καθαρὸν ὄψει τοῦ χρώματος συμφέρον ποιεῖται.

Χρώς, ωτός, ὁ, idem. Interdum est cutis cum subiecta carne: vt Il. τ. Ἀεὶ τοῦ γ' ἔσται χρὼς ἁμπεδὸς, οὐδ' ἀπολοιτο. Sic Aristot. in probl. ὅσοι τοῖνυν ἀρξάντες ἀφροδισιάζειν δι' ὑδατώδεις οἱ χρῶτες ἔχουσι. Interdum pro ipso corpore sumitur aut tota corporis compage, vt Il. ν. Τῷ μὲν γὰρ τε κακῷ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ. Sic & apud Plut. in Alex. & alios.

Χρωτίζω, idem quod χροΐζω. Χρωτίζομαι, pro eodẽ. Aristop. in Nub. τοιαῦτ' ἐστὶν τὸν φύσιν αὐτοῦ ἀφάγματι χρωτίζεται, naturam suam applicat.

Composita.

Ἀλλόχρως, aliam corporis speciem gerens. Eur. in Androm.

Ἁπαλόχρως, ωος, ὁ, ἡ, qui tenera & delicata est cute seu tenera corpore: vt παρθένικοι ἁπαλόχρωες. Hesiod. in Erg.

Ἁπαλόχρωος, ωτος, ὁ, ἡ, idem.

Θρυψόχρως, qui molli est cute & delicata. Hesyc.

Λευκόχρως, qui albo seu nitido est corpore. Epigr.

Λιπαρόχροος, idem. Theoc. Idyll. 1.

Μελαγχρὼς, qui nigra cute est, vel atro corpore. Eur. in Orest.

Συγχρωτίζω, idẽ quod χρωτίζω, apud Diog. Laërt. in Zen. Cittieo.

Ταμεροχρόος, cui corpus colliquefactum est, corpus liquarum habens. Athen. lib. 10.

Ταμεσίχρως, cutis seu corpus incidens ac vulnerans. Il. δ.

Τρυφε-

Χρυσοχρώς, vel χρυσοφρόχρως, habens cutem teneram, delicatulus. Diosc. l. 1. c. 87.

Φαφαρόχρως, qui squalida est cute. Eur. in Rhes.

ΧΡΟΝΟΣ. ου. ὁ, tempus temporis spatium. Il. φ. μᾶλλον ὅστε δ' ἐμεῖο μετέμωλε χρόνον. Dem. Olynth. 3. τίνα γὰρ χρόνον ἢ τίνα καιρὸν ἢ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; Ἀνὰ χρόνον, aliquandiu item, tandem. Item interiecto tempore. Sic & ὀλίγον χρόνον, aliquãdiu. Il. β. μένον τ' ὀλίγον χρόνον. Item χρόνος, temporis diuturnitas, seu longinquitas: in qua signif. vsurpatur & dies. Eurip. in Ale. χρόνος μαλάξει. Plut. in consol. ad Apoll. χρόνος ὁ πάντα παραμυθούμενος. Hinc χρόνῳ, exp. tandem, progressu temporis: vt apud Thuc. l. 1. ἐκβαλλωσιν ἐκεῖνοι τοὺς Ἀργείους οἱ Ἀμφικλεῖται χρόνῳ. ¶ Item χρόνος, tempus ætatis, ætas, annus: vt in Axioch. ἀνὴρ ἐπιστὰς τῷ χρόνῳ. ¶ Apud gramm. de quantitate syllabarum dicitur: vt apud Eust. &c.

Χρονικός, ὁ, ad tempus seu tempora pertinens. Vnde τὰ χρονικά, libri in quibus annotatur quo tempore quidque gestum sit vel euenerit: apud Luc. in Macrob. & Plut. in Themist. Item χρονικαὶ ἐννοιαι, tempori obnoxiæ cogitationes. Basil.

Χρονικῶς, vt tempus declarat.

Χρόνιος, multo dutans tempore, diuturnus: vt χρόνια πάθη, apud Arct. & χρόνιαι βῆχες, Dioscor. l. cap. 191. Item qui diu moratur, sum, tardus, lentus: vnde χρόνιος aliquid ποιῶν quis dicitur, cùm id sero facit, & longo temporis spatio interiecto. Eur. in Iph. Aul. νόστον χρόνιον δοτοῦσα, Alexis apud Luc. ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.

Χρονίως, longo tempore. diu pòst, serò, cunctanter.

Χρονιότης, diuturnitas, longum temporis interuallum.

Χρονία, ἡ, vetustas. Χρονιαῖος, diuturnus: vel verus.

Χρονίζω, longo tempore duro, inueterasco: vt χρονίζουσα ἕλκη, apud Gal. ad Glauc. l. 1. Item moror, tardo, serò venio. Eurip. in Herc. fur. χρονίζεις πατρός. Παῖδ' τε προσέχρονε μμ'. Χρονίζομαι, idem vt Χρονιζόμενον ὕδωρ. aqua inueterascens, Aristot. de color.

Χρονισμός, diuturnitas, longinquitas. Item mora, cunctatio.

Composita.

Ἀντιχρονισμὸς & ἀντιχρόνισμα, temporis pro tempore positio: apud gramm., vt schol. Eur.

Ἀπρονίχρονος, ὁ, ἡ, qui tempori seu annis impar non est. Theophr. est de caus. pl. l. 1. c. 22.

Ἄχρονος, expers temporis, nullo comprehensus tempore æternus. Nonn.

Ἀχρόνως, sine tempore extra omnem temporis mensuram. Themist. & Philop.

Βραχυχρόνιος, breui tempore durans.

Δίχρονος, duplex tempus habens, vox gramm.

Διχρονία, tum duorum temporum.

Ἐγχρονος, temporarius, per aliquod tempus durans. Appian.

Ἐγχρονίζω, diu permaneo in, immoror, Thuc. l. 3. Item inueterasco. Phil. de v. M. l. 3.

Ἐπίχρονος, idem. Ἐπιχρόνιος, diuturnus, inueteratus.

Ἐπιχρονίζω, immoror. Item inueterasco. Gal. ad Glauc.

Ἰσόχρονος, tempore seu ætate æqualis & par, contemporaneus.

Ἰσοχρονία, tempore æquo, æquali tempore viuo. Heracl. in epist. ad Hermod.

Ἰσοχρόνιος, idem quod ἰσόχρονος. Theop. de caus. pl. l. 4.

Μακροχρόνιος, longo tempore durans, diuturnus. Plat. in Tim.

Μεταχρόνιος, aliquanto pòst tempore faciens aliquid. Apud Hesiod. in Theog. μεταχρόνιον δὲ ἐκεῖνον, exp. in cœlum volabant. cœlum enim etiam χρόνον dici annotat schol. Sed sunt qui legant μεταχθόνιον, vt sit, relicta terra.

Ὀλιγοχρόνιος, qui breuis est tẽporis, exiguo temporis spatio durans. Xen. Pæd. 4. [scriptos.

Παραλληλογράμμος, (dec.) omnino exiguo tempore circum-

Ὁμόχρονος, idem quod ἰσόχρονος. Greg. in Maccab. enc. [hist.

Ὁμοχρονία, eodem tempore sum, tempore æquo. Luc. de scrib.

Πολυχρόνιος, multo seu longo tempore durans, diuturnus. Exp. & antiquus. Aristot. Xen. Hippoc.

Πολυχρονιώτατος, diutissime. Hippoc. epist. ad Demag.

Πολυχρονία, diu duro, longæuus sum.

Σύγχρονος, contemporaneus, coæuus, æqualis.

Συγχρονίζω, coætaneus sum. Exp. & commoror.

Συγχρονισμός, de iis dicitur quæ concurrunt in idem tempus.

Τρίχρονος, qui trium temporum est. [Gell. l. 17. c. 21.

Ὑπερχρόνος, omne tempus exuperans.

Ὑπερχρονίζω, supra modum χρόνος sum. Hes.

Φιλόχρονος, amans temporis. Greg. Naz.

Χρός, Χροΐς, &c. vide in Χρόα.

ΧΡΥΣΟΣ. ου. ὁ, aurum. Od. θ. χρυσοῦ τε ἑκάστοτε τιμήεντος. Ath. l. 12. μὴ κόσμοι δοῦναι χρυσῷ μηδ' ἀργύρῳ φορεῖν. Item vas aureum seu ex auro confectum: vt apud eundem l. 11. χρυσοῦς οἶνον ἔχων. Item piscis quidam aurei coloris. Plin. l. 32.

Χρυσοῦς, & cõtracte χρυσῆς, aureus, ex auro factus: vt χρύσεος ἅρμος. Il. ε. & θρόνος χρυσῆς. Odyss. θ. Sic χρυσᾶ ποτήρια. Xenophon. Hellen. 7. Item χρυσῆς, subaud. στατὴρ, aureus stater. Plutarch. in Galb. Phal. in ep. Τὸ χρυσοῦν in ouo dicitur vitellus: quoniam fului & aurei est coloris, apud Athen. l. 9.

Χρυσοῦς, idem quod χρύσεος, *poeticè*: vt χρύσεα βέλεα. Il. θ. & χρύσεα κάρηα. Od. κ.

Χρυσοῦς, ὁδὲ quod χρυσῆς. Itẽ aureus numus. f. σταθὴρ Syn. cp. 119.

Χρυσότερος, magis aureus. Demetr. Phal.

Χρυσίον, τὸ, idem quod χρυσός. Plut. in Alex. βασιλικὸν χρυσίον νομίζοντες. Τὰ χρυσία dicuntur interdum nummi aurei, interdũ vasa & instrumenta, interdum alia ex auro ornamenta: vt apud Thucyd. lib. 2. Plat. de rep. lib. 2. Plut. in Artox. Scribitur & χρυσεῖα pro χρυσία, apud Poll. lib. 7. cap. 24. Quod etiam significat officinam auraria: apud Strab. l. 3. à nominat. χρυσεῖον. ¶ Χρυσίον, Hesych. est etiam puerorum pudendum.

Χρυσίς, ίδος, ἡ, aurea: vt χρυσὶς φιάλη, aurea phila: quæ absolutè χρυσὶς dicitur, apud Athen. lib. 11. Sic χρυσὶς ἐσθής, aurea vestis. Luc. ὁ

Χρυσίτης, ου, ὁ, aureolus, auri colorem referens. Fœm. χρυσῖτις: vt χρυσῖτις ψάμμος. Herodot. χρυσῖτις λίθος seu χρυσίτης dicitur lapis Lydius cui affricatum aurum probatur. Poll. l. 7. Herba quoque χρυσοκόμη, χρυσῖτις dicitur, teste Gal. Item fedum marus: apud Diosc.

Χρυσίδιον, q. d. aurulum in orat. contra sophist. Item *pro*, parum auri. Phal. Χρυσὸ δέρος & χρυσάφιον, idem: apud Aristoph. in Babyl. & Eust.

Χρυσαλίς, ίδος, ἡ, nomen insecti: apud Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 19. Gazæ, aureola seu aurelia.

Χρυσαίζω, auro exorno, vel aureis vestibus & monilibus. Hesych.

Χρυσίζω, auro similis sum, sum aureolus: vt ῥοδὸν χρυσίζουσα, Athen. lib. 7. [ra apud eundem lib. 5.

Χρυσόω, auro obduco, inauro, deauro: vnde εἴδωλα κεχρυσωμένα.

Χρύσωμα, vas aureum. Idem lib. 4. ex Lys.

Χρύσωσις, auratura, deauratio, inauratio. Plut.

Composita.

Ἀμμόχρυσος, gemma in qua aurum arenis videtur mistum esse. Plin. lib. 27. cap. 11.

Ἀποχρυσόω, deauro auro perlino.

Ἄχρυσος, ὁ, ἡ, auro carens, nihil auri habens. Plat. de leg. lib. 3.

Διάχρυσος, auro distinctus, aurum intextum habens, inauratus: vt σόλοι διάχρυσοι. Athen. lib. 5.

Ἔγχρυσος, aurum habens, in quo aurum est.

Ἐλαιόχρυσος, nomen plantæ aureum colorem habentis, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 21. Eadem dicitur & ἐλίχρυσος, apud Theocr. idyll. 1. Nic. in Ther. & Diosc. l. 4. c. 56.

Ἐπίχρυσος, auro obductus, inauratus: vt ἐπίχρυσος κόσμος, apud Plat. de leg.

Ζάχρυσος, auro abundans, diues auri. Eur.

Ἡμίχρυσος, ex dimidia parte aureus: vel nummus aureus dimidio statere valens. Poll. ex Anaxand.

Ἰσόχρυσος, auro par, qui auro par, qui auro rependitur.

Καθάχρυσος, idem quod ἐπίχρυσος. Eurip. Metaphoricè apud Diphilum. Εὐφεκτίδης dicitur καθάχρυσος.

Καταχρυσόω, inauro, deauro. Apud Plut. in Per. καταχρυσοῦντες τὴν πόλιν, exp. auro vibem illustrantes.

Λευκόχρυσος, aureus interueniente candida vena. Plin. l. 37. c. 9.

Παγχρυσος, totus aureus. Eur. & Aristoph. Παγχρύσεος, idẽ. Il. β.

Περίχρυσος, circumcirca aureus vel inauratus.

Περιχρυσόω, deauro, auro circumuestio.

Πολύχρυσος, multum auri habens, affluens auro. Il. ο. Xen. Pæd. 4.

Τεσίχρυσος, ου, ὁ, exp. lima aurum atterens, ex Epigr. Pro quo scribendum videtur Τεψίχρυσος à Τείβω.

Ὑπόχρυσος, cui aliquid auri subest, subaureus.

Φιλόχρυσος, auri amans, auro inhians. Luc. in Gal.

Φιλοχρυσία, auri amor.

Ψευδόχρυσος, aurum arte mentiens.

Χρυΐζω, Χρύσμα, Χρυσοκόμη, &c. vide in Χρόα.

Χυδαῖος, Χυδαϊκός, &c. in Χέω.

ΧΥΛΟΣ. ου. ὁ, succus: propriè is quem res aliquæ fundũt & exudant. * vnde & à χύω dicitur: vt χυλὸς πλυτός, Galen. ad Glauc. l. 1. χυλὸς σταφυλῆς. Diosc. lib. 5. Apud medicos peculiariter sic dicitur succus quem ventriculus per concoctionem è cibis eucit, & qui sanguinis est materia. ¶ Item sapor: vt apud Aristot. eth. l. 4. c. 10. τῶν γὰρ χυλῶν ὄντων ἡ κρᾶσις τῷ χυλῷ. Sic Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 18. διαφέρει καὶ χυλοῖς καὶ ὀσμαῖς, saporibus discrepant & odoribus.

Χυλώδης, ου, ὁ, ἡ, succolus: vel succi speciem gerens: aut qui è succorum genere est. Τὸ χυλῶδες, pars succosa, ipse succus, Diosc. l. 3. c. 21.

Χυλάριον, q. d. succulus. Apud Actuar. & Nicol. Alex. sic dicitur decoctio herbarũ quæ fit adiectio mediocri melle aut saccharo.

Χυλόω, in succum redigo, liquo vel succum exprimo: vnde χυλωθεῖσαι, apud Diosc. l. 2. c. 112.

Χυλωσις, εως, ἡ, succi expressio: vel ipse succus & cremor expressus. Diosc. l. 2. c. 108. Item succi generatio propria ventriculi actio cibum in chylum mutantis.

Χυλίζω, idem quod χυλόω, succum elicio, in succũ resoluo: vnde

passiuè apud Diosc.l.2.c.21.

Χύλισμα,τὸ,succus expressus. Theoph.hist.pl.l.9.

Χυλισμός,ὁ,ipsa succi expressio. Idem ibidem.

Composita.

Ἀποχυλίζω,succum extraho. Diosc.

Ἄχυλος,ὁ,ἡ,ἄχυλον,exucus vel insipidus. Theop.de caus.pl.l.6.c.19.

Δύσχυλος,difficilè habens saporẽ.i.ingratũ & insuauẽ. Idẽ ibidẽ.

Δυσχυλία,saporis iniucunditas,ingratus sapor.apud eundem.

Ἔγχυλος,succum in se habens,succulentus. Idem de caus.pl.l.4.

Item sapidus,apud eundem de caus.pl.l.6.

Ἐγχυλίζω,in succum redigo,succum elicio.ibidem.

Ἐγχύλισμα,succus expressus.

Ἐκχυλίζω,idem quod ἐγχυλίζω.

Εὔχυλος,bono succo præditus.vel succo abundans. Item sapore gratus. Athen.l.7.

Εὐχυλία,bonitas succi.vel gratus sapor.

Κακόχυλος,qui mali est succi. Athen.lib.3.

Λεπτόχυλος,qui tenuis succi est.

Παχυχυλος,crasso succo præditus.

Πολυχυλος,multum habens succi,succosus. Diosc.

Χύμα,Χυμός,Χυσις,Χυτικός,Χύτλον,&c. vide Χύω in Χέω.

ΧΥΤΡΟΣ,ου,ὁ,olla.(* deriuatum à χύω,fundo:quippe in quam liquores fundantur & ex qua liquida transfundi possint) Diphilus apud Poll. l. 10. c. 24. Χυτρον μέγα ὥστε μαγείρα. ¶ Χύτρα erat etiam festi nomen apud Athenienses in quo teste Suida) fœmina omnis generis in olla coquere solebant, atque sacrificare Baccho & Mercurio.vide & schol. Aristoph.in Kan.¶ Sic dicebantur etiam lauacra calida apud thermopylas. Herodot.l.7.

Χύτρα,ἡ,idem quod χύτρος,olla,testa, cacabus. Xen. Hell.4.φέροντες πῦρ ἐν χύτραις. Χύτραι dicuntur etiam tabernæ in quibus ollæ venduntur. Hesych.

Χυτραῖος,& χύτρινος,ου,ὁ, fictilis testaceus. Pro χύτρινος contracte dicitur χυτρῶς apud Aristoph.in Nub.

Χύτρινος,idem:vnde χύτρινοι ἀγῶνες,in quibus χύτραις vtebantur. schol.ex Aristoph.ex Philochoro. Item idem quod χυτρα, apud Hippocr.γυναικ.lib.2.

Χυτρεῖος,ου,ὁ,ollaris.

Χυτρίς ιδος,ἡ,ollarum figulus. Plat.in lib.de rep.& Luc.

Χυτρεῖον,τὸ,locus vbi ollæ conduntur & asseruantur. Χυτρεῖα,τὰ, dicuntur etiam ollarum testæ. Poll.lib.7.

Χυτρίον,τὸ,ollula. Aristoph.Eponitu. & ,ollæ operculum.

Χυτρεὶς ιδος,ὁ,olla vel ollula. Dion. Χυτρεῖδες, dictæ fuerunt etiam tabernæ in quibus ollæ venum exponebantur. Poll.

Χυτρείδιον,τὸ,ollula. Aristoph.in Acharn.

Χυτρινός,ἡ,ὀν,genus quod describit Poll.l.9.in quo quidam in in medio sedens, quem χυτραν nominant à circumcursantibus pueris vellicatur & percutitur tamdiu, donec arreptum vnum in locum suum collocet.

Χυτρίζω,in olla pono. Hesych.

Χυτρισμός,expositio infantis in testa seu fictili.apud eundẽ.

Composita.

Ἐγχυτρίζω, idem quod χυτρίζω, in testa condo. Item in fictili expono. Exponitur &', occido : ducta signif. ab infantibus qui morti exponuntur. Aristoph.in Vesp.

Ἐγχυτρίσμα,seu ἐγχύτρισμα, quæ cacabo seu fictili aliquid imponit. schol.Aristoph.ex Plat. Mer.

Ἐκχυτρίζω,ex olla effundo, vel eximo:vel simpliciter, effundo.

Κατα χυτρίζω,idem quod ἐγχυτρίζω. Aristoph. (Hes.

Χέω,vide in Χέω,fundo effundo.

ΧΩΛΟΣ,ου,ὁ,claudus.Il.θ.χωλὸς δ' ἕτερον πεδίον. Plut.symp.9. ποτίρῳ κύλικι χωλὸς ἰὼ ὁ Φίλιππος, vtro pede claudicaret Philippus. Item claudus.i. mutilus, imperfectus: vt χωλὴ φύσις. Plat. χωλὴ κρίσις,apud Plut.de educ.lib.Sic & χωλὸν μέτρον,apud Dem.Phal. At apud Xen.Hellen.3 χωλὴ βασιλεία, dicitur regnum quod claudus administrat. * Ἀ κῶλον significante interdum pede.dici χωλὸν, vt sit ὁ πεπηρωμένος τὸ κῶλον,testatur. Eust.

Χωλότης,ητος,ἡ,clauditas,claudicatio, claudum esse. Plut. de orac.Pyth.Tribuitur & metro,apud Athen.lib.14.

Χωλαίνω,claudus sum.claudico. Greg. Χωλαινόμενος,claudũ fieri.

Χώλασμα,idẽ quod χωλότης,in Hippiat. Χώλανσις,idẽ. Epict.

Χωλόω,idem quod χωλαίνω. Il.ε. βῆ δ' ὀμεν χωλώσας. Item claudum reddo,vel mancum & mutilum. Gal.in lex. Hippoc.

Χωλόομαι,claudus fio. Luc.de sacrific.

Χωλώσις,ἡ,claudicatio. Poll.lib.4.cap.25.

Χωλοῦν,idem claudum reddo : vnde & χωλοῦσθαι idem quod χωλοῦσθαι,apud Hippocr.de natura inf.

Χωλωμα,τὸ,claudicatio. Et generaliter, mutilatio:apud eundem.

Χωλωσις,ἡ,idem:apud eundem prorrhet.lib.2.

Composita.

Ἀκρόχωλος,ὁ,ἡ,aliquantum claudus. Suid.

Ἀμφίχωλος,vtrinque claudus.

Ἀποχωλόω,claudum reddo. Xen.Pæd.7.

Ἀποχωλόω,idẽ vnde Ἀποχωλῶσθαι,claudũ fieri. Paus.in Phoc.

Δίσχωλος,idem quod ἀμφίχωλος.

Δυσχωλος,grauiter claudicans.

Ἐπίχωλος,aliquantum claudus:idem quod χωλός.

Καταχωλόω,claudico. Greg.

Χειρόχωλος,manu debilis,mancus. Poll.ex Hipponacte.

Χῦμα,χύννυμι χύω. vide in deriuatis ex χύω,in secunda, & tertia signific. Χύμαι,in Χολή. Χύσις, in Χύω.

ΧΩΡΕΩ,ῶ,Ἐ.ωσω,eo,accedo,proficiscor,cõfero me. Euri. χώρει τοῦδ' ὁδοῦ huc veni. Idẽ in Medea χώρει ἐκ κόμης Ἰάσονος,abi, proficiscere. Sæpe in hac signif.cũ præpositionibus construitur:vt χωρῶ πρὸς ἔργον,confero me ad opus Soph.in Aiace. Thuc.lib. 2.ἐξ χωρίων χωρήσαντες,terra profecti. Apud eundẽ lib.8.ὑπὸ Γωνῶν χωρεῖτε,adversus Iones tendentes. Interdũ cum adverb. seq. dat. vt ἐμοὶ χωρεῖν τοῖς πολεμίοις, prodire adversus hostes,hostiliter obuiam ire. Metaphoricè etiam vsurpatur Dicũtur enim λόγοι χωρεῖν,rumores manare,apud Plat.epist.7. Dicitur & ἐμοὶ χωρεῖν τῷ πράγματι, periculo occurrere. Sic ἐμοὶ χωρεῖν τοῖς πράγμασι,rebus aduersis fortiter resistere. Polyb. Interdum exp.cedo,euado:vt Pausan.ἅλωσις χωρήσειν πολεμιοῦντι, cessurum bellum. Item cedo,locum do:vt Iliad.ρ. Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ἐξελοιμεν χωρήσειν Ἕκτορ' αὐτος. ¶ Item χωρῶ,capto,capax sum:& *de loco capacitas dicitur*: (* vnde & ὁ χώρος seu χώρα,deriuatur) Thu.l.2. ἡ δὲ ἐκείνων ξυνελθοῦσα αὐτοῖς ἡ πόλις. Metaph. ἡ θρύπτου λογισμὸς μυρία ἄλλα χωρεῖν dicitur apud Phil.de mũdo. Et apud Phocy. Οὐ χωρεῖ μιγαλειν διὰ μιᾶς ἀδίδακτος ἀνεστ. Apud Syn. τῷ αἰτίῳ ἐχωρει,exp.suspectus erat criminis quod ei obiciebatur. Exp.&, comprehendo,percipio. Item χωρεῖ impersonaliter interdum ponitur pro ἐγχωρεῖ.locus est,apud Aristot.hist.an.l.9.

Χωρῶμαι,in med.voce,idem quod χωρῶ:vnde fut.χωρήσομαι pro χωρήσω:vt apud Thuc.lib.2 ἀδύνατον δὲ ἐς τὸ ὕστερον,τὸ τοῦδε τιμῶν ἐς αὐτὴν πόλιν χωρήσεσθαι. Plato in Theæt.ἐμοὶ χωρήσῃ. Item pro χωρῶ,capio,capax sumit:vt apud Aristoph.ἐξ χωρῶ χωρήσῃ. Item passiuè,capior, contineor. Item comprehendor,percipior,apud Greg.Naz.

Χώρημα,τὸ,capacitas. Item receptaculum. Geopon.l.4.

Χώρησις,ἡ,ipsa capiendi actio.

Χωρητός,ὴ,ὸν,cuius aliquid capax esse potest. Et metaph.qui percipi & intelligi potest. Greg.Naz.

Χωρητικός,ὴ,ὸν,qui talis est vt capere possit seu capax esse:aut simpl.capax:apud eundem.

Composita.

Ἀχώρητος,ον,ὁ,ἡ,qui capi non potest, cuius aliquid capax esse nequit:apud eundem.

Ἀναχωρέω,ῶ,retrocedo,redeo,reuertor. Thuc.l.2.ἀνεχωρήσαντες εἰς Ἀθηναίους τρόπαιον ἵστασαν. Item introrsus recedo,remotus sum à via : vnde ἀνακεχωρηκὼς τόπος,penetrale, locus qui est in recessu apud Herodian.l.1. Dicitur & ἀνακεχωρηκέναι,alienũ esse, abhorrere:vt τὸ ἀνακεχωρηκὸς τῆς φύσεως,apud Chrysost.

Ἀναχώρημα,τὸ,recessus,secessus,vt τὸ ἀνακεχωρηκὸς τῆς φύσεως. Aristot.de mun. Item locus qui est in secessu.

Ἀναχώρησις, *idem* recessus,secessus. Item reditus. Polyb. Item receptus ex pugna & periculo,apud Æschin. Item locus remotus,solitudo,apud Greg. Item locus refugij, vel refugium. Demosthen.

Ἀναχωρητὴς,οῦ,ὁ,recessor,secessor:qui in solitudine viuit:eremita,in Novell.constitut.5.

Decomp. Ἐξαναχωρέω,recedo. Phil.de mundo.

Ἐπανεχωρέω,redeo,reuertor. Ἐπανεχώρησε,rediit. Th.l.3.

Ὑπανεχωρέω,sensim recedo,clam retro abeo. Herod. Ὑπαναχώρησις,recessio quæ sensim fit.

Ἀπεχωρέω,abscedo,discedo,recedo:Cum genit. Greg. Τὰ ἀπεχωρηκότα exp.excrementa quæ è corpore eiiciuntur. Xen.

Ἀποχώρημα,vnde ἀποχωρήματα,tormenta. Hippocr.

Ἀποχώρησις, abscessus, discessus. Exponitur &,egestio:apud eundem.

Διεκχωρέω,pervado:vt ἐμαυτὸν διεκχωρῶ dicitur ὁδὸν διεκιόντα.apud Luc. Item excrementum,omnis ventris ponos. Plat.in Phæd. Dicitur & γῆς ἢ ὑδατος διεκχωρῶν τι,apud Aristot.de part.an.l.3.

Διεκχωρεῖσθαι,dicuntur quæ egeruntur. Diosc.lib.4.

Διεκχώρημα,excrementum. Alexan.Aphr. ¶ Exponitur etiam, hiatus.apud Luc. (& Hippocr.in Aphor.

Διεκχώρησις,ipsa excretio,egestio. Aristot.de part.an.l.3.

Decomp. Δυσδιεκχώρητος,qui difficulter excernit. Alex. Aph. l.1.probl.90. Τὸ δυσδιεκχώρητον,quod difficulter excernitur.

Εὐδιεκχώρητον,quod facilè egeritur.

Προδιεκχωρέω,prius diffideo,prior me ab amicitia alicuius separo. Aristot.rhet.1.

Ἐγχωρέω,concedo,admitto ; *tempus locum dare*. Lys. ἐγχωρεῖ ἐξ ἀλλων δεκαλεγόμενοις,nõ dat facultatẽ tempus sortiẽdi alium. Hinc ἐγχωρεῖ impersonaliter exp. licet, locus est,facultas est:vt apud Demosth. πόσῳ μᾶλλον ἐνεχώρει τοῦτο πράττειν. Sic & partic.ἐγχωροῦν,cùm liceat,cùm possibile sit,apud Lys. Οὐκ ἐγχωρεῖν,non contingit. Aristot.& Gal.

Ἀνεγχω-

Ἀνιγχώρητον, (dec.) quod fieri non contingit, impossibile Greg.

Ἐκχωρέω, cedo, locum do Sophocl. Χαιμῶν ἐκχωρῶν ἀνάστου δίκῃ. Itē discedo, emigro, cum genit. Plut. in Apoph. Μίνε & ἐκχωρῶν ἀρθρον, membrum loco motum. Poll.

Ὑποχωρῶ, (decomp.) sensim excedo seu abscedo, cum genit. Plat. de leg.

Ἐκχωρέω, concedo, permitto. Plut. in Alex. Ἐπιχωρεῖσθαι, concedi, permiti. Maccab. l. 2. c. 4.

Ἐπιχώρησις, concessio permissio. Exp. &, cessio, apud Arria.

Μεταχωρέω, secedo, migro, transeo. Greg. Item transitionem facio transeo in diuersas partes. Plut. in Demetr.

Μεταχώρησις, secessio, migratio, transitio.

Παραχωρέω, cedo. Herodian. [ἐφοίτα τὰ τῆς ἀρχῆς παραχωρῶ, cedo tibi imperio. Dem. τῇ πόλει παραχωρῶ τῆς τιμωρίας, cedo ciuitati vlciscendi iure. ¶ Item cedo, concedo: παραχωρῶ separatim. Synes. ἡ μελιτοῦσα ὁ δόμβος εἰς ὀλίγον ἡδὺ τιμῇ παραχωρῶν μυκτῆρι. ¶ Item cedo: in Pand. τὸ τίμημα εἰς πρόκριμα ἡ ὁμοίου παραχωρεῖν dicitur, i. in rem domini cedere.

Παραχώρημα, id quo quis alij cedit. Παραχώρησις, ipsa cedendi actio.

Decomp. Ἀντιπαραχωρεῖν, dicuntur quæ sibi inuicem cedunt.

Ἀντιπαραχώρησις, ipsa actio cedendi sibi mutuò. Areopag.

Ἀντιπαραχωρητος, nihil cedens, pertinax.

Περιχωρέω, tandem cedo. Paul. in Phoc. εἰς Φάλαμον τὴν πᾶσαν αὐτῷ περιχώρησεν ἡ Φωκίδος δυναστεία. Exp. etiam, circuitu redeunt apud Greg. mors & vita εἰς ἀλλήλας περιχωροῦσι πᾶς ἡμέτερος βίος.

Περιχώρησις, q. d. cessio quæ sit tandem. Item reditus per circuitum. Exp. etiam, venio, apud Damasc.

Προσχωρέω, concedo, i. me confero. Thuc. l. 1. προσεχώρησαν δὲ Μεγαρεῖς Ἀθηναίοις εἰς ξυμμαχίαν, concesserunt in societatem. Item dedo me, deditionem facio, venio in fidem. Idem lib. 3. οἷς δὲ οὐ προσεχώρουν. Item attribuor, contribuor, vt apud Paul. εἰ Ἑλευθερεῖς εἰς τοὺς Ἀθηναίους προσεχώρησαν.

Προσχώρησις, deditio.

Προχωρέω, procedo, progredior: tam de re quam de persona, Herodian. l. 5. τὸ Μακεδόνων πολὺ προκεχωρηκότα. Idem 2. τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προκεχωρήκει. Exp. &, ingredior: vt apud Thu. l. 1. προύχωρει εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, regionem eorum ingrediebatur. ¶ Item προχωρεῖν, succedere, bene cedere: vt προχωρήσαντος τοῦ ἔργου. apud Herodian. Sæpe ponitur tanquam impersonale: vt apud Thuc. l. 2. ἢν μόνον τοι προχωρήσῃ γε. ¶ Apud Xen. λοιὸν εἰκὸς πίμπλησι αὐτῷ χρήματα ὅσα οἱ προχωρεῖ, expon. quantum commodum erit.

Προχώρημα, τὸ, id quod succedit seu successit. ¶ Ezech. c. 32. c. προχωρήματα dicuntur excrementa, quæ & ἀναχωρήματα.

Συγχωρέω, concedo, assentior, cōsentio, non reclamo. Plat. polit. 2. συγχωρεῖς ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τοῦ τόπου δεύτερον εἶναι, &c. Et cum accusat. apud eundem eodem libro πανταχόθεν ἐγὼ τοὺς τόπους τούτους συγχωρῶ. Cum dat. pers. & accus. rei apud eundem eiusdem operis, l. 1. ¶ Item indulgeo, gratiam facio, condono Isoc. μηδὲ συγχωρήσωμεν τοῖς πολεμίοις ἀφεῖναι τὸ δίκαιον. Demost. φησὶ γὰρ τοὺς δεινοὺς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους, condonasse ipsi fœnora. ¶ Item ignosco, veniam do: vt συγχωρῶν τὸ ἁμάρτημα, apud eundem.

Συγχωρεῖσθαι, dicitur quod paciscuntur aliqui, de quo inter aliquos conuenit. Dem. συγχωρεῖσθαι τῶν τούτων.

Συγχώρημα & συγχώρησις, concessio, assensus, astipulatio. Item actio ignoscendi, venia. Chrysost.

Συγχωρητικός, ad veniam dandam propensus.

Ἀσύγχωρητος, (dec.) non concedendus seu permittendus. Item venia non dignus, cui non est ignoscendum: vt apud Greg. ἀσύγχωρητος βλασφημία εἰς τὸ πνεῦμα. Item actiuè, qui ad veniam dandam propensus non est, nimium seuerus, inclemens: vt καταγνώσεις ἀσυγχώρητος, apud eundem. Ἀσυγχώρητος ita vt venia dari non possit, citra spem veniæ.

Ὑποχωρέω, sensim recedo, clām me subduco, pedem refero. Il. χ. Ὡς Ἕκτωρ ἀέβητον ἔχων μένος οὐκ ὑπεχώρει. Thuc. εἰ δὴ νικῶμεν ὑπεχωρεῖτο. Item decedo, cedo: vt ὑποχωροῦντες ὁδῶν. Plut. in Apoph. Et cum dat. pers. Dem. pro cur ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ οὐκ εἴξας οὐδ' ὑπεχώρησα. Exponitur &, in excrementum abeo. Aristot. in probl.

Ὑποχώρημα, excrementum. Diosc. l. 2.

Ὑποχώρησις, idem. Aristot. meteorol. l. 4. Exponitur &, discessio, recessus, apud Plut. de primo frig.

Ὑποχωρητικαὶ μέλη, carmina quæ cantabantur in catastrophe fabulæ ab histrionibus à scena excessuris schol. Aristoph.

Decomp. Ἀνθυποχώρησις, recessus, regressus.

Σαυτοῦ ὑποχωρέω, vnà retrocedo.

ΧΩΡΙΣ, seorsum, separatim, singularem. Æsc. in Crespho. Ἐκλέμενον χωρὶς καὶ σὺ μόνος ἐκάστου τὴν γνώμην ἀποφαίνεσθαι. Xenoph. Pæd. ὁ χωρὶς ἡμῶν ἀλλήλων, separati eramus alteri ab alteris. Item sine, absque, præter: vt Aristot. in Rhet. χωρὶς δὲ εἰρημένων præter ea quæ dicta sunt. Interdum dicitur & χωρὶς δὲ, præterea verò vt apud Thucyd. lib. 2. Interdum significat, præterquam, nisi, sequēte ἂν μὴ, vel εἰ μὴ, vel ὅτι, vt apud Plut. in Cam. & Herodot. lib. 4. * Derinari χωρὶς à χῶρος scribit Eustath. ὅθεν τὸ χῶρας εἶναι τοῦ χωρὶς εἶναί τι μεθ' ἑαυτοῦ τῶν χωρὶς ὄντων.

Χωρίζω, separo, secerno: vel dispesco, diuimo. Plat. in Phæd. χωρίζει λόγῳ τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος τῷ τοῦ ψυχῆς. [χωρίσω.

Χωρίζομαι, segregor, &c. Hoc. de Pace. πολεῖται δὲ ἀλλήλων

Χωρισμός, separatio, seiunctio, diuisio. Plut. in l. adu. ins

Χωριστός, idem. Hesych. [Colot.

Χωριστος, separabilis: vel separatus, secretus, seiunctus. Aristot. metaphys. 5.

Composita.

Ἀποχωρίζω, idem quod χωρίζω.

Ἀχώριστος, ὁ, ἡ, inseparabilis, qui secerni non potest. Greg.

Διαχωρίζω, disgrego, discerno, disiungo. Xen. in Oecon.

Διαχωρισμός & διαχώρισις, separatio seiunctio.

Διαχωριστικός, separandi vim habēs, qui discernit ac diriminit

Ἀδιαχώριστος, (dec.) inseparabilis.

Δυσχώριστος, qui difficulter seiungi & secerni potest.

Εὐχώριστος, separatu & secretu facilis.

ΧΩΡΟΣ, ὁ, locus, sedes. Item spatium. Iliad. γ. Χῶρον δὲ πρόσθεν ἑκάστου. Od. λ. κατερρωγὼς χῶρον, sedes tristes, sedes internas. ¶ Item ager, prædium, fundus. Xenoph. Pæd. 7. μισθοῦ δὲ εἰ χώρῳ ἐργαζόμενον.

Χώρα, ἡ, idem quod χῶρος, locus, sedes. Xenoph. in Oecon. ἐν χώρᾳ ἔστω τεταγμένῳ κεῖσθαι. Plut. ἐν βασιλικῇ χώρᾳ κατέλυεν, in sede regia. Dicitur καθ' χώραν ἡσυχάζειν, quiescere nihil mouere aut tentare. Ἐν χώρᾳ, interdum exp. vice, lo. o, vt ἐν χώρᾳ μισθοφόρου εἶναι, esse loco mercenarij. Xenoph. ¶ Item χώρα, spatium. Iliad. ρ. ¶ Item loculamentum, conceptaculum. Plut. in Demetr. ¶ Item, solum, ager. Thucyd. Aristot. Demosth. ¶ Item regio: vt τῇ χώρᾳ τῇ Ἀττικῇ. Athen. lib. 3. quæ sæpe omisso subst. χώρα dicitur: vt apud Plut. in Apophth. &c. Interdum & cum articulo substantium χώρα sobauditur: vt apud Thuc. lib. 4. ἐν δὲ τῇ τῶν αὐτῶν ὁρμῇ εἰς Ἀθηναίους.

Χωρίον, τὸ, idem quod χῶρος, locus: vnde χωρία τὰ ἱππάσιμα, apud Xen. ¶ Item locus munitus, castellum, oppidulum. Aristot. pol. 2. in ep. ad Philip. ¶ Item ager, prædium, villa. Demosth. in orat. contra Nicostr. ¶ Item apud geometras id spatij quod intra concurrentes lineas figuram continet: quod & area dicitur. Gal. meth. l. 1. ¶ Χωρία, τὰ, regiones. Herodian.

Χωρίτης, ὁ, rusticus, rusticanus. Fœm. χωρίτις, ὁ, rustica, villica. Lucian.

Χωριτικός, vt χωριτικὸν πλῆθος, rustica multitudo, multitudo agrestis. Plut. in Per.

Χωριτικῶς, rusticè, vt rusticis conuenit. Xen. Pæd. 4.

Χωρικός, idem quod χωριτικός. Χωρικῶς, idem quod χωριτικῶς.

Χωρικίζω, rusticor. [Syn. in epist.

Χωρίδιον, τὸ, agellus, prædiolum. Plut. de exil.

Χωρέω, Χωρίς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀδρόχωρος, seu ἀδροχῶρος, qui vberem regionem habitat. Hes.

Ἀναχωρέω, sua χώρα restituo, recedere facio. Xen. Pæd. 2. ὁ λοχαγὸς αὐτοὺς ἀνεχώρει.

Ἄχωρος, ὁ, ἡ, q. d. qui sine loco est aut regione cui interdictum est igni & aqua: extortis. Hes.

Διαχῶρος, intervalla quæ sunt inter cohortes aut centurias. Suid.

Δυσχωρία, ἡ, difficultas regionis seu locorum, loca difficilia. Xen. Pæd. 1.

Ἔγχωρος, qui natus est in ea regione in qua versatur, indigena: Idem de re dictum, patrius: vt νόμοι ἔγχωροι.

Ἐγχώριος, idem vt ἐγχώριοι θεοὶ καὶ ἥρωες, apud Thuc. lib. 2. & ἐγχωρεῖν ἰδίᾳ, Herodot. ¶ Ἐγχώριον, τὸ, subst. Hes. est τόκος & δάνειον.

Ἐπιχώριος, idem quod ἐγχώριος: vt καὶ τὸ ἐπιχώριον πεφυκὸς, indigenarum. Plat. de rep. l. 1. Sic ἐπιχώριος θεός, patria dea. Aristoph. Et ἐπιχώριον ἔρνος, apud Theocr. idyll. 27. germen, quod in loco aliquo seu regione nasci solet, vernaculus frater.

Ἐπιχωρίως, more regionis, more patrio. Aristoph. in Vesp.

Ἐπιχωριάζω, sum indigena, sum vernaculus: vt γλῶττα ἐπιχωριάζουσα, apud Dion. Halic. in vita Lys. ¶ Item ad locum aliquem ventito, vel frequenter versor. Plat. in Phæd. ἢ πολλοὺς Φλιασίων καὶ ἐκ πάνυ τι ἐπιχωριάζει τοῖς νῦν Ἀθήναζε ἐπιχωριάζουσι, consuetum esse & patrium. Aristot.

Εὐρύχωρος, latum locum habens, amplus, spatiosus, capax: vt εὐρύχωρος αἰγιαλός, apud Eurip. Pro eodem dicitur & εὐρύχωρος, apud Strab.

Εὐρυχωρία, locus, amplus, latum spatium. Thuc. l. 2.

Καταχωρίζω, in aliquo loco colloco. Xen. Pæd. 2.

Περίχωρος, regioni circumiacens aut simpl. circumiacens, finitimus, vicinus. Plut. & Lucæ cap. 3.

Πλησίχωρος, vicinus, habitans in loco vicino accola.

Πολύχωρος, idem quod εὐρύχωρος, vnde πολυχωρότατα ψυχή, apud Synes.

Πρόσχωρος, idem quod πλησίχωρος.

Στενόχωρος, angustum habens spatium, arctus, angustus.

Στενοχωρία, angustum spatium, angustus locus.

Στενοχωρέω, coangusto, constricto. Alex. in prob. Στενοχωρούμενα,

in angustiis versor. Basil.

Φιλόχωρος, qui locum amat, qui in loco aliquo libenter versatur.

Φιλοχωρία, amor quo quis libenter in loco aliquo commoratur, Aristoph. in Vesp.

Φιλοχωρέω, libenter in loco versor aut habito. Plut. de Socr. dem. Et simpliciter versor, aut habito: vt apud Phil. de mund. παρείδε φιλοχωρεῖν.

Ἐμφιλοχωρέω, (dor.) libēter habito in. Theophil. in ep. ἐμφιλοχωρεῖ τῷ γνόφῳ. Metaphoricè apud Synes. de insomn. ἐμφιλοχωρῶσαι τῷ ὄφει αὐτῶν σπίμματι, commorari in illa commentatione tanquam in quo delectamur.

Ἀχώρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Χοῦστ. Χωρὶς, vide in Χω. Χόω, in Χολή.

Ψ.

Ψ ΑΓΔΑΣ, vnguenti genus, vt tradit Gal. in glossis.

-ΨΑΘΥΡΟΣ, & Atticè, Ψαθυρός, ά, ό, friabilis, qui in minutas particulas friari potest. Exponitur & arenis duscontraria siccitate fragilis: vt Ψαθυρὰ κρία, apud Gal. comm. 5. in prorrhet. Hippoc. Sic apud Athen. l. 2. ψαθυρὰ ψωλίδ' ἄξ, & ψαθυρὸν ὕδωρ, apud Arist. in l. de sensu. * Deriuatur a ψάω, comminuo, frango.

Ψαθυρότης, ητος, ἡ, friabilis natura, fragilitas ex siccitate. Aristot. hist. an. l. 4.

Ψαθυρώσω, friabilem fieri. Item arescere, seu inarescere: vnde in Psal. Dauid. Ἐξηράνθη ὡσεὶ χόρτος καὶ ἐψαθυρώθη.

Ψαθύριον, ου, τὸ, frustulum ex friatura. Athen. l. 14.

Ὑποψαθυρός, ά, ὸν, (comp.) qui aliquantum seu aliquatenus ψαθυρός est. Hippocr. in prorrhet.

ΨΑΙΔΡΟΣ, ά, ὸν, rarus, & raros habens capillos. Hes. & Eust.

Ψακάς, vide in Ψακάς. Ψαίρω. Ψαίω, &c. in Ψάω, i. tergo.

-ΨΑΚΑΣ, άδος, ἡ, ros. Item stilla, gutta: vnde apud Aristoph. in Pace, Ἐνὸς δ' ἀφ' ὀρεινῆς μικρὰ ψακὰς ἐλθοῦσ' πάνυ πάμπαν. * Iridem deducitur à ψάω, λεπτύνω: quoniam minutissimum & tenuissimum quiddam est ros, & guttula.

Ψακάδιον, ου, τὸ, roris guttula, vel gettula, stillula. Athen. l. 2.

Ψακάζω, roro, roris guttas stillo, vel generatim, stillo. Athen. l. 6. ψακάζει τὴν ἀρίστοιν. Item rore vel aliis guttis aspergo & madefacio: vnde λύκος ψακαζόμενος, apud Aristot. rhet. 3.

Ψακαστὸς, ή, ό, stillatitius: vt μύρον ψακαστόν, Athen. l. 4.

Ψαρακὰς, idem quod ψακάς. Suid. & Hes.

Ψαρακάζω pro ψακάζω, apud eosdem.

Ψαρκαλεὸν & ψάκαλον, idē quod ἐπιζύμιον, βρέφος. Hes. & Eust.

Ψακὰς, idem ros: vel guttula roris. Eur. initio Helenæ de Nilo, Ὃς κατὰ δ' ἴας ψακὰς, Λιγύστιν πόδ' ἐν Λιβύσσαις ἐκείνος χρόνῳ ὑγραίνει γύας. Exp. & generaliter, gutta minuta in modum roris. apud Aristotel. de mundo. Dici traditur & de aliis rebus minutis, vt est aurum inter arenam. Item ψακάδας dictas volunt ancillas quæ delicatarum matronarum capillos medicato succo conspergebant.

Ψακάδιον, ου, τὸ, guttula roris vel pluuiæ. Theop. de cau. pl. l. 2.

Ψακάζω, idem quod ψακάζω, roris in modū minutulis guttulis pluo, Aristoph. in Nub. item stillo, guttatim defluo. Item rore seu guttulis in modum roris minutis conspergo & madefacio: vnde apud Theoph. de cau. pl. l. 6. c. vlt. ἐκ ἰσχνοῦ λαγῶν ψακαδίζει. Apud Aristot. rhet. 3. λύκος ψακαζόμενος, exp. lupus frendens.

Composita ex ψακάζω.

Ἐπιψακάζω, irroro, rore aspergo: interdū &, instillo. Xen. in sym.

Κατεψακάζω, idem, vel generatim, aspergo. Plut. in Alex.

Ὑποψακάζω, aliquantū irroro. Apud Poll. l. 6. c. 6. πυκνὸν ὑποψακάζειν, de conuiuis dici videtur qui poculum alij propinarum non vno haustu exhauriunt, sed sæpius bibentes guttatim quasi id sibi infundūt. Dicitur tamen significate largiorem haustum, ἀντιφραστικῶς, ex eodem. Poll.

Ψαλάσσω, &c. vide in Ψάω, tango.

-ΨΑΛΙΟΝ, vel ψαλίον, pro quo & ψάλλιον, τὸ, frænum: vt apud Plutarc. in Lyc. ἅμως ἀπραγῆ ἔτι τοῦ ἀναρχίου καὶ ἀσχήμονα εἰς αὐτὸν ἐρῶντες ἀπαρχόμενον καὶ θυμοειδῆ, τὸν ψάλιον ἐμβάλλουσιν αὐτῷ πλὴν τοῦ ἱππείου δεσμοῦ. Apud Xen. lib. de re eq. pro fræni parte inferiore ponitur. Quidam dicunt esse carentulam illam ferreā equorum mentum substringentem. ¶ Item ψάλια siue ψάλλια dicuntur torques, monilia, collaria, item armillæ, brachialia: apud Paus. in Arcad. Plut. in Artox. Xen. Pæd. 1. & 6. Generaliter etiam quiuis anuuli sic vocantur.

-ΨΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, forfex. Epi. l. 2. Τοῖς χρὴ δ' μεταίσιοι καὶ ψαλίδοισι κερεῖν, tonderi falcibus, non forficibus. ¶ Apud Architectos ψαλίς, dici traduntur in fornicibus & frontibus ædificiorum, maximè verò in fornicato aditu portarum oblongi lapides, qui in sui coagmentatione forficum figuram efficiunt: item ipsæ fornices seu structuræ arcuatæ. Sic vsurpasse putatur Plat. de leg. lib. 12. & Aristot. de mundo. ¶ Ab Hesyc. Exp. etiam, motus celer: qua expositione innuere videtur deriuatum esse à ψάλλω, moueo.

Ψαλίδιον, ου, τὸ, forficula. Numeratur & inter ornamenta muliebria apud Poll. l. 7. c. 12.

Ψαλίδωμα, τὸ, fornicatum opus. Strab.

Ψαλίζω, ίσω, vel ίξω, apud Anacr. ode in hirundinem.

Composita ex ψαλίζω.

Ἀποψαλίζω, forfice reseco seu abscindo. Diod. l. 1. c. 131.

Διαψαλίζω, forfice discindo. Gal.

Παραψαλίζω, vnde παραψαλιστὴς, qui circumcidit perperam & dolosè, vt qui traditur Paed.

Ψ ΑΛΛΩ, πλῶ, P. πλεκ. tango, & leni quodam motu percutio. Eur. in Bacch. Πολλοὶ δ' ὀξεῖ πάλλουσι κῶλα τέξων χορεῖ ψάλλουσι νάρθηκας, qui arcuum neruos rangunt & impellunt. Sic musici dicuntur suas χορδὰς ψάλλειν, apud Aristot. in probl. vel simpliciter ψάλλειν, vt apud Plut. in Peric. ὁρᾷς τὸν ὀλιγαρχικὸν ὄντα τοῖς πόνοις ψαλλόμενον, qui suauiter fidibus tactis luserat. item metaph. psallo, in epist. ad Ephes. c. 5. ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ, cithara pulsantes, fidibus canentes. Generaliter etiā significat moueo, quatiovt apud Æsch. in Persis, ψάλλ' ὀδόντας. * Deriuatur à ψάω, significante appropinquo, accedo, attingo, contingo.

Ψάλλεται, dicitur chorda quæ tangitur, mouetur, aut impellitur. Item homo cui fidibus canitur, cui cithara pulsatur: vt apud Athen. l. 9. ψαλλόμενος Στρατόνικος.

Ψάλμα, τὸ, fidium cantus: vel carmen fidibus cantatum. Eur.

Ψαλμὸς, οῦ, ὁ, idem. Athen. l. 14.

Ψαλτὴρ, ῆρος, & ψάλτης, ου, ὁ, qui psallere nouit, qui scit fidibus. Idem l. 8. & Plut. in Apophth. Fœm. ψάλτρια, ἡ, psaltria, fœmina quæ scit fidibus, apud Athen. l. 14.

Ψαλτικὸς, ή, ό, ad psalten pertinens, quo psaltes vtitur, vt ὄργανον ψαλτικὸν. apud Athen. ibid.

Ψαλτήριον, ου, τὸ, psalteriū instrumentum quo psallitur, quod olim magadis dicebatur: vt testatur Athen. l. 14.

Ψαλτὸς, ή, ό, qui psalli potest, citharæ aptus.

Ψάλιγξ siue ψαλτίξ, idē quod κιθάρα, cithara. Suid. & Hes.

Ψαλὶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀντιψάλλω, vicissim psallo, alteri in psallendo respondeo. Arist.

Ἀντιψαλμῳδία, cantilena quæ vicissim canitur, carmen ex aduerso respondens, vel reciprocum. Eur. in Iphig. Taur.

Ἀποψάλλω, euello, ducta metaphora à psallentibus. Hes.

Ἄψαλτος, fidium pulsu carens.

Διαψάλλω, idem quod ψάλλω. Athen. l. 14.

Διάψαλμα, melodiæ & cāsus modulationisq. immutatio. Sui.

Ἐπιψάλλω, idē cum διαψάλλω, vnde ὄργανα ἐπιψαλλόμενα, instrumenta quæ pulsantur à psallente. Poll. l. 4. c. 8.

Ἱεροψάλτης, qui sacra canit. Basil.

Κατεψάλλω, fidibus cano, fidibus oblecto. vnde κατεψάλλεσθαι is dicitur qui fidium cantu oblectatur: apud Plut. in Ant.

Παραψάλλω, fidibus accino. Item leuiter tango & pulso. apud eundem in præcept. san. & in Demetr.

Τριγωνοψάλτης, prouerbialiter dicitur δεῖν τῷ φαύλῳ φρεαττῶν. Hesyc.

-ΨΑΜΜΟΣ, ου, ὁ, arena, sabulū. Plut. ex Pind. ψάμμος ἀριθμὸν ἐξεπέφυγε. Athen. ὡς ὁ Λιβυκὸς ψάμμος. * Quidam ψάμμος ex ἄμμος factum esse censent, addita litera ψ. aliis probabilius esse videtur, ἄμμος ex ψάμμος originem habere, ipsum autem ψάμμος à ψάω, deduci significante λεπτύνω, quōd arena nihil exilius sit aut minutius.

Ψαμμώδης, ες, ὁ, ἡ, arenosus, sabulosus.

Ψαμμωτὸς, idem.

Ψαμμῖτις, ιδος, ἡ, vt ὦς ψαμμῖτις, q. d. arenacea, apud Athen. l. 7.

Ψαμμίζω, vnde ψαμμισμὸς, defossio in arenā. Pau. Ægin. l. 3. c. 8.

Ψαμμίον, ου, τὸ, arenula. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Ψάμαθος, idem quod ψάμμος. Il. ι. Θοὶ δ' ἐπὶ μοι τίσαι δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. Accipitur & pro ipso littore, apud Soph. ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος.

Ψαμαθώδης, idem quod ψαμμώδης.

Ἄμμος, ου, ἡ, idem quod ψάμμος. Athen. lib. 7.

Ἀμμώδης, idem quod ψαμμώδης.

Ἄμαθος, ου, ἡ, idem quod ψάμαθος. Suidas verò ἄμαθον tradit esse campi pulucrē, ψάμαθον autem eum qui est prope mare, i. litoralem. Hom. Il. ι. τύχε γὰρ ἄμαθον ἐπὶ θινὸς.

Ἀμαθώδης & ἀμαθοειδὴς, idem quod ψαμαθώδης.

Ἀμαθύνω, in ἄμαθον, redigo, perdo, destruo. Il. ε. πίλνα δέ τε πύργους ἀμαθύνει.

Composita.

Ἄψαμμος seu ἀψάμαθος, ος, ὁ, ἡ, arenis carent, non sabulosus. Hesych.

Καταψαμμίζω, arena obruo. Aristot. de anim. lib. 9.

Ὑπόψαμ-